

Stetson Kennedy jai
Ku.kluo:Kîan, Paris, Morgan

STETSON KENNEDY

Operațiunea anti KUKLUXKLAN

Traducere de DAN MÂNUCA

EDITURA MOLDOVA

IAȘI, 1992

Coperta : GEORGE SCUTARU

ISBN 9739032885

ORDIN DE APRINDERE A FLĂCĂRILOR I

Trezit brusc, am dus mîna instinctiv la automatul de opt milimetri de sub pernă. Simții în palmă răceala reconfortantă a oțelului. Miam dat seama că fusesem smuls din somn de o sonerie. Cum alară era noapte adîncă, am crezut că. deșteptătorul, prost potrivit, a sunat prea devreme. Am aprins veloza î două. Soneria era a telefonului. Mam ridicat bombănind. Proastă treabă. Dar ya fi și mai proastă dacă nu răspundeam. ":-.

Cinei acolo ?.

Recunoscui vocea bolovănoasă a lui Cliff Carter, Torționarșef și Căpitan al Klavalerilor. Miam spus numele : John Perkins. Era pseudonimul sub care pătrunsese în Klan, să culeg informații necesare pentru un dosar de punere sub acuzare.

Care.ție matricola, Perkins ? Am spus numărul permisului de la Klubul Klavalerilor : 73. Intfebările de identificare Se suceeflau tîon ; form ritualului : „Alb"... spuse Carter. Și eu completai: „...om". :. . x ; _...: y

Autohton...

...născut. l. . "" "" ; Încredințat că eram cu adevărat frate klariist și kla

valer credincios, interlocutorul meu pronunță cu Voce solemnă numele de război sub care era cunoscut ca șef al Brigăzii Ucigașilor : „Apă de Izvor", "Și adăugă :

Ordin de aprindere a flăcărilor ! Aduți aminte că ai jurat să fii mereu pregătit. Fără să crîcnești. Îlați ; .roba, întăreșteți sufletul și vino imediat la Stîncă Neagră. 4 Cuvintele acestea mau trezit de îndată. Gîndurile mi se amestecau. Cînd Carter a spus „întăreșteți sufletul" aceasta însemna „ia^ți jucăria". Și „Stîncă Neagră" era codul pentru Buckhead, cartier din Atlanta, unul din punctele tari ale Klanului. Un evreu, un catolic, un negru sau , un sindicalist fusese pesemne desemnat drept victimă pentru o ședință de flagelare sau, cine știe, pentru ceva mai de soi. Dar dacă eram chemat la propriami înmormîntare ?!... Nu puteam exclude ipoteza. Aș avea timp săl sun și pe Dan Duke, pentru a încerca să sugrum în fașă acțiunea proiectată ? Dan Duke era adjunctul procurorului general din Georgia și eu lucram sub ordinele lui, ca agent secret înăuntru Klanului.

Știi... sînt cam răcit. Nu o să va fiu de cine ?tie ce folos...

....*

În receptor am aUzit un muget :

Frater klanist ! Nufi uita jurămîntul. Nu ești bătut în cuie de pat. Ordinul este ordin. Un zgomot sec : Carter închisese telefonul. Știam că nu am nici o ieșire. Dacă mă

eschivam, aş fi fost alungat din Imperiul Invizibil. Prin poştă, Ordinul de aprindere a flăcărilor ajungea sub forma unui cartonaş, pe care erau scrise cu cerneală roşie cuvintele : „Nu cumva, din înţimplare, să lipseşti. Din însărcinarea înălţimii Sale Magicianul Imperial”. Orice activitate a Klubului Klavalerilor, sau Secţia Militară, este aprobată de Magician sau de Marele Dragon. Klaniştii au făcut un dublu jurământ : de a sesupune ordinelor Ierarhiei şl. de a aplica rigorile legii klaniste fraţilor care greşesc. Am văzut cum unul din aceştia, preferind pedeapsa, spre a nu fi exclus, a. alergat, gol, sub o ploaie de lovituri de centiron. Nu simţeam nici un îndemn să mă expun unui asemenea tratament.

Lam sunat pe Dan Duke, pe linia directă instalată din dispoziţia lui. Ştiind însă ca în timpul zilei lipsise,, din Atlanta, am fost cam descumpănit eşteva secunde, pînă lam auzit vocea îngreunată de somn :

Bănuieşti cumva de cine se vor lua în noaptea asta?

Nici cea mai vagă idee.

Bine, o să încerc sămi aşez oamenii la Buckhead. Ținemă la curent, dacă poți suna fără să te expui.

Cîteva minute mai tîrziu rulam în viteză pe străzile goale ale Atlanței, cu automatul în buzunarul hainei și cu roba neagră de klavaler strînsă pe scaunul de lîngă mine. Pe măsură ce mă apropiam de Buckhead, am zărit numeroase mașini parcate la o anumită distanță unele de altele, după consemn. Altele sosgau. Nu eram deci ultimul. Mă întrebam dacă oamenii lui Duke erau la locurile lor. Acțiunea noastră împotriva Klanului era atît de păcătoasă, că trebuia să păstrăm secretul identității chiar între noi. Numi cunoșteam colegii și nici ei pe mine. K.K.K. pătrunsese atît de adînc, pînă și în serviciile judiciare ale Georgiei, încît salariul mi se plătea printrun cont strict secret, spre a se evita ca numele meu săpoată fi cunoscut de cine știe ce funcționar afiliat confreriei.

Miam lăsat mașina în întunericul unei străzi laterale și miam îndreptat spre locul de întîlnire, un teren viran din apropierea unui teatru părăsit. Se aflau acolo cam

, patruzeci de klavaleri. Toți aveau cîte o robă, unii în

U tro pungă de hîrtie sau învelită întrun ziar, alții într-o

mapă specială, pe care Dragonul o vindea cu un cîștig net

,de zece dolari.

Fumam și discutam cu voce joasă, așteptînd instruc

«ționile lui Carter. Acesta însemna numele eelor prezenți pe o. hîrtie ținută în palmă.

Constatînd cu satisfacție că

? cei treizeci și șapte de klavaleri aleși de el și convocați

||în această noapte erau^e, față, ridică mîha spre a ne aduna în jurul lui.

Pînă acum totul este cum trebuie. Veți primi la ||imp ordinul de a vă întoarce aici.

Deocamdată, plecați

„Wingo”. Nu vă puneți roba, dar luați-o cu voi. Nu plecați în grup și atenție să nu fiți urmăriți.

„Wingo” se afla la capătul răsăritean al Atlanței; era bar deschis .toată noaptea, unde klavalerii se întîleau să cineze o dată pe lună. Se mîncea un grătar spelalitatea casei și se bea whisky. Nu înțelegeam motivul ptentru care trebuia să ne ducem acolo noaptea, la ora aia și jumătate. Ultima dată cînd am fost la „Wingo”, atronul a refuzat să ne aducă grătarul : era un negru și

înțelesese ce hram aveam. Mă întrebam dacă nu cumva Carter era atît de josnic, încît săi facă de petrecanie.

Mam hotărît să mă opresc pe drum și săi telefonez lui Duke. Am demarat încet și am stins luminile îndată ce am trecut de colțul străzii unde parcasem. Miam așezat oglinda retrovizoare în așa fel, încît să văd dacă sînt urmărit. În clipa în care mă credeam în siguranță, zării în spate d mașină cu luminile stinse; oamenii lui Duke sau frații klanişti ? Mașina se ținea la o distanță prea mare pentru a o putea identifica. Am

accelerat, apoi am încetinit. Urmăritorul făcu la fel. Accelerînd puternic, am virat brusc pe o stradă dosnică și, oprind motorul, mam adăpostit sub bolta unui bloc. Imediat, un cîine începu să latre, pe undeva pe sus. Ce sar întîmpla dacă locatarii ar aprinde luminile de la scară ? Clipele treceau greu. Mașina urmăritorilor dădu colțul: am așteptat zgomotul frînelor, ceea ce ar fi însemnat că am fost zărit. Ei trecură însă prin fața portalului, ezitară, apoi dispărură întrun nor de pulbere roșie. Cîinele lătra tot mai tare. Scăpasem de urmăritori și riscam să fiu luat /a rost de către locatarii furioși. Am pornit motorul și am accelerat. Tot blocul se luminează. Eu însă ieșisem și rulam spre farmacia de unde puteam telefona. ^

Incidentul mă îngrijora : dacă aș fi fost urmărit de klavaleri, aceasta ar fi însemnat că ei mă bănuiau a fi spionul despre care mirosiseră că sar afla printre ei. Și puțin, ar fi lipsit să nă pot avertiza pe Duke despre întîlnirea de la „Wingo”.

Mam învățat de vreo două ori în jurul blocului în : carese alia farmacia, pentru a fi sigur că pot intra m,4 liniște. După ce mam asigurat că în cabinele vecine nu, se afla nimeni, lam sunat pe Duke.. Oamenii lui tocmai; îl avertizaseră că au pierdut un fir : un klavaier filat* la Buckheadle scăpase. Nici nu apucaseră să se apropie, j suficient de mașina lui, spre a o descrie.

Ai făcut bine că mai sunat. Oamenii mei mă vor suna din nou peste cinci minute. O săi trimit la „Wingo”.

Toate acestea miau luat ceva timp. Mam grăbit spre bar fără alte incidente. Cei mai mulți dintre klava»

8

leri erau deja adunați în salonul care ne era rezervat totdeauna. Carter păzea ușa.

Puneți roba, fără glugă.

Cîteva mese au fost aduse una lingăalta. Frații său așezat în fața farfuriilor : aproape toți au cerut crenvurști. Carter oferi băutura : șase sticle de whisky, cu un gust dubios, „îri cinstea devotamentului celor iideli”. Deși nu aveau gluga, erau siniștri. Mam așezat ultimul. Carter ocupă locul din fruntea mesei.

A fost urmărit cineva?. Am prins ocazia :

Eu. Sa ținut "de mine o mașină ticsită de curcani. Al naibii de greu am scăpat de ei. De asta am și întîrziat. Nu mă îndoiesc că a ciripit careva dintre noi.

Carter mă privi printre gene :

Ești sigur că ai scăpat de ei ?

Absolut.

Cijae a mai fost urmărit ? ,

Un klavaler, pe nume Nathan Jones, spuse și el :

Și de mine sau ținut, dar leam scăpat. Sămi dați un premiu pentru benzină !

Toți frații izbucniră întrun rîs gros. Carter mugi :

Naveți de ce rîde. Iuda pe care vrem săl încolțim deatîta vreme se află aici, printre noi. In. sfîrșit, îi știu numele. Vam chemat, frații mei, pentru a deschide cușca și âi aplica trădătorului pedeapsa pe care o merită;

Răceala nopții de ianuarie pătrundea în.cameră, dar eu transpiram abundent.

Klavalerii începură să vocifereze :

Spurcăciunea ! Vrem numele lui !

Strigam și eu, cu entuziasmul disperării. Carter rîse sardonice :

Nu vă grăbiți !

Se juca cu prada, examina atent fiecare față. Mam Igîndit să *mă arunc spre ușă. Era închisă și, cum nimeni stătea de garda, cheia se afla probabil la Carter, fi avut cum să ies, amenințîndul cu pistolul ? Nu >rea aveam șanse. Afară de aceasta, Carter ținea o mină ib masa. Astfel că mam hotărît să rămîn, așteptînd Jesfășurarea

evenimentelor. Carter mugii din nou :

9

Vam spus să vă întăriți sufletele. Să vedem sculele salvării voastre !

Scoase de sub robă un pistol obișnuit, de unsprezece milimetri, și îl așeză pe masă. Klavalerii făcură la fel, urlînd : „Dănil!” Masa fu acoperită curînd de un întreg arsenal: pistoale, bastoanesabie (frecvent folosite pen^ tru linșaje), bîte, boxuri și chiar o curea de transmisie de la un joagăr, care avea în chip de rnîner o paletă de baseball. Așezîndumi pistolul și eu pe masă, miam tăiat ultima speranță.

Gata ! Și acum, numele ! . Carter se mulțumi să suridă.

Se auzi p rumoare : haita

aștepta vînatul scrîșnind din dinți, înainte de al sfîșia. Carter continua să suridă.

Ce vom face cu acest șobolan împuțit ? Șeful spuse cu o voce solemnă :

Știți sentința : va muri de mîna Fraților săi ! Era formula jurămîntului, pe care îl rostiserăm toți,

cînd am intrat în Klan. Un entuziast avu o propunere :

Săl ducem în pădure, săl legăm de un butuc, cu un cîrlig bătut în testicule, să aprindem butucul, săi dăm tipului un cuțit și săi spunem : taie sau arzi !

Fiecare dintre propunerile care urmară îmi îngheța inima, cu toate că și eu mă sileam să le dau idei bune. Din cînd în cînd, Carter.ne întărită :

Nea trebuit multă vreme pîna să punem mîna pe acest șobolan împuțit. Fiecare dintre voi va putea săi facă ce dorește, dar numai dacă șia achitat cotizația * la zi.

\

Un klavaler, grijuliu cu protocolul, întrebă :

Nu ar trebui mai întîi să votăm izgonirea lui, pen f? tru al lipsi de onoarea de a mai fi cetățean al Imperiului Invizibil ?

Procedura izgonirii era, întradevăr, stabilită prin regulament și consta dintr-o ceremonie cu un ritual minuțios, o parodie de judecată, urmată da o arderesimbolică pe rug.

După ce punem mîna pe el, nu o să mai aibăv nevoie de nici o ceremonie, spuse Carter, privind din nou^ v, fața fiecăruia. ,v

,10

Nu mai surîdea. Deodată, nii^am dat seama că este rindul meu sa rîd. Începeam să înțeleg că individul trișa : nu știa pe cine să arate cu degetul. Din fericire, miam păstrat o mască impasibilă, căci era în stare sămi ghicească satisfacția, în minte, mă ocăram pentru naivitate. Cum de am fost atît de nătărău, încît să nu mă pot gîndi la această posibilitate: pur și simplu, numitul Apă de Izvor întinsese o cursă, în speranța că unul din noi se va da de gol, încercînd să fugă. Băui o dușeă serioasă și mă aruncai în hărmălaie cu și mai mult entuziasm. Carter, care nu se mai putea stăpîni, se ridică :

Frați Klaniști ! Și tu, șobolan împuțit ! îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar trebuie să amînăm petrecerea pentru altă dată. Mărturisesc că nur știu pe turnător. Am vrut numai săi întind un cîrlig. Credeam că se va prinde. Numi închipui că cine ne cunoaște pedeapsa ar îndrăzni să scotocească prin treburile noastre. .Oricum, am redus numărul suspectilor la treizeci și șapte. Cei care se află aici. Urma e caldȘ și va fi curînd fierbinte. Știu că șobolanul, stă la masă cu noi, altfel nu sTîu" fi ținut curcanii după voi. Secția noastră de cercetare este alcătuită din cei mai fini ogari ai poliției din Atlanta, împuțitul ăla de șobolan nu o să ne scape. Vă felicit , pentru promptitudine. Dar atîta timp cît nenorocitul se află printre noi, sîntem cu mîinile legate. Fiți pregătiți ! în curînd, vom săruta cerul cu crucile sacrificiilor noastre ! Vom fi la datorie în fiecare noapte. Scoateți-vă robele și plecați acasă. Și dacă vă

Încrucișați cu oamenii lui Duke, să aveți gurile cusute. Plecați unul cite unul. Frații dădură pe gît paharele, neîncetînd să înjure și să născopească tot felul de chinuri pentru „sobolan”. Cît despre mine, niciodată nu am îndeplinit cu mai mare satisfacție ordinul de a ne împrăștia.

...Nu am dormit restul nopții. Lungit pe: pat, în întuieric, miam reamintit tot ceea ce mă făcuse samă [înscriu în Klan, să intru de bună; voie în viespar, Eram copil cînd am auzit pentru prima oară vorbind, duse de Congregație. Intro zi, am descoperit întrun șifonier, gluga și roba albă ale unchiului Brady Perkinș. Ț Miam pus gluga și mam distrat privind în jur prin tăieturile din dreptul ochilor, fără sămi imaginez că voi

11

ajunge cîndva sămi petrec, o parte din viață împopoțonat cu asemenea zdrențe. Seara, cînd sa întors unchiul Brady, lam întrebat :

Vrei să te duci la carnaval îmbrăcat cu roba albă și cu gluga din șifonier ?
Unchiul sa supărat puțin pentru că lam descoperit secretul. . /

Noi cei mari aparținem unui club care se numește Ku Klux. Ne punem roba cînd don:tt săi alungăm pe ticăloși ori săi pedepsim, pentru ai învăța cum să trăiască. După cîtva timp, familia ma iuat să văd o defilare nocturnă. Eram la Jackspnville, în Florida. Stăteam pe trotuarul de pe Strada Mare, cînd au apărut klaniștii. În lată erau doi călăreți cu glugă. Caii erau acoperiți cu un valtrap alb, asemănător acelora pe care le văzusem în nianualele de istorie medievală. Unul din călăreți avea o cruce aprinsă, iar celălalt sufla lugubru dintr-o trompetă. La fiecare răspîntie, trăgeau de frîie și caii se ridicau în două picioare, nechezînd. Acest spectacol sinistru a produs asupra mea o impresie puternică.

Frații înaintau în rînduri de cîte șase. Eram fascinat de picioarele care, ieșind de sub robă, pășeau în ritm de marș. Dhitro.dată, am recunoscut niște ghetе cu nasturi, desuete și familiare. . . . ,

Unchiul Brady ! E unchiul Brady \

Mama privi împrejur, să se asigure că nu mă auzise nimeni. Procesiunea dispăru în noapte și eu. am întrebat :

Ce au de gînd să facă ? .

Se diic în cartierul negrilor, șai înspăimînte. Toate acestea mi sau părut deajuns de nesărate. .

Credeam totuși că oamenii mari aveau al naibii de mult noroc dacă se puteau deghiza cu asemenea pompă și cînd .,; doreau. Cîțiva ani, mai tîrziu, se întîmplă ceva care îmi^ schimbă complet părerile și mă proiectă pe drumul în , " scrierii în Klan, cu speranța de al arunca în aer.

Părinții aveau o servitoare, pe nume Fio. Era o ne / gresă simpatică, de douăzeci și cinci de ănij care intrastîn serviciulca^iîhcă din adolescență. De cînd mă nas cusem, ea mă ipălai ea îmi dădea să înăhînc, ea mă.y

12

"

?

plimba. Lîngă ea, stătusem timpul cel mai senin din viața mea, astfel încît aveam multă afecțiune pentru Fio. Întrо zi, cînd mam urcat cu ea întrun tramvai, am yăzuto întinzîndui taxatorului o monedă.de cincizeci de cenți. Acesta îi dădu rest doar de la douăzeci și cinci. Politicoasă, ea îi spuse : .

Vam dat cincizeci, domnule.

Douăzeci și cinci ! spuse bărbatul, pe un ton categoric.

Nu, domnule, era o jumătate de dolar. Taxatorul începu să urle :

Tenvăț eu să faci mincinos pe un alb, cățea neagră 1 f

Scoase o rangă de fier și o lovi pe Fio în cap. O lovitură care i lar fi sfărîmat, dacă ea, instinctiv, nu sar fi aplecat. Totuși, îi atinse fruntea,, care începu să sîngereze din abundență. Taxatorul ne dădu jos, zvîr

, lihd salve de înjurături. Țineam strâns mîna lui Fio, care abia mai pășea, clătînduse. Mama o duse la spital^, unde îi cusură rana de pe frunte. O săptămîină mai tîrziu, deoarece Fio nu a venit dimineața la lucru, mam dus cu mama la ea ac^să.

.Zăcea în pat și gema. Mama sa aplecat spre ea :

Ce sa întîmplat, Fio ?

Oamenii din Klân, doamnă... Au venit astă noapte.

Oamenii din Klan ? Dar, Dumnezeule, pentru ce ?

Taxatorul ia trimis* Mau bătut. ^ lam întreat : „De ce?”. Miau răspuns : „Pentru că Țiai permis să sfidezi un alb”.

Cu ce teau bătut, cu o nuia ?

O, nu, doamnă, cu o curea din piele, foarte grăa. . : Stăteau toți în cerc, împrejurul meu, și mă loveau unul

după altul... Vedeți ce miau făcut...

Se dezveli: corpul îi era o rană sîngerîndă. Mama F scoase un țipăt :

Doamne, dar riaveau nici un drept !

Nu e totul, doamnă.

Și mai ce, biata mea fată ?

Am întreat :

Fio, de ce nu ai încercat să fugi ?

13

Voi sămi suridă.

Am încercat, dar miau legat mîinile în jurul bradului din curte. Apoi miau smuls rochia și au început să mă bată.

Ai spus că nu doar teau bătut ?

Nu, doamnă... Au plecat și mau lăsat legată de copac. Unul din ei sa întors. Un derbedeu murdar, beat criță. Nu mă puteam opune și ția bătut joc de mine. Atît de sălbatic ! Ah ! Mieste teamă că niciodată nu o să mă mai pot ridica.

Eram prea crud ca să înțeleg totul, dar ceea ce am văzut era suficient pentru a mă determina să urăsc Klanul pe vecie. Fio căzuse într-o toropeală întretăiată de hohote de plîns. Era mai liniștită cînd am plecat. Abia după două săptămîni sa întors la lucru.

Anii sau scurs. Am avut posibilitatea de a privi mai de aproape acțiunile Klanului, și ura încercată la căpățîiul lui Fio sa întărit. Am publicat prima mea carte, *Palmetto Country*, în ajunul celui de al doilea război. Era un atac direct la adresa cagularzildr: Denunțam un mare fals, inclus în cele mai multe din istoriile ameri cane, după care Ku Klux Klanul ar fi fost întemeiat în 1865, pentru a apăra Sudul „de calicii negri, de profitorii sudiști și de politicienii yankei”. Această legendă liniștitoare a fost răspîndită de cartea *Nașterea unei națiuni* și de filmul care sa turnat după ea. Dar adevărul e cu totul altul.

»

Am început să studiez în amănunțime . perioada de reconstrucție care a urmat războiului civil. Am.reușit chiar să adun mărturiile unor supraviețuitori ai acelor timpuri. Cartea cuprindea rezultatele anchetei : negrii eliberați din sclavie, albi sudiști din clasa mijlocie și nordîștii îndrăgostiți de un ideal se străduiau din :ăspu/ teri să reconstruiască țara, cînd marii proprietari de., plantații leau aruncat clanul pe cap. Această restabilire a adevărului li sa părut odioasă directorilor sudiști de, ziare. Așa că, pentru ei, am devenit „yankeu fanatic”, „rușinea unei familii respectabile”, „trădător al țării și al rasei”. Era prea mult pentru familia mea, unele rude făcînd parte din Consiliile Fiicelor Unite ale Confederației. Am fost alungat din cercul lor și marginalizat. Mi sau tăiat mijloacele de existență, unii sau străduit sămi pună atît de multe piedici, încît miera greu să găsesc uri serviciu și să4 păstrez. Tot strîngînd texte despre activitățile criminale ale Klanului, am constatat că ceea ce se scria în această privință era mai curînd profesii de credință decît expunere de fapte. Ziariștii erau îmr potrivă Glugii, desigur, dar afirmațiile lor nu erau susținute de fapte, încît atacurilor le lipsea

încărcătura explozivă. Evident, nu era vorba de a perora, ci de a aduce probe formale despre funcționarea interioară a Klanului, probe care să poată fi introduse în justiție, care să permită aducerea șefilor îri fața tribunalului. Pentru a aduna asemenea dovezi trebuia să se găsească cineva care să îmbrace roba albă, să cunoască dinăuntru infamiile cagu * Barzilor și să le facă publicer Mani hotărît să mă ofer voluntar în acest scop. Eram deplin conștient de pericole, dar era o epocă în care cetățenii lumii libere își riscau «viața spre a apăra democrația. Puteam să mio risc și eu, încrucișînd spada cu klanistii. Afară de aceasta, pălream a f i singurul tentat de aventură, ceea ce mă obliga |"și mai mult.

Între timp, America intrase în război și evenimentele lau produs schimbări în obiceiurile Klanului. Descoperirea | legăturilor strînse dintre unii Jdaniști suspuși și Asociația lgermanoamericană, de esență nazistă, ia înfricoșat pe |Miulți Klaniști, care^au început să părăsească discret înțrunirițe și săși ascundă prudent roba. Soldați în uniformă opreau mașinile cagularzilor :

„Mai bine ați păstra benzina pentru război ! Klanul invitase Asociația catolică și Liga evreiască înai Brith să i se alăture, spre a face front comun în ipul războiului. I se răspunse din vîrfui buzelor. Klanul începu sa activeze în clandestinitate. Lovitura de grație aplicato Roosevelt, care trimise fiscul la Palatul Im^ «rial, să ridice suma de șapte sute cinci zeci de mii de |olari, reprezentînd impozitul pe beneficiile din 1920 înaace. Pentru a nu plăti, Klanul își închise porțile și se trase ostentativ din viața publică. Chiar în ținută de zboi și sub nume de împrumut, continua să facă raagii. În toată țara, au apărut asociații care făceau proagandă pentru doctrina klanistă. La Miâmi, unde lo,

15

cuiam pe atunci, activa Frontul Alb ; la Atlanta Societatea Anonimă a Vigilenților ; în Georgia Armata Binevoitorilor ; la Chattanooga, în Tennessee Cartierul General al Fiilor lui Dixie ; la Birmingham, în Alabama Uniunea Cruciaților ; în Detroit Fiii Uniți ai Americii ; ș.â.m.d. Am pătruns în cele mai multe din aceste organizații. Foarte activ în cele din împrejurimi, aveam legături epistolare strînse eu celelalte. Nu voi face un bilanț al mizeriilor din aceste filiale ale Klanului, ar trebui o carte întreagă. Voi aminti doar cîteva din obiectivele lor : transformarea serviciului militar obligatoriu în serviciu de trupă obligatoriu pentru negri, astfel încît aceștia să dîie obligați să muncească pentru un salariu subminimal ; presiuni asupra armatei și Crucii Roșii pentru ca pe flacoanele cu plasmă sanghină să se specifice „alb" sau „negru" ; campanie de defăimare în Congres, pentru a se demonstra o pretinsă lipsă de valoare â soldaților negri ; campanie pentru interzicerea unei broșuri care afirma ca scopul aliaților este de a distruge fascismul (broșura a și fost, de; altfel, interzisă) ; în sfîrșit, pe măsură ce războiul se apropia de sfîrșit, propagandă neabosită pentru pace separată cu Hitler și încheierea unei înțelegeri eu acesta împotriva armatei rusești.

După moartea lui Roosevelt, Klanul îndrăzni să iasă la iveală și săși reia însemnele tradiționale. La Casa Albă, se instaurase Truman, al cărui tată luptase de partea confederaților și împotriva lui Lincoln. Klanistii mizau pe transmiterea cauzei sudiste și la fiu. La Atlanta, Klanul a editat o broșură în care am citit : „Contăm pe tine, Harry !" Cu toate acestea, Klanul era prudent, în fruntea strigoilor se afla Samuel Green, care purta titlul de Dragon August al Imperiului din Georgia și aspira la^ tronul de Magician al Imperiului Invizibil. Așteptînd momentul încoronării, nu pregeta să folosească la ceremoniile oficiale un titlu pe care nul avea.

Klanul „John B. Gorden", din Miami, își reluă și el activitatea. Cum însă doream să fac mai mult decît să dezvălui crime locale, am hotărît să mă duc la Atlanta, Orașul Imperial, să mă strecor în consiliile ultrasecrete, care dădeau consemnele pentru toată America. Era vorba .

16 ,

sămi schimb nu numai locuința, ci și identitatea. Știam că nu cădeam sub incidența legii luîndumi un alt nume, de război, dacă acesta nu se făcea întrun scop urît: Cine aş putea

deveni?... De ce nu John S. Perkins? în Sud, un nume nu înseamnă nimic, dacă nu este agățat de o familie cunoscută. Devenind Perkins, mam agățat de unchiul Brady, care, între timp, trecuse „din Imperiul Invizibil în Invizibilul Imperiu” după jargonul pe care îl folosea confreria pentru membrii ei morți.

Îmi asumasem o misiune spinoasă și trebuia să fiu prudent. Cea mai mică neglijență ar fi făcut să eșueze totul. Dacă klanistii ar fi descoperit că, în realitate, eram acel Stetson Kennedy, al cărui scris le stătea ca un spin în coaste, nu ar fi șovăit să se poarte fără mănuși, chiar înainte de a intra printre ei. Am pus la naftalină toate hainele cu inițialele mele, mam înțeles cu un prieten să-mi primească scrisorile, retrimițându-mi sub numele Perkins.

Ajuns la Atlanta, miam luat o cameră la un hotel din East Point. Chiar aici, în East Point, klanistii omo rîseră în bătai un frizer alb, Ike Gaston. Trăiam modest, din drepturile de autor, dar, pentru a șterge urmele, îmi trebuia un alt mijloc de trai. Astfel, am ajuns reprezentantul unei edituri : băteam din ușă în ușă, vînzînd enciclopedii, cu un salariu de un dolar pe săptămînă și alt dolar comision pentru fiecare exemplar vîndut. Nam vîndut nici unul, dar exemplarul specimen avea un aspect plăcut și-mi oferea pretextul de a bate în ușa oricui, la orice oră.

Terenul era suficient de pregătît pentru a putea încerca primele contacte. Dar cum să iau legătura cu oamenii Klanului? Nu înțelegeam să-mi pierd vremea cu fanatici de toată mînă, /înteam vițîul. Care era drumul cel mai scurt ? Răspunsul veni fără ezitare : prin Eugene Talmage.

Ole Gene fusese de trei ori guvernator al Georgiei. Deocamdată, nu avea nici o funcție, dar se arăta ne-răbdător să fie reales. Vulpe prea bătrînă spre a fi oficial membra al Klanului, lua cu plăcere cuvîntul la întrunirile confreriei. Campion al supremației albilor, Ole Gene^a era șeful spiritual al Klanului. Recomandarea lui miar

17

i Operațiunea anti kUKLUXKLAN

fi deschis dintr-o dată ușile sanctuarului. Dar cum să-l abordez ? Am plănuît îndelung și apoi lam sunat :

Omagiile mele, domnule guvernator. Mă numesc John Perkins. Aș dori să vă văd, cînd vă convine. Cred că vaș putea ajuta cumva în campania electorală.

Sînt bucuros să vă întîlnesc, domnule Perkins. Primesc în fiecare după amiază.

Ca bun sudist, știam că vizitele acceptate se și fac. Mam înființat la birou și mam așezat pe un scaun în sala de așteptare. Prin perete, îl auzeam vociferînd pe bătrîn :

...Dacă vrei să faci să-meargă un animal încăpățînat, arde cît poți !

În sfîrșit, am fost introdus în biroul lui Ole Gene. Mi sa părut mai puțin bătrîn decît îmi imaginasem, însă era vizibil marcat de boală : fața îi "era de un cenușiu caracteristic canceroșilor, dar privirea îi era vie și vicleană. Mesteca un vîrf de traduc, pe care, din cînd în cînd, îl scotea dintre dinți, pentru a scuipa, cu o traiectorie foarte precisă, într-un vas de aramă aflat în celălalt colț al încăperii.

Cred, domnule guvernator, că voi putea face cîte ceva pentru dumneavoastră. Deoarece reprezint o editură, umblu mult și văd multă lume. Aș putea pune cîte o vorbă bună și chiar să distribui cîte o broșură de propagandă electorală. <

Ești foarte amabil ! Mă faci un mare serviciu. Amînteștemi din care colț al Georgiei ești ? r întreaga mea familie se află în împrejurimile orașului Statesboro.

.
Cei din Bullock îl votează totdeauna pe bătrînul Gene. Totdeauna am contat pe voturile celor care se hotărăsc mai tîrziu. Spunemi, domnule Perkins, crezi că alegerile merg bine ?

Treaba este ca și făcută, domnule guvernator. Am auzit însă că vați pronunțat pentru abrogarea taxei de vot. Ce înseamnă asta ?

Rîse bănuitor :

Desigur, mam declarat împotriva taxei. Cel mîi bun mijloc pentru ai împiedica pe negri să se

prezinte

.la. voi este de ai împinge pe albi la urne." După asta,

18. "».

e uri joc să faci să circule lozinca : „nici un negru la urne !" Credemă, cînd albi sînt adunați la un loc, e ușor să le pui nervii la încercare.

Guvernatorul Elis Arnal își revendică și el onoarea abrogării.

.Talmage avu un surîs larg :

Nimic nu e mai amăgitor decît onoarea !

Cum credeți că vor evolua, lucrurile după război ? Ole Gene clipi și făcu un gest evaziv.

Vor fi revolte, insurecții, vărsări de sînge... Vor fi victime... Grămezi de negrinevinovați !

În acel moment, intră un bărbat de vîrsta mea. Am înțeles că era vorba de fiul lui Ole Gene : același păr rebel, același trabuc. Nimerea însă de mai puține ori vasul de aramă.

Domnule Perkins, ți-l prezint pe Hummon, fiul meu. Hummon, domnul Perkins mia propus să distribuie cîteva broșuri pentru campania electorală.

Hummon îmi strînse mîna :

Nu există contribuții mici. Ceați spune dacă ați lua chiar acum cîteva broșuri ?

De acord.

Scoase un teanc de afișe dintrun dulap. Miam aruncat ochii pe unul din ele : era un atac perfid împotriva Fundației Roosevelt, acuzată că introduce egalitatea politică și socială în Georgia.

De fapt, Fundația se mulțumea «ă construiască școli pentru elevii negri. Cu toate acestea, exclamai :

De milioane ! Aveți încredere, le voi distribui pe cînte ! Mai sînt și altele ?

Hummon și tatăl schimbă o privire : erau cîștigați de zelul nojilui lor agent electoral.

Mai avem trei sau patru mii.

Dațimile pe toate.

Am îngrămădit totul în mapă și miam luat rămas bun.

Mii de mulțumiri, domnule Perkins. Se va afla desigur un loc pentru dumneata în serviciul nostru de presă. Vîno să ne vezi ori de cîte ori vrei.

Nici o grijă, domnule guvernator, voi veni !

* 19

Cînd mam îndepărtat suficient de casa lui Ole Gene, am aruncat pachetele într-o gură de canal. Deoarece mi sa părut că poziția mea la Talmage era suficient de sigură, am considerat că venise momentul să iau legătura cu Klanul. Dar nu aveam de gînd să mă înfățișez la ușa Palatului Imperial pentru a cere o audiență. Klanul. era. acela care trebuia să vină la mine. Tot căutînd, am găsit o cafenea ai cărei clienți aveau mutra crudă și mărginită a celor care aparțin confreriei. Am început, să frecventez localul. Întro zi, stăteam la bar, după ce făcusem cîteva partide de biliard și băusem multă bere. Deodată, am auzit cuvintele așteptate,:

Țara asta are nevoie să fie pieptănată de Klan ! E singurul mijloc să pui la trap pleavă de negri, șleahta evreiască, veneticii de catolici și drojdia de stîngiști !

Cuvintele, atît de dulci urechilor mele, le șoptea un vecin, un alcoolice deșirat, taximetrist de felul lui, zis Tiparul. Deocamdată, Tiparul abia se mai putea ține pe scaun, atît era de beat.

Iam răspuns în treacăt :

Un unchi deal meu a fost ștab în Klan. Poveste veche. Klanul a răposat de mult.

Nu fi prost !

Scoase din portofel o carte de vizită, pe care o pocni între degete. Am citit :

„Mereu pe metereze, acum,

In trecut și în viitor.

"

Iată cuvîntul Klanului.

Dumnezeu ajută să ne crească rîndurile Klaverna Nathan Bedford Forrest nr. 1 " Căsuța poștală 1188 Atlanta. Georgia".

Bine, bine... Ai și pentru mine una ? Nu se știe niciodată... Dacă o să am ehef, voi scrie într-o zi la căsuța aia poștală.

De ce să scrii"? Spune un cuvânt și mă ocup eu de toate. ,
li plăcea să se arate important. Continuum să o fac pe naivul.

20

Dar tu ce ești ? Vreun organizator ?... Sau ce anume ?

T Sînt un klagul. Așa ni se spune.

Mie teamă că nu voi avea bani pentru cotizație.

Nui așa de scump. Klintrarea, adică .dreptul de a intra, costă zece dolari. Dar, pentru moment, cum sîntem în .plină campanie de recrutare, poți plăti numai opt.

Am făcut o mină complice :

îți iese deo duscă ? .

Un klagul primește comision doi dolari pentru fiecare recrut.

Tiparul se cam codise să mi mărturisească aceasta.

Și cotizația anuală ?

Trei dolari pe trimestru sau zece dolari pe an, dacă plătești înainte.

*, , , .

îmi închipui că trebuie să cumpăr și o rotșă ! Țio dă Marele Dragon, cu cincisprezece dolari.

Mam indignat :

ț Cincisprezece dolari(pentru un cearceaf și b față Ș de pernă ! Mai bine mi le fac eu, și încă la jumătate . din preț ! "

*T tihiștește și înțelege o dată : ai un capișon, o curea, o glugă cu canaf. Totul brodat. Cu acul. De Doamnele Ajutătoare ale Klanului din Consiliul Betsy Hoss. Faci o afacere bună. Roba te ține o viață; dacă ai grijă de ea și dacă, nu ți-o sfîșii prin tufișuri, cînd ești de serviciu noaptea.

Nai idee unde aș putea găsi una de ocazie ? Tiparul își pierdu răbdarea :

Ascultă ! Nu cunoști vorba : „klanist o zi, klanist o viață ? Nimeni nu poate părăsi Klanul de bunăvoie.

Dacă ești izgonit din Imperiul Invizibil, pleci fără robă... Mă întreb totuși dacă nu cumva ești vreun șmecher.

Mersesem totuși prea departe cu tipul meu cu piele groasă, așa că am schimbat tonul.

Jur că sînt om serios, dar pentru moment nu am cu ce să mi plătesc klintrarea. Îți dau de veste îndată ce mi se limpezesc finanțele.

Tiparul eră vizibil dezamăgit că nu putea să înșface cei doi dolari pe Joc.." ^ ,,,.

,

21;

+ în regulă. Să știi însă că pierzi partide subțiri. Fac parte din Statul Major al Klanului : Klaverna Nathari Bedford Forrest nr. 1, zisă așa în amintirea unui general de cavalerie al Confederației.

Avem oameni pe cinste. Pînă la urmă, te fac eu să te înscrii. Dar n^am săți pot pune candidatura decît după o perioadă : cererile de klintrare sînt citite de toți membrii și asta ia două săptămîni...

Pentru cazul că cineva ar avea vreo obiecție... Afară de aceasta, Klokulanul (Comitetul celor cinci, Serviciul nostru de Informații, crema poliției din Atlanta) trebuie să facă verificări și el.

Nuți fă griji. Sînt alb ca neaua.

Lucrurile saii oprit aici. Intenționez ca, ducîndumi klintrarea, Tiparul să poată spune : „Tipul, Perkins, adică, sa lăsat af naibii de greu !" Am socotit că o săptămînă era de ajuns.

Gata, Țiparule. Dacă prețul nu sa schimbat, plusez. Ochii iau strălucit.

Bine zis, băiete ! Hai să neheîm treaba la lavabou. Numi place să fac afaceri serioase în mijlocul barului. Ești la cheremul primului venit, careși bagă nasul peste umărul tău.

.

Zis și făcut. Eram singuri, într-o duhoare care se potrivea de minune cu ceremonia. Tiparul băgă în buzunar cei opt dolari și spuse :

Tocmai aveam la mine un formular.

Șimi întinse o foaie boțită. Am citit cu atenție cele ce urmează : „Cerere de cetățenie în Imperiul Invfeifeit al Cavalerilor Klanului. Către Majestatea Sa Magicianul, Imperial. Eu subsemnatul, cetățean sincer și loial, american din naștere, de sex bărbătesc și de rasă sînge arian, în deplinătatea minții și cu purtări crezînd în dogmele credinței creștine, în supremația, albe și în principiile americanismului celui mai solicitat respectuos onoarea de a deveni membru al Klanului Ku Klux Klanului. Klanul nr. 1 Garantez pe onoarea mea că voi respecta regulile și exigențelor cerute de tot timpul o ascultare strictă și, loială dumneavoastră constituțională. demn de a fi klanist, accept tfe nimeni orice pedeapsă pe care o va stabili înălțimea ^Voastră".

Nu era vreme de stat la vorbe. Am semnat dintrun condei, cu toate că mi se strînse inima la gîndul riscului pe care îl asumam.

Mai trebuie iscălitura a doi nași. Eu sînt unul. Știi vreun alt klanist care să garanteze pentru tine ?

Să văd., Ar fi... Nu știu însă dacă este membru al Klanului... Sînt în relații foarte bune cu Gene Talmage. ..

Lovitură ! Tiparul aproape să cadă pe spate :

Ești dintrai lui Gene? Nici că se putea mai bine ! O să scriem numele pe formular.

A mai fost și unchiul meu, Mare Titan al Klanului din Florida. Ce zici de asta ? E mort, dar poate ca numele lui ar fi de efect.

Cum să nu?! Nouă milioane de foști membri ai Klanului au fișe în dosarele Magicianului, ținute la zi din 1920. Cum îl chema ?

Brady Perkins.,

Scrise : „Nepot al lui Brady Perkins, fost Mare Titan al Regatului din Florida" (adică : să se verifice în dosarele membrilor neactivi).

O să meargă pe roate.

Cum o să știu dacă am fost primit ?

Nuți bate capul. O săți dăm de știre la timp. Stai liniștit și așteaptă.

Navem decît săi urmez sfatul. Mă întrebam, totuși, în timp ce klanistii luau referințe despre numele John Perkins, ce s-ar întîmpla dacă mi-ar descoperi adevăratul nume...

Pentru a-mi omorî timpul, căutam cunoștințe noi, care să poată zice bine despre mine, în caz că ar fi fost întrebați. Pentru investigațiile mele, a trebuit să mă abonez, de mult timp, la ziarul sudic care făceau o propagandă deșănțată. Cel mai mizerabil era „Southern Outlook". Redacția era la Birmingham, în Alabama. Își zicea „jurnal de senzație pentru toți americanii". Găseai aici crema propagandei klaniste, rasiste, antisemite, antisindicaliste. Totul garnisit cu cari

23

caturi, fotografii sexy, povestiri polițiste, de anticipație și cuvinte încrucișate. Într-unul din numere, am citit următorul anunț ciudat : „Căutăm distribuitori (nemormoni) pentru „Southern Outlook", 500 de dolari pe lună". Eram intrigat. Naveam nici un fel de înclinare să port ura din ușa în ușa, oricare ar fi salariul, și îmi spărgeam capul pentru a înțelege cum pot fi cîștigați cei cinci sute de dolari într-o lună făcînd abonamente pentru gangsterii ăia. Mă gîndeam însă că, dacă aș intra în legătură cu redactorii unui asemenea ziar, aș primi o notă bună pentru Statul Major al Klanului Miami făcut valiza și m-am aruncat într-un autobuz în direcția Birmingham. Dacă între timp Klokkanul m-ar fi căutat, eram „plecat pentru agaceri" și nu suna rău. La sosire, m-am prezentat lui T. E. Blackmon, proprietarul ziarului, un uriaș cu tîrtăcuță pîrăoasă. După introducerea obișnuită, i-am spus :

Pe timpurile astea, nu prea merge să vinzi enciclopedii. Mă plăcea un serviciu mai de viitor.

Blackmon era vizibil interesat de ideea distribuirii fițiicii lui în Georgia. Adăugai, ca din întîmplare :

Din cînd în cînd, îmi zîrle cîte o privire și Gene Talmage...

Ciuli urechea :

Îi cunoști pe Gene Talmage ? L-am admirat din totdeauna. Nu vrea să cînească cu mine,

domnule Perkins ? Ți laș prezenta pe directorul meu comercial, Raymond Parks.

Nu mă așteptasem la așa ceva. Aruncînd ochii pe lista de bucate, miam spus că derbedeii meritau să plătească scump onoarea de a mă avea la masa lor și dea mă sili să le ascult tîmpeniile. Problemă de principiu. Am comandat deci mîncărurile cele mai scumpe, ceea ce. Ia făcut pe Blackom să cam tresară. Nu șia îngăduit însă nici cea mai mică observație. Curînd, sosi și Parks. Cam treizeci și cinci de ani. Genul dulr ceag.

Parks a condus serviciul de presă al lui Kingfish Huey Long, în Louisiana. Meseriaș bun și muncește pe brînci. După masă, treci pe la el. O să ți arate ce și cum.

24

„Biroul” lui Parks era un șir de camere somptuoase, la ultimul etaj al celui mai bun hotel din Birmingham, îi dădeau ascultare cîteva frumuseți amețitoare, e drept, mai curînd de genul vedetă, decît secretară, în fiecare încăpere, cîte o baterie de telefoane. Singura ocupație a acestor frumoase, așezate în fața unor fișete, era să telefoneze marilor industriași și săi încălzească, pentru a face cîte o atenție ziarului. Parks mia explicat sistemul.

Primul telefon îl dau chiar eu. Dacă nu se execută îndată, îi dau pe mîna acestor domnișoare, care nui lasă pînă nu acceptă să plătească. Atunci, fata se duce după cec acasă la tip... Și treaba merge. O să vezi îndată. Mai întîi însă un păhăruț.

Sună, ceru gheață și sifon, scoase, dintrun dulap bine garnisit o sticlă de Bourbon. îmi dădu un pahar ras, clipi din ochi spre camera alăturată, în care se afla una din frumoase. ,

"

Nui rea viața asta. Vino cu noi, la noapte. Luăm două blonde și facem o mică partidă. Toate se dau în vînt după sport. Leam ales chiar eu.

Hm !... Mă mai gîndesc. Parks începea să se amețească.

Uite... aruncă o privire...

Luă cheia, deschise un sertar al biroului, scoase un cec și mil întinse : două sute cincizeci de dolari buni de plată pentru „Southern Outlook” ; semnat Paul Redwing, președintele consiliului de administrație al Țesătoriilor din Olossa, unul din cele mai mari trusturi de textile din Sud. Parks avu un surîs răutăcios.

Se poate spune că lam jucat bine. Ne varsă în fiecare lună cîte două sute cincizeci de dolari, în rate de cîte douăzeci.

Insinuai cu perfidie :

Spunemi însă, dacă vă dă așa de mult, nu riscați săi rămîneți obligați ?

Mușcă momeala :

Redwing nu este singurul comanditar. Avem și alți Țipi, tot atît de importanți, unii și mai, care neau dat voie să ne folosim de numele lor. Ai auzit de

25

„Bamas Big Mules”, cel mai mare concern din Alabama ? lam agățat ! Mai sînt Bardeleben jr., din fruntea lui Red Diamond Mining Company, apoi Prince Bardeleben, directorul Institutului Minier. Și încă... Scoase o fișă dintr-o cartotecă de pe birou.

Am aici numele cîtorva viitori comanditari, pe care leam selecționat din „Anuarul Industriașilor din Alabama”. Ascultă cam cum se face treaba.

Formă un număr :

Alo! Domnul Moore ? Aici Raymond Parks, directorul comercial de la „Southern Outlook”. Mau «fătuit să vă sun cîteva prieteni comuni : domnii Bardeleben, domnul Redwing, domnul Rosser... De o săptămînă avem plăcerea de a vă trimite gratuit ziarul... Dacă ați avut vreme să aruncați o privire, ați constatat desigur că apărăm libertatea Țle afaceri în statele din Sud. Ați avut cumva neplăceri cu sindicalistii ? Nui treaba mea să vă spun ce vor face băieții ăștia cînd cînd își Jvor ajunge scopul... Da, Sudul va deveni țara metișilor întrun fleac de timp. Ei bine, domnule Moore, îi ajutăm pe industriași din Sud spunînd adevărul muncitorilor. Patroni ea dumneavoastră sînt invitați să participe la cruciada noastră, prin abonamente de grup. Abonamentul individual

nu costă decît doi dolari pe an. Nu var face plăcere să difuzați ziarul printre muncitorii din uzina dumneavoastră ? Sau în alteuzini, în care sindicalistii își fac de cap ?... Pot să vă înscriu cu două¹ sute de dolari ?... Nu ? O sută cincizeci?... Da ! .Bine !... Mulțumesc !... *Nu*, nu vă faceți griji, nu abuzăm de numele dumneavoastră. Pot trimite după cec mîine dimineață ? Mulțumesc, domnule Moore.

Parks închise telefonul. Exclamai pe un ton admirativ :

Urgie!... O sută cincizeci de dolari L. Dintrun foc !

Parks rîse satisfăcut și umplu paharele.

Așa, dintrun foc !... Să nu te mire : tipii urăsc syndicatele. Plătesc oriei t, pentru a fi apărați. Dar să

26

Închipui că leatul scapă numai eu o sută cincizeci ! E un pont bun și în fiecare lună o săl bat la cap, pînă o săși înmulțească gologanii !

Și eu ce comision voi avea ?

No săți crezi urechilor : cum cîștigi doi dolari, hunul îl bagi în _ buzunar ! Rămîne și pentru fetele care. ! fac treaba cealaltă...

Batem palma. Cînd încep ?

Lăcomia îi produse o impresie bună.

Haide, haide !... Nu așa repede...; Blackmon mia spus că ai fi un prieten deal lui Talmage. Ar fi neplăcut cumva dacă iaș da un telefon ? La urma urmei, e
\ vorba de o misiune de încredere. Ne trebuie garanții.

Dăi drumul. La ora asta Gene trebuie să fie la birou.

Nu mă așteptam la lovitura asta și simțeam cum încep să transpir. Dacă Klokanul descoperise că Perkins și Kennedy sînt "una și aceeași persoană ? Și dacă îl prevenise pe Talmage ? Parks îmi dăduse informații confidențiale. Dacă aș fi publicat numele comanditașilor, iar fi pierdut postul. În cazul în care Ole Gene f* iar spune adevărul despre mine, lucrurile ar fi luat o >"" întorsătură urîță. Am început săl cîntăresc. Era mai greu decît mine, dar chiar o bătaie bună nu mar fi împiedicat să vorbesc. Și el o știa. Am zărit o cicatrice pe ceafă : b lovitură de cuțit, probabil... de pe vremea cînd era omul de încredere al lui Huey Long. Desigur Parks trebuie să fie un individ nu prea comod.

... Cu domnul Eugene^ Talmage, vă rog... A plecat ? Știți la ce oră se întoarce ?.... Dintro clipă în alta?... Bine, mulțumesc.

Îl rugă pe operator să cheme din cînd cînd biroul lui Talmage. Mam gîndit că ar fi mai bine să o șterg și să aflu rezultatul convorbirii altcum.

Îmi pare rău, dar nu mai pot aștepta. Trebuie să fac unele vizite.

Parks deveni brusc distant. ^ *

Haide, Perkins doar no să pleci așa, ea dus de vînt !

27

Încerca să lupte cu bănuiala. Îi puteam citi chinul pe față : mă și vedea publicînd nume... citind cifre...

...Avem legătura peste cîteva clipe... O țigară ?... Whisky?

Te asigur că mă așteaptă cîteva oameni !

Mam îndreptat spre ușă. Îl prinse frica și îmi bară literalmente calea. Nu știam care din noi era mai emoționat. Transpiram amîndoi, cu picături mari.

Haide, bătrîne !... Vizitele mai pot aștepta !

Mă luă de braț și mă aduse înapoi la fotoliu. Umplu paharele și mi întinse unul. Îi tremura mîna. Am făcut greșeala de ai întinde bricheta. Și mie îmi tremura mîna. Amîndoi eram nervoși. Sună telefonul. Parks se aruncă spre aparat. Între noi se interpuse biroul. Servieta o țineam în mîna. La cel mai mic semn de pericol, aș fi fugit pe ușă. .

Da, dămi legătura... Alo, domnule Taknag ?... Aici Raymond Parks... ^Southern Outlook", din Birmîrigham... Primiți ziarul ?... Mulțumesc, domnule. Și al dumneavoastră este excelent... Vam sunat pentru a yă spune că în biroul nostru se află un domn John Perkins. Am dori săl însărcinăm cu difuzarea ziarului nostru în în Georgia. Nea dat numele dumneavoastră.

Mîna mi se încorda pe mîner. Nul slăbeam din ochi. pe Parks. Fruntea îi era brobonată de transpirație. Apoi, puțin cîte puțin, începu să se destindă... chiar să surîdă.

Bine, e tot ce doream să știm. Cuyîntul dumneavoastră este cea mai bună garanție. Mulțumesc, domnule guvernator. Sper să nu vă fi deranjat prea mult. La revedere.

Dădu ocol biroului în pas de asalt, se azvîrli Spre mine și mi dădu o palmă în spinare.

Ești omul nostru, Perkins. Team angajat. Mîin£, la prima oră, îți fac .hîrțiile șiți pregătesc marfa. Ceai zice de o mică petrecere în patru ? Dăle naibii de vizite !

Eram la capătul puterilor, așa că am acceptat, cu voce slabă.

. . .

2\$

In regulă.

Bine. Pe care o vrei ? Parcă ți se scurgeau ochii după blonda aia micuță.

Deschise ușa.

Ei, Myrtle, ceai zice dacă am închide biroul și am pleca la o mica petrecere ? Te prinzi ? Vino cu Dottie. Și spunele celorlalte că pot să o șteargă.

Parks jubila. Umplu patru pahare. Myrtle și Dottie intrară și închiseră ușa după ele. Myrtle se așeză pe brațul fotoliului lui Parks. Dottie se cocoță pe birou, își încrucișa picioarele și mi aruncă o privire mortală pe deasupra paharului. Mam lăsat în voia destinului. Reprezentantul ziarului „Southern Outlook” în Georgia putea săși îngăduie nițel repaos !

Două zile mai tîrziu eram din nou în Atlanta," cu o valiză plină de hîrtoage : carnete cu buletine de abonat ment, mostre de ziare etc. Nai totdeauna la îndemîna P lucruri pe care, după ce că le^ai și primit, degeaba, nici no să le folosești vreodată. Cincisprezece zile după semnarea cererii de înscriere, recunoscui la telefon vocea Tiparului:

Perkins! Făte mîine,la șase și un sfert, la colțul de nord-est dintre Peachtree Street și Auburn Avenue. Nu care cumva să lipsești !

rv

ALTARUL CRIMEI

Am ajuns cu o jumătate de oră mai devreme. Peachtree Street și Auburn Avenue se întretaie aici cu Five Poinjs intersecția cea mai aglomerată din Atlanta, începea îmbulzeala orelor de vîrf. Mă întrebam de ce Klanul. alesese un asemenea loc pentru întîlnire. Mă uitam la trecători, așteptîndul pe Tipar și întrebînd-mă tot timpul dacă nu cumva Klanul mă descoperise. Aveau de gînd să mă ucidă ? Puteam; să mă retrag, pînă nu e prea tîrziu. Miam adus îrisă aminte de martirul biete Fio, de toate sălbăticiile comise de aceste secături. Și am rămas. Fix la șase și un sfert, o limuzină neagră opri scrișnindusi pneurile lîngă trotuarul pe care stăteam, înăuntru se aflau patru klaniști echipați cu mască, glugă și robă. Se deschise portiera din spate și o voce pe care nu o mai auzisem pînă atunci rosti dindărătul unei măști :

Urcă !

Am respirat adînc înainte de a mă urca și mă așezai pe bancheta din spate,. între doi klaniști. Trecătorii, curioși, se opriseră. Polițistul din intersecție se f acu a nu vedea nimic. Omul de la volan avea o pelerină purpurie, ale celorlalți erau albe. Semn rău?!... Era o matahală care ar fi putut umple singură bancheta. Din fericire, al doilea era subțirel. După o secundă, eram angajați în îmbulzeala din Peachtree Street, lăsîndui pe trecători cu gurile căscate. Nu prea semăna a ini

30

țiere. Mam uitat atent la însoțitorii mei, încercînd să le zăresc fețele îndărătul măștilor.

Ești aici, Tiparule ?

f; Omul cu pelerina roșie mio întoarse repede :

P Tăcere / Vorbești numai cînd ești întrebat.

f Din ce în ce mai rău ! Precis mă descoperiseră și

| acum mă duceau undeva să mă ucidă, îmi închipuiam

i cum ar fi. reacționat dacă leaș fi spus :

| Oprește la colțul următor. *

Mă întrebam dacă nu ar fi mai bine să sar la pri

/ mul stop. Răspunsul nu întârzie prea mult: oprind la

: roșu, șoferul claxona de trei ori și aprinse farurile. Po

.lițaiul țîșni în mijlocul intersecției. și fluieră strident.

Nu pentru a ne opri pe noi, cîfluviul de mașini care

venea din străzile laterale. Deci așa lucrau tipii ! Nu

mă mai miram că erau stăpîinii șoselelor, de vreme ce

polițiștii le acordau pretutindeniliberă trecere. O lu

arăm spre răsărit. Mașina se strecura peste tot, fără a

ține seama de luminile stopurilor. Mereu în goană, am

traversat periferia și am ajuns la o șosea largă, în plin

cîmp. Șoferul apăsă pe accelerator. Acul arăta cînd

". 130, cînd 150. Slăbănogul începu să se agite pe scaunul

"din fața :

Oare Fratele meu Vulturul de Noapte nu ar putea coborî la 110 în curbe ?

Am recunoscut vocea Tiparului, care continuă :

...Kluxingyl este unul din cele două lucruri cafemi plac pe lumea asta. Dar nam chef să mă curăț.

Frumos este să kluxezi,. dar și mai frumos este să rămîi înviată!

Vulturul de Noapte rîse înfundat, însă mr încetini. Ne adînceam în cîmpie și Atlanta se

îndepărta din ce în ce. Se înnopta. Din cînd în cînd, se zăreau luminile cîte unei ferme izolate.

Dacă aveau de gînd sămi vină de hac, pe aici trebuiau să o faqă. După cîte auzisem*, ce-

remoniile de inițiere aveau loc numai în klavernele din Atlanta. Din asemenea gînduri negre

mă trezi șoicuî f rinei. Mașina se clătina, dar șoferul reuși să o stăpînească.

31

În șanț cu bumbacul ăsta ! Negru afurisit ! Am vrut săl ating puțin, săi arăt ce înseamnă viața, îl omor, dacă mia zgîriat tabla ! ,

Sări din mașină, să vadă paguba.

Nui prea rău. Numai bara. Ar trebui săl luăm cu noi pe negru, să se distreze prietenii.

Se urcă înmașină și ne întoarserăm la locul coliziunii. Căruța zăcea în șanț, bumbacul era

răsturnat în noroi, o roată lipsea. O voce plîngătoare se auzea în noapte :

Sarah L. Teau omorît !

Un negru bătrîn plîngea în șanț, jinînd pe genunchi capul măgăriței. O hulubă îi sfărîmase.

coastele. Vulturul de Noapte se apropie și începu să răcnească :

Bună idee să te plimbi noaptea, pe drumul mare, __ fără lanternă.

r Aveam î .

Cu barba, negrul ne arată locul unde se sfărîmase felinarul și unde mai pîlpîia încă o flăcăruie.

După ce se asigură că nu vine nici o mașină, Vulturul îi întinse o bancnotă de zece dolari.

Ține, bunicule ! tari un negru de treabă. lai și cumpărăți un alt măgar. .

.

Deoarece bătrînul nu se mișcă, Vulturul dădu drumul banilor în șanț.

,

În nenorocirea care a căzut pe capul meu, cei zece dolari ai voștri nu înseamnă nimic... Sarah ma costat cincizeci... și oricum, no mai pot înlocui. Căruța, este bucăți, iar bumbacul pentru care am muncit un an întreg e în noroi.

Dute dracului cu măgarul tău !

Vulturul culese bancnota, o șterse cu grijă și o puse în buzunar.

Dacă suflă o vorbă la poliție, ești un om mort. Se urcă în mașină. Am plecat mai departe,

lăsîn

dul pe bătrîn săşi plîngă măgăriţa.

Ce ia apucat pe negrii de azi ? Nu ştiu să preţuiască ceea ce faci pentru ei L. Cu aîť mai bine dacă nătărăul nu a luat banii. Al naibii de greu iaş fi convins pe cei din Klomitetul de Binefacere să inii dea

* înapoi.

..

32

Deoarece Vulturul făcuse propunerea de al lua pe negru cu noi, „să se distreze prietenii”, mă întrebam H dacă eu însumi nu eram planificat în programul de distracţii, cu cîteva lovituri de vînă de bou sau cine l mai ştie... Cel puţin aflasem că ne îndreptăm spre o . adunare a Klanului.

Dacă nui dăm bătaie, întîrziem !

Vulturul izbucni la 150. Am depăşit ca furtuna o f maşină, care îndată dădu drumul la sirena. Prin gealul din spate am zărit lumina roşie a poliţiei. Tipail se văicări :

Crezi că negrul a vorbit ?

Vulturul părea foarte sigur pe el.

Nuţi fă griji.

Frîna brusc. Maşina poliţiei ne ajunse, încetini; lăpoi se așeză în fața noastră și, lăsînd sirena să urle și farul roșu să se învîrtă, porni de parcă o alunga loartea. Vulturul jubilă. Băgă în viteză și se năpusti je urma polițiștilor.

Eram sigur ! Sînt Frați Klaniști. Ne escortează îliția din Rockledge. Gata cu accidentul. Bine că sa

jrodus pe teritoriul lor. Aici sîntem între, prieteni și este de partea noastră.

Măcinam înainte ideii negre, cînd, după un viraj curat, am văzut o imensă cruce ridicînduse pînă la „Ia te uită, gîndeam, pesemne căși aduc crucile avionul”. Vulturul exclamă cu orgoliu :

Doamne, că strașnică mai e ! Să, bage spaima negri la o sută de kilometri în jur ! Toată ziiia iam

;s să care petrol la deal.

Am înțeles, în sfîrșit, încotro ne îndreptam : către ie Mountain. În 1915, aici fusese? aprinsă o cruce ca &mn al „reîncarnării” Klanului. De Qtunci, devenise Cui Klonvocărilor Imperiale. Probabil că nu era vorba ir de o simplă ceremonie de inițiere. Pe măsură ce apropiam, crucea se arăta tot mai mult așa cum în realitate : enormă, întreg cerul era cuprins, de Icări. Am intrat în cătunul Stone Mountain, ale cărui razi erau luminate de sinistrul foc. Am scos capul pe rtieră : crucea avea pe puțin trei sute de metri și era

33

Operațiunea anti KUKLUXKLAN

formată din bidoane așezate pe toată coasta dealului. Stone Mountain își înălță granitul pe relieful frămîntat al Georgiei, spre marele necaz ale geologilor, care mr iau putut explica originea. La picioarele crucii, se vedea un relief neterminat, cioplit în stînca de granit. De dimensiuni uriașe, reprezenta un grup de generali confederați, în frunte cu Robert Lee. Monumentul ia fost comandat celebrului sculptor Gutson Borglum, prin anii treizeci, de Fiicele Unite ale Confederației ; în realitate, de Klan. Nu a mai fost terminat, din lipsă de bani. Am ajuns" la o intersecție, în mijlocul căreia un klanist dirija circulația. Opri celelalte mașini și ne făcu loc să trecem, arătîndune un drumeag lateral. Klanistul avea gesturile precise ale unui profesionist. De sub robă se zăreau pantalonii de polițist. Un vuiet surd se auzea în noapte, de parcă ar fi zburat o uriașă pasăre preistorică. Vulturul era încîntat :

Auțiți cum cîrită bidoanele cu petrol !

Mergeam încet pe pietrișul dintre cocioabele negrilor veniți la strînsul bumbacului. Toți locuitorii, bărbați, femei, copii stăteau ca un gard la marginea drumului și ne priveau.

Războiul se sfîrșise xie puțin timp și mulți tineri încă mai purtau bluza armatei americane. Aveau privirile înghețate. Vulturul de Noapte mormăi :

Ceva nu e în ordine. Afurisiții de negri ori trebuia să fi fugit în păduri, ori să se fi ascuns sub pat. Uităte la mutrele lor. Tare am poftă să mă, opresc la întoarcere și săi încălzesc puțin cu focul de pe deal !

Drumul urca mereu. Am trecut printre două rînduri de mașini parcate. Discret, am încercat să citesc numerele de înmatriculare și să memorez cîteva. Era începutul meu în spionaj, nu ? Urmăream mai ales numerele care nu erau din Georgia. Nu prea multe. Totuși, am văzut mașini din Alabama, Terinessee, Ohio, din Carolina: Numerele leam uitat însă pe dată. Am ajuns întrun loc unde erau parcate cîteva sute de mașini și chiar două autocare din Atlanta, pe care scria : „închiriat pentru excursie". Dealul gemea de klaniști.

34

La mijlocul terenului, în jurul unui foc de tabără, patru klaniști în robe de mătase verde, roșie, violetă și aurie, avînd brodate pe piept cîte un dragon și alte embleme. Desigur, statul major al adunăturii. Klanistul în violet veni repede spre noi.

Ce Dumnezeu ai putut să faci, Cliff ? Crăpăm de frig deo oră !

Vulturul se înclină :

Majestatea Voastră ! Am avut un accident, însă ideea dumneavoastră de a simula o răpire de copil la Five Points e grozavă. Ce titluri vor fi mîine în ziare !

Arh priceput că omul în violet era Magicianul Im:„perial.

Dragă Cliff, sînt încîntat că lucrurile au ieșit j bine. Dar dacă nu plecăm îndată, petrolul se va termina j și vom rămîne în întuneric pe munte.

Toată ziua arh umblat pe aici. Cred că știu o }cărare care duce direct la poiană.

Dăi drumul, te urmă. Să nu uiți Crucea de !

Vulturul se întoarce la mașină, deschise portbagajul scoase uri pachet făcut cu grijă, înăuntru se afla o din neon, cam de un metru și jumătate, cu o ba lterie înăuntru. Uriașul ascunse crucea sub pelerină. Se,

^întoarce spre mine :

Intră în rînd !

Plecarăm : Vulturul în frunte, apoi Magicianul, cei rei demnitari (aur, verde și roșu), eu după. Cei trei miști în alb încheiau alaiul. Un prichindel parcă scos i minți ne ieși înainte : O cafeluță caldă înainte de a urca ?

Navem timp, strigă Magicianul. Omulețul începu să înjure printre dinți.

Ducețivă dracului ! Șeful îmi spune să mă ocup aprovizionare pentru cinci mii de oameni și nu vin îit două mii... O să dau faliment.

Se îndepărtă, tîrinduși picioarele și mormăind în itinuare. Am început să căutăm drumul printre stînci 9late și crevase adinei. Demnitarii, rotofei și neobiș nuiți cu efortul fizic, transpirau și răsuflau greu. Magicianul se neliniști :

La naiba, Vultur de Noapte, cred că știi unde ne duci !

Aveți încredere, Majestatea Voastră, văd Noaptea ca o pisică.

în timp ce vorbea, o rîndunică de noapte țipă în dreapta noastră. Ciudat, am gîndit, cum de trăiesc asemenea păsări pe aici, li răspunse o a doua, apoi alta, și încă una... Un adevărat concert... Am priceput că în jurul nostru se aflau cam o duzină de de paznici. Vulturul de Noapte nu mai putea de încîntare :

Klavalerii mei sînt gata de luptă. Nimeni nu ne poate lua prin surprindere Tot muntele este păzit.

Dar Magicianul, căruia nui cădeau bine toate acestea, începu să strige cu o voce sugrumată de frică :

Ne iau ca din oală ! Fă ceva, imbecilule ! Spunele cine sîntem ! încercă să fluiera, dar era atît de înfricoșat, că nu putu scoate nici un sunet. Izbucni o

împușcătură. Glonțul fluieră pe lângă fruntea magicianului, se izbi de stîncă de lângă el, ricoșă și se pierdu în noapte cu un zgomot lugubru. Prompt, Magicianul se ascunse îndărătul stîncii, lipinduse de perete, și ne strigă răgușit :

Adăpostiți !

Nu așteptasem ordinul lui. Vocea Magicianului făcu să explodeze o petardă : gloanțele șuierau peste tot. Cum stîncile nu ofereau un adăpost prea bun, Magicianul și cu mine neam năpustit amîndbi spre aceeași groapă. La fel făcură și ceilalți. Lîngă mine, Magicianul urlă din toate puterile :

Nu mai trageți ! Noi sîntem... eu sînt, Magicianul Imperial !

După ce ecoul se stinse, împușcăturile încetară. Se auzea numai zgomotul făcut, de focul crucii. Prin tăieturile glugii, Magicianul îmi aruncă o privire întunecată și zise cu o voce tremurată :

Te pomenești că nu mă cred.

Deodată, îi veni o idee :

Vultur de Noapte, aprinde crucea !

36

Vulturul, adăpostit într-o groapă vecină, se foi o |; vreme, apoi ridică crucea și apăsă pe întrerupător Asu! pra noastră se revărsă o lumină roșcată. Un klanist în robă neagră, se desprinsese din întuneric. Veniră și alții.

Duzina de haimanale se strînse repede în jurul nostru.

Pentru Dumnezeu, Șefule ! Ce faceți aici ? Magicianul și ceilalți demnitari ieșeau din găurile lor.

Mii de milioane de tunete ! Magicianul Imperial cu toată Curtea !

Pesemne că Magicianul își redpîndise curajul, pentru că începu să urle din nou :

Vă învăț eu să mă ascultați !

Se năpusti către kîavaler și dădu un pumn în plină ^față. Ceilalți se retraseră prudenți în întuneric.

...Am ordonat foarte limpede : nu tragi pînă nu l vezi în cine tragi. Clar ?

Da, Majestatea Voastră ! Am încercat să vedem, jffdar este prea întuneric.

Cliff, tu ești de .vină ! Dacă nuți poți învăța oamenii cu disciplina, te retrogradez !

Vulturul de Noapte făcu o figură pocăită : ^

Leam repetat de mii de ori ordinul, Majestatea |^r Voastră, dar tipii sînt tari de cap. Cel care fusese lovit se grăbi săși ofere serviciile :

Pot să vă conduc la poiană ? Klavaleri, la locurile voastre !

Oamenii cu robe negre dispărură în tăcere. Am por,nit din nou la drum, urmînd lanterna ghidului. La ie"și| rea dintrun defileu ne trezirăm dintr-o dată pe o platformă largă, întinsă chiar la picioarele crucii, în mijlocul podișului, cam o mie de klaniști în robe albe, așezați în careu în rânduri de cîte trei, se țineau de braț. Nu am mai văzut, de atunci încoace, o adunare a Klanului U de o asemenea amploare. Greu să rămâi insensibil la forța |"pe care o degaja acest spectacol. La niarginea platformei, |tam zărit un alt grup, cam tot atît de numeros, alcătuit l din civili. Probabil candidații la onoarea de a deveni |Cetățeni ai Imperiului Invizibil. Ca mine. Cînd am apă|îut, un murmur surd se ridică din poiană. Klaniștii lă

37

sară să treacă un cagular înmbrăcat în albastru, care se îndreptă spre noi cu pași grăbiți.

Slavă Domnului că ați scăpat, Majestatea Voastră. Altarele sînt gata. Sper să nu se termine petrolul^

Fii binecuvîntat, Crediriciosule Kludd ! Să înceapă ceremonia !

„Urmează !" mi se adresă Vulturul de Noapte. Mă conduse spre grupul de candidați. Am aruncat o privire pe deasupra umărului și iam văzut pe demnitari intrînd în careul klanlștilor îmbrăcați în alb, spre care se îndreptară și tovarășii din mașina cu care venisem. Mă plimbam

printre camaraziicandidați și îi observam, încercînd să le ghicesc starea socială după felul în care erau îmbrăcați : mici negustori sau fermieri, cei mai mulți ; puțini liber profesioniști sau funcționari. Spre dezamăgirea mea, mulți erau cam de aceeași vîrstă cu mine. Împărțirea era aproximativ egală : o treime tineri, o treime de vîrstă mijlocie, o treime oameni în vîrstă. Sperasem că extinderea învățămîntului secundar și experiența războiului să fi produs o generație aptă să facă față. atracțiilor linșajului. Rău mă mai înșelasem. Mulți tineri purtau încă un veston sau un pantalon militar. Frumos fel de a gîndi pentru un fost luptător și frumos rezultat pentru cursurile de educație din armată. Legai cîteva vorbe cu un reprezentant din vechea gardă :

Cum așa, ștabii au robe fanteziste ? Prima noutate ! Rîse :

Fără așa ceva, nu sar ști care sînt ștabii. Fiecare demnitar kloranic are culoarea lui.

" Magicianul este în violet. Cel cu pelerină roșie este Vulturul de Noapte, iar cel cu albastru este un Kludd. Mai mult nu știu.

Corect. Kluddul este un fel de preot. Celălalt, în roba aurie, este Klalif, vicepreședintele. . Cel în verde este Klokard, altfel zis Conferențiarul. Cel în roșu este Kladd, adică Marele Preot Inițiator.

Urgie ! Cum le știi pe toate !

Clipi din ochi și se aplecă la urechea mea :

Săți spun șmecheria. Inchipuieșteți că am asistat nu numai la o ceremonie ca asta. Azi, Magicianul a gîndit că sînt prea puțini recruți și a ordonat celor niai în vîrstă

38

își lase robele acasă și să se amestece printre novici, Fiafacă impresie. Dacă ții sămi știi părerea, vrea să cre|ăți că recrutarea merge zdravăn.

Gata cu gluma. Klaniștii își largiră rîndurile, lăsînd treacă Kladdul în roba roșie :

Cine are arme de foc să le predea autorităților. Cîțiva candidați îi întinseră revolverele. Unul din polițiști, întrebă :

Ne privește și pe noi ?

Nici o excepție !

Cu o plăcere vizibilă, Kladdul luă armele polițiștilor. f&am numărat : treizeci și șapte, își scoaseră armele din ac, încărcătoarele, și i le dădură Kladdului. Vulturul de îoapte îl ajută și cei doi se îndepărtară îngreunați de svafa armelor. Fură înghițiți de rîndurile klaniștilor, din ieșiră aproape imediat. Kladdul începu să strige :

Atenție ! In rînd cîte unul ! Mîna dreaptă pe umăcelui din față !

x Crezînd că voi vedea mai bine ceremonia, mîm așe

i.zat primul. Oamenii șiau stins țigările și, tropotînd în ypitefui roșcat, sau așezat în rînd. Vulturul de Noapte cea inspecția și înjura ca un plutonier. Lunga proceQsiune șerpuia pe coasta muntelui. Kladdul, înainte de a r începe marșul, ne ținu un scurt discurs :

Străinilor ! Voi, care veniți din întunericul de afară și cereți să aveți, în această seară, onoarea de a intra în rîndurile Cavalerilor Imperiului Invizibil al Ku fXlux Klanului ! Cercetațivă inima și ficații înainte de â

p păși în împărățiile Klankraftului ! Dacă, în adîncul suf4letului, vreunul din voi știe că nu va putea rămîne Credincios angajamentelor și îndatoririlor și are gînd dușjnănos, îi ordon să iasă din rînd și să stea locului !

Tăcere lungă. Nu se mișcă, desigur, nimeni, îmi simțeam gîtul uscat. ^ înainte, marș !

Kladdul mă prinse de braț și ne îndreptarăm spre l/ainul din colțurile careului format de Frații Albi. întinse f;?erucea de neon, care le lumine robele cu o lumină roș^;«ată. Toate erau atît de limpezi, că mam întors să caut ;.|și cealaltă lumină : în mîna Vulturului de Noapte se lef îfăna o lanternă roșie, furată de la vreun vagon de cale

39

ferată. Spectacolul merita toate paralele ! Din incintă, se auzi o voce :

Cine cere să intre ? Kladdul răspunse :

Străinii care vin din întunericul de Afară și cer să aibă onoarea de a intra în rîndurile

Cavalerilor Imperiului Invizibil al Ku Klux Klanului !

Sau arătat credincioși lui Dumnezeu, țării, rasei și tribului ?

Așa credem !

Știu parola ?

Nu o cunosc, dar sînt împuternicit să o spun în numele lor.

Intră, Kladdule ! Intrați și voi, candidați la cetățenia Imperiului Invizibil !

La aceste cuvinte, rîndurile sau întredeschis. Kladdul ma luat de braț și am pătruns toți în Sfîntul Sfinților, adică în careul mare al Fraților Albi. Am căscat bine ochii. La mijlocul fiecărei laturi a patruleterului se înălța cîte un altar grosolan, din pietre, iar lîngă el o cruce cam de doi metri. În centru, un alt altar, ceva mai îngrijit ; deo parte și alta, steagul american înfipit în pămîrit și o cruce stinsă.

Stai.

Kladdul ne opri în fața primului altar și ne așeză pe trei rînduri.

Capul la stîm...ga !

Cîțiva dintre noi, mai emotivi, au întors capul la dreapta. Vulturul de Noapte începu să înjure :

Tembelilor ! Nu mai știi carei ăl cu paie și care ăl cu fin ?!

Kladdul, sau capelanul, în robă albastră, stătea în fața altarului, cu brațele încrucișate. Se adresă Kladdului, psalmodiind :

Credinciosule Kludd, ții prezint pe cei care cer să fie numiți cavaleri.

Au dat ei dovadă de devotament față de principiile americanismului celui mai curat, ale Creștinătății și ale Supremației Rasei Albe ?

Sufletele lor au fost pătrunse de Ochiul Invizibil și Ochiul Invizibil a Văzut că sînt puri.

40

v . Onoare celor onorabili ! Să pășească înainte cei care sînt demni de a păși înainte ! Condui la Klokard î

Am început să mergem în sens contrar acelor de ceas.

Kladdul ne opri în fața altarului Klokardului în robă

, verde. Aceași întrebare, același răspuns. Am ajuns la al treilea altar, unde se afla Klaliful, în robă aurie.

Fostau ei americanii credincioși rasei albe și religiei protestante ?

^După cîte cunoaștem, nici unul nu ția trădat nici , nici religia.

Binecuvîntați fie ei ! Grima trădării înnegrește su^fletul. Conduți enoriașii la altarul Majestății Sale Magi^cianul Imperial !

Neam întors ca o turmă de ocași legați de lanț, riîcînd un nour de pulbere roșie. latăne în fața celui de |*al patruea altar, al Magicianului.

Majestatea Voastră, vii prezint pe cei ce. vor să ă parte dintre Cavalerii Ku Klux Klanului.

Au trecut probele clarvăzătoare ale Kluddului, ale Klokardului,

|;ale Klalifului. Sînt credincioși.

Magicianul deschise gura sanceapă discursul, cînd j|erucea aprinsă care era alături de altarul lui se stinse cu ș zgomot. Murmure de tulburare. Un klanist în robă albă |*salvă situația turnînd petrol și aprinzînd din nou crucea. Magicianul redeveni plin de sine. »

Este fiecare dintre voi gata să pronunțe jurămîntul împătrit al credinței prin care se leagă pentru totdeauna |de Imperiul Invizibil ?

Vulturul de Noapte ne suflă răspunsul „Sînt gata", i Lam reluat în cor. După asta, Magicianul Imperial li sa [adresat tuturor, pe deasupra capetelor noastre.

Vampiri și Spaime! Care este singura pedeapsă ^pentru cel ce trădează secretele Klanului ? Răsună ca o melodie :

Moartea ! Moartea ! Va muri de mîna Fraților săi ! Am simțit cum mi se cam moaie genunchii.

Cunoașteți pedeapsa. Tot mai vreți să intrați în Ikkan ?

Am răspuns ca o singură voce :

Vreau!

41

Am văzut atunci la picioarele Magicianului toate armele strânse de Kladd și de Vultur.

Credinciosule Kladd! Condui la altarul consacrării !

Cu mare dificultate, Kladdul ne așează pe trei din laturile altarului din mijloc, pe care se găsea o biblie ; alături steagul Confederației. Magicianul răcni :

Fie ca Spaiemele, de gradul întâi săi pregătească pentru a primi întâiul grad al Cavalerilor .

Coborî scările altarului și așteaptă pe Klalif, pe Klokard și pe Kludd. Se îndreptară împreună spre centru. Klalif ui avea o sabie. Se așează în fața altarului cel mare, ridică încet încet colțul din dreapta al drapelului și refăcu pliul peste Biblie, urmînd o anume diagonală. Așează sabia pe drapelul astfel pliat, cu vîrfui atingînd crucea încă stinsă. Acoperi totul cu pliul din stînga, Vulturul de Noapte păși înainte, aprinse crucea și se înclină în fața Magicianului.

”””

Sire, am încheiat ritualul de la altarul consacrării. Kluddul ridică brațul și recită o rugăciune :

Doamne al părinților noștri, Te lăudăm că ai îndreptat spre noi și ai împodobit cu lumina Ta pe acești bărbați care vor deveni Cavaleri ai Ku Klux Klanului. Să fie buni klanişti și buni creștini. Să fie mîndria Dumnezeului lor, a țării și a rasei lor ! Aceasta Te rugăm, în numele lui Iisus Hristos, pildă a tuturor klaniştilor ! Amen !

Kluddul intona o melodie, reluată de întreaga adunare. Părea a fi o melodie populară veche, peste care se potriviseră cuvintele Klanului :

Veselă adunare noi ținem

în pivniță. Jurămîntul lam reînnoit

Cu inima curată. Sîntem cavaleri credincioși

Ai lui Ku Klux. Uniți sub aceeașilumină

Pe veci.

Magicianul își relua tonul de comandă .:. . . .

In genunchi ! . . .

42

Ingenuhehiârăm pe pămîntul tare.

Jurați solemn să fiți credincioși lui Dumnezeu, liiului Iisus Hristos și dogmelor religiei creștine ?

Am răspuns în cor :

Jurăm.

Jurați solemn să sprijiniți totdeauna drapelul și ^constituția Statelor Unite ?

Jurăm ! *

Credeți că țara este a omului alb și lui trebuie săI rămînă ? Veți face tot ce ,vă stă în putere pentru a păstra supremația rasei voastre și a feri femeia albă de orice pîngărire. ?

Jurăm !

Jurați solemn să fiți totdeauna credincioși Klanu|hii și să veniți în ajutorul Fraților voștri în orice împre

irare numai dacă nu sînt vinovați de trădare, de Ipire sau de moarte cu premeditare ?

Jurăm !

Cînd ați jurat împătritul jurămînt klanist, în fața laltarului, nu ați ascuns nimic ?

Nimic !

Am ridicat ochii. Magicianul mă privea fix. îmi arătă tu degetul :

înaintează și îngenunchia^ în fața altarului ! Ma căni luat prin surprindere, așa că am cam început tremur. Să mă fi descoperit ? Triplul rînd al klaniştilor

era de nepătruns. Imposibil să scap cu fuga. Să fie un finament atît de barbar, încît după ce mau lăsat să le

aflu secretele, să mă ucidă ? Mam supus ordinului. Vulrul de Noapte strîrise rîndurile celor rămași. Magicia

jul coborî treptele, apucă sabia al cărei vîrf se înroșise flacăra crucii. Mi se tăiase răsuflarea.

Eu, Magician Imperial al Calaverilor Ku Klux Klanului, în virtutea autorității cu care sînt investit, te concur klanist. Cel mai înalt titlu la care poate visa un om.

Am răsuflat ușurat. Magicianul îmi atinse umărul și cu latul săbiei.

Fie ca această sabie să-ți străpungă inima chiar, cum...

își sprijini sabia de pieptul meu, cu riscul de a-mă răsturna.

...Dacă vreodată îți vei uita jurămintele sau le vei trăda.

Magicianul și-a așezat apoi sabia pe altar, își întoarse spre mine podul palmei și făcu douătrei pase simbolice, repetate înspre oamenii îngenunchiați.

În picioare ! Cavaleri ai Ku Klux Klanului ! Dea Domnul ca Fraților voștri să nu le pară rău că vau socotit demni de a fi aleși!

Neam ridicat greu, cu genunchii înțepeniți, frecîndune pantalonii murdari de argilă. La un gest al Magicianului, toți klaniștii și-au descoperit fețele. Magicianul îmi întinse mîna stîngă și mio strînse într-un fel ciudat. Oamenii în alb rupseră rîndurile. Membrii vechi și cei noi își dădeau mîna care mai de care. Ieșiră de sub robe sticlele de whisky. Băutura era așa de aspră, că toți începură să tușească și să scuie. Un sfrijit îi întinse Magicianului o sticlă de CocaCola în care se afla o licoare maroaurie. . .

^ Numai un gît, Majestate !... E strașnic... Eu îl fac !

Mulțumesc Frate ! Am sticla mea. Magicianul se aplecă la urechea Klanifului.

Nu pot suferi lăturile ăstora ! Ultima oară cînd mam lăsat păcălit, iam cerut nenorocitului rețeta : dădea porumb măgarului și distila bălegarul!

Îmi admiram Frații ! Erau și mai siniștri fără glugă. Era fața fără mască a cinismului vulgar, care sfidează legile, îi asemănăm cu o caracatiță care-și întinde tentaculele printre oameni, orbește. O labă în spinare îmi alungă gîndurile și puțin lipsi să nu mă doboare.

Ei, mulțumit că ai ajuns klanist ? Tiparul îmi surîdea cu gura pînă la urechi.

Desigur... nu mă mai satur privind... Pe cînd prima convocare la o întîlnire a Klanului ? Nu mă mai fierbe !

Luni seara, la opt. Pe Whitehall Street, la numărul 198 bis. Vei fi introdus în secretele Klankraftului și în obiceiurile Klavernei.

Mă luați și pe mine înapoi în oraș ?

44

Mai bine dute cu un autobuz. La întoarcere, vrem să ne oferim o petrecere.

Pocni limba, li întrebai cu o ingenuitate prefăcută :

Ce înseamnă formula „răpirea, omorul cu premeditare” ș.a.m.d. ?
Începu să rîdă.

O ! Asta nui privește pe negri, pe catolici, pe evrei și pe derbedeii de stîngă.

Cînd mă primiți și pe mine la „petrecherile” voastre ?

Așteaptă, îți vine și ție rîndul.

ÎN KLAVERNĂ

În sfîrșit, klanist ! Făcusem primul pas hotărîtor în realizarea proiectului. Pătrunsesem în rîndurile lor. Aveam locul meu printre ei. Numi rămînea decît să pășesc prudent și să profit de tot ceea ce mi se prezintă. Eram decis să-mi păstrez incognitoul cît mai mult, spre a aduna probe și mărturii pentru acuzare. Am voit să-mi cumpăr o robă și Tiparul se oferă să mă ajute.

O să pui deoparte cinci lovele. Luna trecută a fost exclus un Frate și i sa poruncit să-și vîndă roba. Cam zece dolari.

Iam datbanii pe loc.

Îmi convine. Ești sigur însă că Fratele nostru nu a fost trecut din Imperiul Invizibil în

Invizibilul Imperiu ? Nu maș simți prea bine în roba unui mort.

Tiparul rîse cu poftă :

I sau făcut papucii pentru că nuși plătea cotizația. Îți mai vînd un pont r.unul din Frați ține o spălătorie în colț la Hemphill Avenue cu Strada a Zecea. Ne face reducere, îți spală, scrobește și calcă roba numai cu treizeci de cenți.

Bună treabă !

Miam notat adresa, dorindumi să nui duc niciodată o robă pătată de sînge. Lunea stabilită mam prezentat la ora opt seara la imobilul din strada Whitehall, la numărul 198 bis, acolo unde Klaverna nr. 1 își ținea adunările. Cîțiva indivizi se învîrteau în jurul intrării. Mam apropiat de unul din ei și, întinzîndui stingă, în semn de recunoaștere, cum mă învățase Tiparul, îi spusei :

46

Ia zi, se află cumva pe aici vreun american stîngaci ?

Ușa o păzea o matahală, în care lam recunoscut ime itdiat pe Cliff Carter, adică Vulturul de Noapte și șeful >. Klavaleriilor. Îmi răspunse chiar el :

| Ai nimerito. Te și cunosc, team văzut la Stone PMountain. Urcă.

j, Scara dădea într-o sală uriașă, în care se aflau deja JL cam cincizeci de oameni. Flecăreau și fumau. Toți erau / novici. Sau aproape, în capătul celălalt, o ușă cu o vizetă.

|~ Vulturul de Noapte apărui și el pe scări :

| Apropiativă, Frați Kîaniști. O să vă învăț ob*ice f^l iurile Klavernei.

Se așeză în mijlocul încăperii, noi în jurul lui. Începu plin de el :

" În Klaverrie, în care Klanul se întrunește în Klonklav, atenția săți fie totdeauna trează. Dacă ai greșit, gata r. cu credința de klanist. Dar, cum sîriteți cetățeni ai Imperiului Invizibil, să învățați limba de aici. Terminologia

i Klanului se formează înlocuind pe *c* cu *kl*. Deci Cavernă face Klavernă. Înțeles ?

Cor de aprobare. Vulturul urmă :

Știți de unde vine numele de Ku Klux Klan? Unul din cei de față încercă timid să dea o explicație :

Mă bate gîndul că „Klu Klux” seamănă al naibii cu păcănitul puștii cînd o încarci...

Vulturul izbucni într-un rîs gros :

Așa crede un negru cînd vede că i se apropie clipa și cînd aude : „Klu... Klux” !

Și un altul își dădu cu părerea :

Eu am auzit că „K.K.K.” ar fi literele de la „Kill.

Din ce în ce mai bine. Dumnezeuule, cîte pot să aflu de la voi ! Deadevăratelea, cuvîntul vine de la cuvîntul grecesc „Kuklos”, care înseamnă „Cerc”. După războiul civil, numele primei societăți secrete a fost „Cercul Alb”. Klanul a fost întemeiat în 1865, în Tennessee, de generalul Forrest, care a și fost primul Magician.

„Ucide, Ucide. Ucide”.

" "

47

Am întrebat, mai mult ca să mă aflu în treabă.

Și cuvîntul „Klan” ?

Din „clanul” scoțian. Și obiceiul de a arde cruci tot din Scoția se trage. Șefii de clan scoțieni dădeau alarma de luptă pentru oamenii și credincioșii lor trimițînd călăreți care agitau cîte o cruce aprinsă.

Un tînăr izbucni cu năduf :

x

Mau silit să lupt contra lui Hitler. Dar cînd va izbucni războiul raselor, o să mă înscriu

voluntar.

Vulturul dădu aprobator din cap.

Bine... Și acum, să vă învăț titlurile denințarilor noștri și încă alte câteva lucruri. Scoase din buzunar o cărțuție albastră. Cum mă aflu în primul rînd, am putut citi titlul : „Kloranul. Ceremonii de inițiere în primul Ordin al Cavalerilor. Onoare, devotament, caracter." Am tras mai departe cu coada ochiului : „Kloranul este Cartea. Cartea sfîntă. Numai inițiații trebuie să o citească. Cartea să nu cadă niciodată sub un ochi străin. Oricine, ignorînd această hotărîre, va profana Kloranul, va primi în scurt timp pedeapsa meritată". Mam hotărît să pun mîna pe „Carte" ; nu știam încă nici cînd și nici cum, dar știam că nam să mă las. Pînă la urmă; am reușit. Dar nu pot să spun cum, fără să pun în pericol viața unui om care încă se mai află înăuntru Klanului.

Vulturul de Noapte aflase în "sfîrșit pagina pe care o tot căuta :

Atenție ! Voi citi titlurile tuturor demnitarilor. No să le țineți minte dintrun foc, dar nici prea greu... O chestie de școală>: teritoriul geografic stăpînit de ordinul nostru se numește Imperiul .Invizibil. Cred că știți acest lucru.

Prima subdiviziune : Regatul, care include stările de mijloc. Regatul este împărțit în provincii. Klantonul este regiunea asupra căreia stăpînește Klanul local. Adunarea ^unui Klan se cheamă Klonklav. La scara provinciei se cheamă Klonversa. La scara Regatului Klorero. Klon"vokarea Imperială îi adună pe toți cetățenii Imperiului Invizibil.

Puterea supremă o are Magicianul Imperial. El este împăratul nostru. Stăpînește ajutat de cincisprezece Ge

48

nii, adică ofițerii imperiali din suita sa. Dragonul August este Guvernatorul Regatului, ajutat de nouă Hidre, adică j* Ofițeri Auguști. Marele Titan, altfel spus Guvernatorul Provinciei, este ajutat de douăsprezece Furii, adică Mari Ofițeri. În fruntea Klanului local, se află un Ciclop Semeț și douăsprezece Spaime.

Vulturul de Noapte se opri o clipă, săși dreagă vocea.

Ceilați demnitari sîntem : Klalif ui sau vicepreședintele ; Klokardul sau Conferențiarul; Kluddul sau preotul; Kligrappul sau secretarul general ; Klabeul sau trezorerul general ; Kladdul sau ghidul ; Klarogoul sau cel care păzește ușile sanctuarului ; Klexerul sau cel care păzește ușile incintei ; Klokkanul, adică unul din cei cinci membri ai Serviciului de Informații ; Vulturul de Noapte, cel care apără Klaverna de nepoști. Adică eu. Tot eu sînt paznicul crucii de foc, pe care o aduc la toate festivitățile, și tot eu îi instruiesc pe recruți. "

Luptătorii se numesc Klaguli. Klavaleri sînt cei care țin de Secțiunea Militară. Toți aceștia sînt soldați și formează trupele de șoc. Cel care a fost Ciclop Semeț devine un Uriăș. Cine a fost Mare Titan devine Mare Uriăș. Cine a fost Magician Imperial devine Gigant Imperial. Astai lot... Și acum, semnele secrete. Vam spus deja câteva, cînd am intrat în Klaverna, dar trebuie mai întîi să fiu sigur că știți să dați mîna în felul nostru. Mulți o știu deja. Mai faceți exerciții. Cu mîna stîngă. Fiecare gest ritualic se face cu mîna stîngă, cu unele excepții. E o strîngere de mîna normală, învîrțiți numai de douătrei ori încheietura, mișcînd încet spre înapoi... Așa... Bine... Repetați.

Începurăm să facem exerciții, în timp ce Vulturul îi dădea mai departe ;

Trebuie neapărat să știți cum se votează. La drept vorbind, nu ne prea omorîm să votăm. Demnitarul care conduce ședința ia singur deciziile sau transmite ordi! Tiele superiorilor, fără a le discuta. Trebuie săl ascultăm. Dar, dacă este vorba de votat, iată totuși cum se face : Președintele lovește o dată cu ciocanul. Imediat, klaniș"tii așează cotul drept pe genunchiul drept, cu brațul întins și degetul mare întors în palmă. Celelalte patru de gete, ținute îndepărtate, simbolizează cele patru prin

49

, 4 Operațiunea aati KUKLUXKLAN

cipii ale Klanului. Apoi, președintele lovește a doua oară. Toată lumea ridică brațul stîng, cu

degetele rămase în aceeași poziție. Acest mod de a saluta este numit „Semnul Recunoașterii”. A treia lovitură de ciocan înseamnă chiar votul. Dacă aprobați, atunci lăsați să cadă brațul în poziția dinainte, astfel că unghiul pe care îl formează cu piciorul închipuiește un K. Dacă vă opuneți, atunci rămîneți cu brațul ridicat.

Ultimele cuvinte Vulturul le pronunță încruntînd sprîncenele și făcîndune astfel să înțelegem că nu prea trebuie să te pui contra propunerilor unor șefi. Își așează în buzunar Kloranul.

Cred că am terminat... Ah, era să uit ! Insigna Mistică a Krlanistului, sau I.M.K. are o formă triunghiulară și în mijloc inițialele A.K.A.I. („A klansman am I”). Dacă vă aflați în locuri necunoscute și doriți să știți cu cine stați de vorbă, atunci întrebați : „Nu cumva îl cunoașteți pe un anume domn A.Y.A.K. ?” Aceasta înseamnă : „Ești klanist.?” („Are You a Klansman?”). Dacă băiatul vă răspunde : „Da, îl cunosc pe domnul A.K.A.I.” ai dat Jovifeura. Înțeles ?

Cor aprobator. Vulturul de Noapte se îndreaptă spre ușa cu vizor.

După mine, cîte unul în rînd. Fii atent ! Sîntem în Galeria Klavernei. Vrei să intri în Peștera Sfințită ? Bați o dată și zgîrîi un cerc cu unghia.

Zis și făcut. Vizorul se întredeschise și un ochi sinistru se ivi. Vulturul șuieră. Fu întrebat :

Cine ești ?

Vulturul se întoarse către noi;

întreabă Kuxterul. E cel de dincolo. Zici : klanistul cutare, Klaverna numărul cutare, Regatul cutare.

Cum mă aflai tot în frunte, îi dădui drumul :

Klanistul Perkins. Klaverna Nathan Bedford Forrest numărul 1. Regatul Georgiei.

Treci înainte și spune parola. Instructorul îi dădu înainte cu învățăturile :

Parola de azi este „Om alb”. La ușa asta, zici numai prima parte.

Șoptii în vizor :

Om.

50

Ușa se deschise și Kluxterul, care avea gluga pe cap, tae spuse :

Intrați.

Am intrat în șir. Vulturul întreabă :

Kluxterule,. ce vești în această noapte ?

Străinii nus departe. Prudență.

Peștera Sfințită semăna al naibii cu Galeria : jur împrejur valize îngrămădite pe pereți.

Vulturul continuă :

Cînd Kluxterul zice că străinii nu sînt prea departe înseamnă că printre noi poate sa strecurat un spion. De aceea, înainte de a intra în Klavernă, puneți-vă roba. Mulți nu aveți, așa că azi facem excepție. După ce vă veți cumpăra o robă, o so puneți întruna din aceste valize. Dacă Kiuxterul ar fi zis : „Sîntem între noi”, ar fi însemnat că nu trebuie să ne punem robele. Atenție. Vă arăt cum să procedați pentru a intra în Klavernă adevărată, sau Sanctuarul. Străbătu sala, se apropie de o altă ușă, tot cu vizor. Bătu de patru ori, la intervale, mari, și făcu o cruce cu unghia pe lemnul ușii. Vizorul se întredeschise și un Klarogo întreabă :

Cine ești și ce funcții ai ?

Klanistul Carter. Acordați-mi onoarea de a intra în Klavernă, pentru a mă întîlni cu Frații.

Parola !

„Alb.

Intră, klanist !

Am intrat și noi, ținîndune aproape de Carter. Spectacolul era impresionant. Actorii stăteau întrun careu, ca la Stone Mountain. În mijlocul fiecărei laturi, altarul KJalifului, al Kluddului, al Klokardului și al Ciklopului. Crucea de neon așezată în fața altarului Ciklopului, lumina în roșu încăperea, în timp ce klanistul Klarogo închidea ușa, cu cheia, Vulturul de Noapte ne așează pe două rînduri în fața altarului Ciklopului.

Fa ca mine !

Ridică brațul stîng, îndoind degetul mare și îndepărîndule pe celelalte, cum ne învățase.
Așa se salută. Ține așa, pînă îți răspunde la fel unul din cei patru Servitori.

51

Magicianul în violet trebăluia pe lingă altarul Ciklopului. Ne făcu semnul de recunoaștere.
Vulturul se întoarse către steagul american, ale cărui pliuri se aflau alături de Magician.

Așa dai Onorul. . Se aplecă, prinse cu mîna stîngă
marginea de jos a
steagului și o duse în dreptul inimii. Apoi, cu dreapta, salută militărește. Mai întîi
americănește, cu palma întoarsă spre interior, apoi după moda sudiștilor, cu palma întoarsă
spre exterior. La sfîrșit, sărută solemn poala steagului.

Nu uita să așezi încetișor poala drapelului la loc. Dacă o așezi repede, trebuie să dai
socoteală.

Apoi se așază din nou în fața Magicianului, întinzînd brusc brațele orizontal, cu degetele mari
îndoite și celelalte îndepărtate.

Semnul Crucii de Foc. După asta, Semnul Discreției, îl faci numai cînd Frații poartă gluga.
Își așază arătătorul pe buza de jos. Apoi duse mîna pe cap și încheie cu. o lovitură scurtă pe
ceafă ;

E pedeapsa carel așteaptă pe cel care trădează : tăierea gîtului. Dacă intri în Klavernă și vezi
că Frații nu au glugă, ție scoți și pe a ta... Ultima treaptă : Semnul Hirotonisirii,
. în fața Magicianului, îndoii genunchiul drept, ridică stîngă și făcu Semnul Salutului, iar
stînga o duse în dreptul inimii. Făcurăm la fel. Magicianul ridică brațul și făcu și el Semnul
Recunoașterii. Apoi ne arată cele două rînduri de scaune de lîngă pereți :

. Așezativă, klanîști !

În timp ce ne așezam, Vulturul de Noapte ne dădu un ultim sfat :

O lovitură de ciocan înseamnă *atenție* ; două *așezativă* ; trei *ridicativă*.

Se așază la stînga Magicianului. Acesta lovi o dată.

Îi chem pe Kladd !

. Kladdul, în robă roșie, înainta și salută :

Majestatea Voastră !

Verifică dacă Klanîștii aflați aici sînt demni de a asista la ședința Klavernei.

Vă ascult, Sire !

52

Kladdul trecu printre rînduri. Fiecare om se ridica îsi îi șoptea la ureche parola, apoi? se așază.
Unul singur rămase în picioare.

Raportez supus Majestății Voastre că toți sînt demni. Numai unul, cel din picioare, nu
știe parola și se pretinde klanist.

Mă întrebam cine era îndrăznețul care mio luase înainte și dacă va fi arestat sub ochii mei.
Magicianul îi ceru .să seapropie și săși scoată cagula. Era deai casei, dar nu fusese la ultima
întrunire și nu știa parola nouă. Pedeapsa : plata cotizației anuale pe un an înainte. Trei
lovituri : ne ridicarăm toți.

înclinațivă .pentru rugăciunea de început. _ Kluddul, în robă albastră, prinse să psalmodieze :

Tatăl nostru carele ești în ceruri, privește pe fiii tăi klanîști, supuși legii tale și recunoscători
pentru bunătatea pe care le-o arăți. Fie ca recunoștința noastră să rămînă veșnică și să ne ajute
să mergem pe calea ta. Fie ca fiecare klanist să fugă de rău și să lupte pentru triumful binelui.
Rugămute binecuvîntează pe împărat și pe înalții dregători și ajută să conducă Imperiul In-
vizibil. O, Doamne ! Spre gloria ta și binele nostru, îți cerem umiliți acestea, în numele celui
ce nea învățat să .slujim dreptului pînă la jertfa supremă. Amen !

Toți reluară :

Amen !

Magicianul lovi de do.uă ori, pentru a ne face să ne așezăm, apoi spuse :

Declar deschis Klonklavul Klavernei numărul unu, Hegatul Georgiei. Mai întîi, treburile

obișnuite. Klingrappul va citi lista străinilor care, făcând cerere de înțrăire, au fost admiși, după ce au fost găsiți demni în urma anchetei Klokanului. Dacă cineva se opune, să spună.

Klingrappul stătea la stînga Magicianului, începu să citească. Numele unora era citit cîte o singură dată, al altora *f* de cîte două sau trei ori. Nimeni nu zise nimic. "Magicianul luă iar cuvîntul :

Avem și noutăți... O scrisoare de la Fratele H. F. Shaffer, Ciklop din Franklin, Pennsylvania. Se pare că un stricat, numit Stetson Kennedy, a publicat o murdărie

53

intitulată *Huo ! Klanule !* Articolul a fost răspîndit în toată provincia de o societate a sudiștilor anglicani. Fratele Shaffer a trimis agenției o scrisoare de prevenire bine garnisită.

Magicianul se întoarse spre Klingrapp :

Frate al Meu ! Pregătește un edict pentru toate Klavernele. Klaverniștii care țin de Legiune să aibă ochii ațintiți asupra unor astfel de lucruri și să le facă de două parale.

Cam timorat, întrucît, chiar de la prima adunare la care participam, eram atacat, mă simțeam totuși încîntat că lovisem la fix.

Să trecem la lucruri mai plăcute. Frate Klingrapp, pregătește o scrisoare de felicitare oficială către fratele nostru „Cu mîna pe trăgaci”, polițistul Nash, care a doborât al treisprezecelea negru. Frate Nash, salută !

Toți începură să fluiera, să bată din picioare și să aplaude. De undeva, se ridică un klanist, al cărui pantalon de polițist se iveau de sub robă :

Mulțumesc din suflet.

încă două scrisori, Frate Klingrapp ! Una pentru judecătorul Ross McClellan. Îl feliciți pentru că a obținut, închisoarea pentru o mizerabilă negresă care a făcut o „biată servitoare” pe o femeie albă. O altă scrisoare pentru judecătorul Blond Almand, care a confirmat sentința. Scriele că verdictul reprezintă o victorie pentru supremația albilor, în cea mai bună tradiție a Klankraftului. Și acum, să vedem cum mai stăm. Frate Klagul, spunene care grupă a recrutat cei mai mulți aderenți în ultima lună, Bondarii sau Viespele ?

Un murmur de nerăbdare trecu printre cei de față. Klagul se ridică pentru a anunța scorul : Majestatea Voastră ! E 173 la 146 pentru Viespi.

Satisfacție mare printre Viespi, careși dădeau cîte o palmă pe spinare. Nu se mai auzea om cu om. Magicianul iovi o dată :

Bravo, Frați ai Mei. Nu uitați că Bondarii trebuie să dea de băut sîmbăta viitoare, la „Wingo”. Vă voi spune ce-am făcut și eu. Atît de mult am călătorit în interesul Klanului, că mașina e bună de fier vechi. Dar am reușit ! Am primit scrisori de la primarul și de la șeful poliției

54

în Waycross și din Douglasville, în care cer^să se înființeze și la ei cîte o Klavernă. Tot pentru aceasta m-am scris și șeful pompierilor din Griffin și consiliul municipal de acolo. La fel funcționarii din McDonough, din Sandersville, din Blackshear. Am dat o raită prin Tennessee : . Klanurile din Chattanooga și Maryville merg din plin.

O să discutăm despre aceasta mai tîrziu. La New York se

* organizează un Klan sub numele de „Clubul Cercului”, iar la Detroit sub numele de „Clubul Viselor”. La Chicago

avem două mii nouă sute de membri activi. Din fișier, am scos numele cîtorva zeci de foști klaniști și le-am

scris, cu răspuns plătit : „Vreți să redeveniți membri ai :Klanului ?”. Nouăzeci și patru dintre sută au răspuns

afirmativ. Viitorul nostru se arată măreț. Faceți o pază și ne privi pe toți :

Nimeni nare nimic de spus înainte de a continua ?

Ba da, eu, Majestatea Voastră ! Klanist Lanham. Societatea Șoferilor de Taxi și a Hamalilor din Atlanta. Raportez că neam făcut datoria taxiurile din Atlanta sînt în mîinile noastre, cu excepția a trei din ele.

Magicianul se înfurie :

Spunele că în Atlanta sînt trei taxiuri de prisos ! Ori devin deai noștri, ori o șterg ! Sar putea să avem nevoie într-o bună zi de toate taxiurile din oraș.

Cuvîntul dumneavoastră e ordin, Majestate ! Magicianul trecu la altele.

În ceea ce privește politica, pot să vă spun că vom avea cu atît mai multă trecere, cu cît vom fi mai numeroși. Numai așa oamenii politici ni se vor alătura. Numai așa o să putem bate din picior înaintea lor. Treaba noastră, cea mai importantă este să alegem la Gene Talmage. O sută cincizeci și nouă de Klaverne din Georgia sînt pentru Gene. Dar să nu ne culcăm pe ureche. Avem opt mii de dolari săi băgăm în afișe pentru el. Deja am tipărit cîteva. Luațile cu voi cînd plecați acasă și dațile prietenilor.

Un bărbat se ridică și întinse mîna, pentru a cere cuvîntul. Magicianul îi arată semnul Recunoașterii.

S. W. Roper, Ciclop Semeț, Klavernă 297. Cred că Frații ar fi interesați să afle ce am discutat cu Talmage săptămîna trecută. Cînd l-am întrebat care ar fi cea mai

55

hună metodă de îndepărtare a negrilor de la urne, a scris pe o hîrtiuță : „pistolul”. Dacă iese, ne va lăsa să facem ce vrem. Poliția va ajunge totdeauna prea tîrziu. Mîia garanta to.

*

Ciclopul Roper se așează într-un tunet de aplauze. Magicianul relua :

A doua chestie importantă este să ajutăm pe judecătorul Jim Davis, din Stone Mountain, să fie ales în Congres. Deschideți-vă urechile și sămi raportați orice poate fi folosit împotriva adversarului lui Davis... Ne va vorbi acum reverendul Tom Harrison, prea stimatul nostru Kludd. Vine din Washington, unde a discutat cu cîteva din Congres.

Kluddul în robă albastră se înalță în fața fotoliului și spuse pe un ton plin de importanță :

Am discutat cu trei senatori : Fratele Walter George, din Georgia ; Fratele Olin Johnston, din Carolina de Sud ; Fratele John Bricker, din Ohio. Am avut în vedere modalitățile de a împiedica aplicarea deciziilor Curții Supreme contra convențiilor restrictive prin care am reușit să împiedicăm pe negri și pe evrei să se stabilească în cartierele rezidențiale. Senatorul Dick Russel s^a jurat că va depune un proiect de lege care să denunțe căsătoriile între rase diferite drept delict federal. Mîia spus că se va sprijini pe unele argumente din cartea mea. În toate, Washingtonul ne este favorabil.

Magicianul nu scăpă ocazia :

Perfect ! Doctrina Klanului este și doctrina Truman. Executivul, legislativul și judiciarul au ajuns la vorbele noastre ! Frate Kligrapp, vei scrie un edict către toate Klavernele, chemîndu-le pe klaniști să scrie, la rîndul lor, deputaților și senatorilor lor pentru a împiedica orice proiect de lege de drept civic : legea contra linșajului, legea despre libera folosință, legea pentru abolirea taxei de vot. Dacă este posibil, Frații să strecoare în plic și cîte un dolar sau mai mulți. Să le garanteze sprijinul Klanului la urne.

Magicianul dădu la parte un clin al robei și scoase din buzunar o cutiuță de carton, al cărei conținut îl vărsă în gluga sa violetă.

56

Iată și altă treabă. Am aici cincizeci de cartușe de calibru special, din ale poliției. Le pun la bătaie și banii îi vărsăm pentru ajutorarea politicianilor. Nea costat foarte scump pînă am scăpat de evreul ăla de Morgenthau, de la Finanțe. Trebuie săl debarcăm și pe procurorul general Francis Biddle, un afurisit de catolic. Klanul știe unde să apese, pentru a curăța guvernul. Presimt că președintele Truman ne va fi de ajutor. De pe acum a început să se debaraseze de negri și de evrei

i, lui Roosevelt... Un dolar ! Cine dă mai mult ?

Klaniștii licitară cu entuziasm și prețul cresc la cinci dolari bucata. Magicianul își puse din nou gluga și ceru să se facă tăcere.

Ani o propunere Nați vrea să ofere cartușele fratelui nostru „Cu Mîna pe Trăgaci” polițistul Nash? Știe cum să le folosească !

Fericiții cîștigători se îngrămădiră strigînd spre Nash, căruia îi umplură gluga de cartușe.

Sînt emoționat de generozitatea dumneavoastră. Dar cred că nu mă veți lăsa să curăț singur Sudul de negri !

, Nuți fie teamă ! Te vom ajuta !

Fratele Kludd Sipuse cu înflăcărare :

Jur în fața Atotputernicului că nui nici un păcat să omori un negru, căci un negru nu face nici cît un cîine !

Nash reluă :

O veste bună : șeful ma mutat în tură de zi, astfel că voi putea să am libere nopțile, pentru expedițiile noastre.

Magicianul îl felicită :

Ai vorbit ca un adevărat klanist. Să continuăm. Ce lucruri triste avem ?

Klaverna răsună de strigăte. Toți vorbeau deodată, încît Magicianul trebui să intervină :

Cinei primul ? Iarăși înghesuială.

, La rînd !

Și Magicianul îi făcu semn unui om a cărui mîna era pansată cu un bandaj murdar. Omul spuse pe un ton de supărare :

57

Vedeți ce mia făcut negrul dracului ! Nici mai mult, nici mai puțin, mia tăiat degetul.

Vulturul de Noapte spuse :

Avem numele și adresa negrului. Sa făcut.

Următorul !

Mam plîns de negrul de la „Henry Grady Hotel” săptămîna trecută. Nu iați făcut nimic ?

Cliff, era treaba ta. Cum stai ?

Am studiat problema cu deamănuntul, Majestatea Voastră, și am hotărît că cel mai bine ar fi săi cerem Fratelui nostru judecătorul săi dea o pedeapsă de doi ani

Ești mulțumit ?

în regulă, Majestate !

Un alt klanist se băgă în vorbă :

Urgență ! O familie de negri sa mutat întrun «artier de albi, pe Pulliam Street, numărul 300.

Magicianuă tremură de indignare :

Nash, iați trei oameni și dute imediat acolo. Te întorci și raportezi !

Nash își scoase la repezeală roba. Era în. uniformă. Trei din klaniști făcură la fel, la semnul lui. Poarta le deschise Klarogoul. Toți patru ieșiră. Lista nemulțumiților se mărea:

Ranson, Mare Titan. Am o problemă aparte, în fiecare zi, copiii îmi povestesc că la școală, învățătorul le spune să fie înțelegători cu negrii. Nu mai departe decît ieri lea vorbit urît despre Klan. Trebuie să acționăm.

Vom acționa. Frate Klingrapp, pregătește un edict către toate Klavernele : toți Credincioșii să ceară copiilor rapoarte exacte despre învățătorii lor Să mi se trimită numele celor ce agită contra noastră, în rest, treaba mea ! Avem prieteni unde trebuie. Următorul !

Klanist Joe Wallace, președintele klomitetului de locuințe. Am pus la punct o nouă tactică. Pînă nu de mult, cînd un negru intenționa să se mute întrun cartier alb, îi trimiteam bilețele dulci: „Pleacă, sau...” Ti^ pul renunța repede. Acum am trecut la psihologie. Am înscris la judecătorie Asociația Cooperativă din West

58

id. Scopul nostru este de a ridica „Marele zid Alb” în jurul cartierului West End. Și iată cum procedăm. Cînd inul din cei o mie cinci sute de ajutoare zărește un negata să se mute, îmi

telefonează. Doamnele din Asociație dau telefoane în lanț și în foarte scurt timp ne Junăm în fața clădirii cu pricina. Mă duc atunci la *neru*, flecăresc puțin cu el, îi spun că are tot dreptul de se muta aici și că am să caut săl ajut cât pot împotriva cetățenilor din cartier care sau adunat, dar că iu sînt prea sigur de reușită ; dacă nu renunță, își exjune familia unor riscuri mari... Lovitura reușește în louăzeci și nouă la sută din cazuri ! Wallace făcu o pauză. Cîțiva rînjeau.

Iată o foaie pe care o distribuim gratis celor din Icartierul nostru. Se numește „Viața în West End”. Vă fcilesc cîteva rînduri : „Asupra noastră încă planează riscul de a fi invadați de negri. Singurul remediu este tactiunea unită. Veniți cu noi și veți învăța să vă apărați. Dacă nu acționăm, întreg orașul Atlanta va cădea în mîinile negrilor. Rasa aceasta atît de prolifică năvălește peste tot Din două una : ori ei, ori noi. Fii ai Geor giei ! Renunțați la dreptul sîngelui ?” Frații mugiră în cor :

Vom lupta !

Toți cei stăpîniți de focul sacru sînt bineveniți. Wallace se așeză. Vulturul de Noapte tună :

Negrii ne scapă printre degere. Să facem de pe trecame cîtorva !
Propunerea primi aprobarea Magicianului :

Prea am fost răbdători. A venit timpul să ne arătăm forța !

Lovi o dată cu ciocanul :

Frați ai mei ! am ajuns la capitolul cel mai plăi cu t : acțiunile pentru încurajarea și dezvoltarea Klanului. Avem norocul ca printre noi să se găsească doi înalți l demnitari din statele vecine. Mai întîi, vil prezint pe

E.P. Pruitt, Dragon August al Klanurilor unite din Alabama.

Cel numit se ridică greoi, însă discursul șil începu atît de violent, încît răgușea neconținut.

Nu ! Nu urîm pe nimeni. Klanul nu urăște pe nimeni Klanul este cel mai bun prieten al negrului celui bun. Numai că negrul sa luat după nordiști, care lau făcut să i se urce la cap și să devină ambițios. Cu drept cuvînt, albi din Sud sînt adversarii raselor care încearcă să îi coboare de acolo unde pe drept se află. Negrii să aibă înțelepciunea de a se încredința mîinilor prie.tenești ale albilor. Mai bine să trăiești liniștit în casa prietenilor tăi decît să te tîrăști în antecamera dușmanilor cu un buletin între dinți.

Da, Klanul îi iubește pe negri, dar să< fie la locul lor. Nu mai știu cîți copii am adus pe lume fără să cer un ban. Servitoarea îmi calcă roba de klanist cu plăcere. Dar cînd văd aroganța^, unor tinere negrese care se plimbă fără frică pe străzi, mă cuprinde indignarea. Dacă vreuna sar împiedeca de mine pe stradă, nu aş ezita să fiu necruțător.

Nu ne putem plînge delipsă de activitate în Alabama. Săptămîna trecută am primit o scrisoare de la o femeie din Tuscumbia.. Mi se plîngea că ia fugit bărbatul cu alta și că, dacă Klanul o ajută să șil aducă acasă, va organiza în oraș un serviciu auxiliar de femei.

Tunete de ris.

Nai învățato să trăiască ?

Iam scris guvernatorului să4. pună pe șerif pe urmele bărbatului ! De altfel, o groază de oameni îmi scriu sau îmi telefonează pentru ai cere Klanului să ardă colo sau dincolo Știți ce le răspund ? înscriețivă înKlan!

Se așeză în ropote de aplauze.

Și acum, fratele nostru J.B. Stoner, klagul din Tennessee.

Stoner înainta. Subțiratic și șchiopătînd. După voce, miam dat seama că nu are nici douăzeci de ani.

Inamicul numărul unu al Klanului nostru sînt evreii. Ar trebui săi înlăturăm pe toți evreii din America. Nu săi izgonim, săi înlăturăm ! Săi ucidem pe «vrei și generațiile de după noi nu

vor mai ^răi în iniern !

60

Mam așezat mai bine în scaun, ca să pot admira bîlcuL Un nebun de legat, desigur.

...Va trebui să" folosim metode legale. Am trimis o petiție Congresului, cerîndui să declare că evreii sînt fiii Dracului și că a fi evreu este un lucru în afara legii. Ilegalitate care trebuie pedepsită cu moartea. In

,culpații care recunosc vor fi condamnați pe loc. Ței care se declară creștini vor fi aduși în fața instanței. Să.

/ urmăm exemplul altor țări și pe al lui Hitler. Am ajutat și eu țara în timpul războiului. Eram furios că nemții vor să se răfuiască cu evreii noștri, în locul nostru. Fiecare țară trebuie să dispună de proprii evrei cum cre

| de de cuvîință. Numai și numai prin neîndurare țările

| devin mari ! înfrățirea cu oamenii este înfrățire cu Dra
cui !

Am auzit o șoptă îndărătul meu :

Băiatul ăsta e din Frați ?

Adolescentul continuă să delireze încă multă vreme.

...Sînt contra egalității rasiale, fie că e vorba de negri, de chinezi, de filipinezi. Aibă negrii toate drepturile de pe lume, dar la ei în Africa. No să ani liniște pînă cînd ultimul negru american nu va pleca în Africa.

Stoner avu puține aplauze.. Klanistul dindărătul meu șopti iar :

Nu prea sînt de acord. Dacă îi alungăm pe toți negrii, cine va mai face treburile alea împutite ?

Se auziră patru bătăi în ușă. Se întorcea Nash cu oamenii lui.

Alarmă falsă, Mă j es ta tea Voastră.

Vă felicit pentru promptitudine, domnilor. Cliff,, stai cu ochii pe clădire. Nu se știe niciodată... Și acum,, ultimele anunțuri. Marțea a doua din mai, fratele nostru judecătorul Luke Arnold va conferenția la klaverna numărul 297 despre cum săi împiedicăm pe negri să se ducă la vot. Insist să veniți toți. Vinerea viitoare, la zece fratele nostru judecătorul Callaway se va pronunța întrun proces important : pe Mitchel Street, un vatman a omorît un negru. Vreau ca frații noștri să umple sala și să ceară achitarea vatmanului.

61

Gu aceste cuvinte, Magicianul se ridică brusc și întinse brațul în semn de salut.

Gloria supremă a unui klanist este de a servi...

...Nu interesele lui, ci pe ale altora.

în picioare, cu brațul ridicat, klaniștii răspunseră în cor.

Frați ai mei ! Uniți prin jurămîntul klanist, vom învinge. Dacă ne vom certa, vom fi învinși. Vom învinge sau vom fi învinși ?

Rămînem la datorie. Nu degeaba am făcut jurămîntul sîngelui.

O ultimă lovitură de ciocan : ^s

Proclam închiderea oficială a Klonklavului. Noapte bună, credincioșilor klaniști !

Noapte bună, Majestatea Voastră !

întrunirea sa terminat. Kladdul și Vulturul de Noapte vor face curat și vor închide.

Credinciosule Klarogo, lasăi pe Frații noștri să se întoarcă în întunecimile de afară.

Neam întors unul cîte unul în Peștera Sfințită. In timp ce ne scoteam robele, lam auzit pe klanistul din Klaverna 297 întrebînd :

Cîte automate ?

Sub pretextul căi ofer o țigară unui Frate,

mam

oprit să ascult.

Cu miile.

Ce tot spui?.

In Sylvan Road, la depoitul de armament. Lucrez acolo ca paznic de noapte.
De ce nu team lega într-o noapte și să luăm câteva ? Prind bine,, la o nevoie. Poateți aranjăm puțin și mutra, ca să arăți frumos.

Atâta timp cât nu există probe, nimeni n-are cum să facă nimic.
Mam grăbit spre Tipar.

Cine e tipul de lângă Ciclop ?

Flăcăul? ...Ben Culpepper, Klaverna 297. Lăi cunoscut undeva ?

Nu mi se pare... Probabil.

62

Răcoarea nopții îmi făcuse bine. Va să zică, așa aveau J; loc întrunirilor Klanului ! Și în fiecare Klavernă din țară era aceeași instigare la ură. De ce să te mai miri | când curge sânge ?

Am raportat imediat despre afacerea cu automatele. Citeva luni mai târziu, am aflat că Culpepper fusese înaintat în grad și trimis la biroul directorului regional al administrației arsenalelor.

OPERATIUNEA ANTIKLAN

Ai făcut ce ?

Prietenul meu Charlie Pike, liderul unui mare sindicat din Sud, nu mi se putea crede urechilor. I-am arătat legitimația de membru. Mam înscris în Klan.

Trăsnită idee. Te știam un simpatizant al sindicatelor.
Mă grăbii să-i explic :

Tocmai de asta am intrat în Klan. Să-i supraveghez.

Al naibii de isteț. Sunt niște țipi josnici. De curând, iau întins o cursă unuia de ai noștri. Lău legat și lău bătut până la sânge. Au aruncat și grenade la întrunirile noastre. Dacă ai putea să ne previi când au «de gând să ne maiviziteze, le vom pregăti o primire pe cinste.

v
x

Tocmai asta și doresc. Dă-mi niște telefoane de la voi.
Scrise câteva cifre pe o hârtie și m-am întins.

Ține. Sună-mă pe mine mai târziu. Dacă nu răspund, iai în ordine de aici. Toți pe care ți i-am dat sunt de prima linie. Ne vom pune de acord și vom organiza o grupă antiKlan. Ai încredere în noi. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă. Sunt niște ticăloși. Dacă te descoperă, îți rup gâtul.

Tocmai asta m-am și spus la ceremonia de inițiere. Voi încerca să ies basma curată.
64

Bine. Să te păzească Dumnezeu. Ai nevoie de el. Nu știi când are loc altă întrunire a Klanului ? Vreau să le pregătesc ceva băieților ăștia...

Stai cuminte ! Sunt prea nou și nimeni nu va spune toate de la început. Cum aflu, îți dau de știre, între |. timp, ai ce să faci.

Ce anume ?

Caută în arhivele tribunalului din Fulton. Regulamentul Klanului a fost înscris la 1 iulie 1916 de statul Georgia și reînnoit în 1935 pe douăzeci de ani. După articolele regulamentului nu ai crede că este vorba

despre Klan, ci despre o societate de ajutor benevol, care trăiește numai din mila donatorilor, fără nici un câștig și cu scopul de a ajuta americanismul adevărat.

> Știu că e doar o mafie antisindicală, o adunătură de profitori și de șantajști. Cum deschid gura, cum scot o minciună. Dar nu m-am închipuit că sunt crezuți și în mod oficial.

Ba da ! Aici e cuiul ! Datorită regulamentului, Klanul poate pretexta un caracter de asociație liber constituită de fiecare dată când este acuzat de activități ilegale. Afară de aceasta, deoarece, tot după regulament, nu are nici un câștig, nu plătește impozite, oricâte milioane ar obține din șantaje. Tot datorită regulamentului Klanul nu este dat în judecată când comite crime sau hoții.

Pike ridică fruntea :

Locuiesc în Georgia și nu știam că administrația statului în care locuiesc este complice la crimele Klanului

Așa stau lucrurile nu numai în Georgia. La adăpostul regulamentului, care îi dă un caracter inocent, Ku Klux Klanul își crează celule și își face de cap în toate cele patruzeci și opt de state. Dacă reușim ea determinăm pe cineva sus pus să declare regulamentul nevalabil, Klanul ar fi paralizat un timp.

Cum o să reușești ?

Statul a dat aprobarea pentru regulament, statul o poate retrage. Procurorul general al Georgiei poate

65

5 Operațiunea anti KUKLUXKLAN

chema în justiție Klanul și săl determine să demonstreze că, din punct de vedere juridic, regulamentul poate fi recuzat.

Cu ce drept se poate intenta această acțiune ? Greu de spus. O listă a activităților publice ale

Klanului o pot face oricând. Mai târziu, voi ști mai multe.

Procurorul general Eugene Cook nui un om rău, dar nu se va lua de Klan decât dacă i se ordonă. Mai bine lai pune în gardă pe guvernatorul Ellis Arnall, care știe să se descurce.

,

Asta și ziceam. Trebuie săl învingă pe Talmage. Dar cum ?

Lasă pe mine ! Am prieteni în fruntea unor or, ganizații, precum Fundația Națională a Religiei și Muncii, Congresul Național al Creștinilor și Evreilor, Asociația Națională pentru Progresul oamenilor de culoare Pentru asemenea problemă găsim noi timp; să ne sfătuim. Era în mai 1946.

La puțin timp, citeam în „Ziarul Atlantei” că guvernatorul Arnall la rugat pe procurorul general Cook să caute temeiurile legale pentru anularea regulamentului de funcționare al Klanului. Dacă procurorul Cook nu ar fi găsit soluția cea mai bună, lucrurile sar fi înfundat. De aceea, iam scris guvernatorului și iam arătat punctele nevralgice :

1. Sfidînd propriul regulament, Klanul a fost găsit vinovat de departamentul de finanțe că face operațiuni care îi aduc beneficii ;
2. Sfidînd propriul regulament, Klanul are activități politice ;
3. Rezultă fie că organizația Ku Klux Klan șia ascuns intențiile, fie că șia încălcat angajamentele ;
4. Klanul sa folosit de intimidare și violență pentru ai împiedica pe unii cetățeni săși exercite drepturile asigurate de constituția federală și a statului respectiv. Klanul nu are deci dreptul de a fi o societate legal constituită.

Cîteva zile mai târziu, am primit o scrisoare de la guvernatorul Arnall, în care acesta îmi mulțumea și

66

jmitea că va trimite sugestiile mele procurorului geșfial. A doua zi, citeam în „Constituția Atlantei” artilul *Arnall declară război Klanului*. Guvernatorul scria aici convocase presa pentru a anunța că orIdonase procurorului general („ordonase” și nu „ceruse”) Isă deschidă o acțiune de revocare a regulamentului de ffuncționare al Klanului. Temeiurile erau cele arătate f de mine. Mam dus la Pike, pentru al felicita. Mă prientuziasmat.

Te căutăm de zor, omule ! Procurorul general a pus toate telefonistele pe urmele tale.

Probabil din cauf za scrisorii trimise guvernatorului. Mai știu că scrisoarea ia căzut sub ochi în același timp cu scrisoarea în care procurorul îl informa că nu găsește temeiurile legale de revocare. Dacă nai fi scris, totul ar fi căzut baltă. De aceea vrea Cook să te vadă.

Vorbeștemi despre Cook. Să știu cu cine am de a face î

Nuți fă probleme. Cook nuți face nici bine, nici rău. Dar adjunctul lui, Dan Duke, este un îndrăcit. Poți conta pe el, este un om de acțiune. Cred că treaba îi va fi încredințată lui Duke. Cook nu vrea săși ardă degetele. Duke este însă tăbăcit și ia plăcut întotdeauna să facă zile negre Klanului.

Nu cumva Duke a protestat vehement când Talmage a grațiat o haită de klanişti care biciuiseră un om ?

Chiar el. Era consilier juridic în Fulton și a băgat la zdup toată banda de derbedei care biciuise de moarte un sindicalist din Piedmoht.

E omul meu ! Am intrat însă de prea puțin ftimp în Klan și nu doresc să ies încă la iveală. Ar fi sămi bag singur capul întrun viespar. Klaniştii roiesc în jurul procurorului. Dacă lar vedea pe „John Perkins” învîrtinduse prin biroul procurorului, iar veni repede de hac.

Ai perfectă dreptate. O să vorbesc eu cu Duke, am telefonul lui direct. Poate îți dă întâlnire întrun loc sigur.

67

Dar unde ? ,Ochiul Klanului e peste tot în Oraşul Imperial

Adevărat, nu ești în siguranță nici întrun bar din oraş, cum nu ești nici în biroul lui Duke...

Spunei să vină peste o jumătate de oră la capătul tramvaiului din Auburn Avenue. E un cartier de negri, deci oarecum sigur. Să vină cu maşina.

O jumătate de oră mai târziu, maşina lui Duke oprea lângă trotuarul din Auburn Avenue. Mam băgat înăuntru și, deși nu se vedea nici un alb pe aproape, am socotit mai nimerit să ieşim din oraş. Duke era din categoria greilor : statură de fundaş, îmi spuse cu ochi strălucitori :

Deci tu ai aruncat chibritul ?! E pentru prima oară când un simplu cetăţean ştie să interpreteze legea, în locul procurorului general.

Nu mă așteptasem săi spună că sugestia era a mea.

Cum a privit treaba ?

Nu a privito, mia încredințato. Și îmi convine. Acum cîtiva ani, am pus Klanului bețe în roate. Ştiu că sînt cu. ochii pe ei și că voi fi cît voi trăi. Dar de ce atîta mister ? Pike nu mia spus nimic la telefon. Doar că să mă asigur că nu sînt urmărit.

Acum două săptămîni, mam înscris în Klan și nu prea vreau să fiu igonit așa de repede. Duke începu să se agite.

înscris în Klan !

Absolut exact !

Ești omul meu. Am avea o bază solidă pentru a le frînge gîtul acestor mielușei. Nu vrei să lucrezi pentru mine ? Dacă dorim să furnizăm justiției probe și să facem așa fel ca mărturia ta să fie acceptată, trebuie să faci parte dintre ai noștri. Oricum țiatn zice.

Pîna acum, mam cam simțit singur. Nu mă supăr defel să știu că am spatele acoperit.

Ai putea fi agent special al G.B.I.ului.

Ce înseamnă aceste inițiale ?

Georgia Bureau of Investigations, secția de anchetă a departamentului nostru de justiție.

Nimic dea face cu F.B.I.ul ?

68

Nimic. Ținem numai de statul Georgia.

Nu crezi că unii dintre frații klanişti sînt și frați |ai mei de la G.B.L ?

Ba da. Mulți dintre agenții noștri sînt de pe vrel mea lui Talmage și nu prea am încredere în ei.

De ce naş fi un agent secret printre agenți seif creți ? Ceilalți agenți nu ar putea să nu afle despre mi"ne ?

De ce nu ? Ai putea să lucrezi direct cu mine. Aranjez eu cu Guvernatorul. Chestia este cum te plătim.

I" Acum cîțiva ani, ziarele au dus o campanie furibundă împotriva casierului general al statului, care ar fi fost klanist.

Nu ai putea destina cîteva fonduri pentru „cercetări speciale”, fără să numești agenții ?

Ba da. Mîine termin de aranjat totul. Trebuie însă să te poți apăra de Frați. Ai un revolver ? Nu, și aș fi mai sigur de imine dacă as avea.

Îți aranjez pentru mîine și un permis de port armă. Unde te pot găsi ?

Nu ne putem învîrți mereu în jurul orașului și nici nu vom putea doborî Klanul într-o singură zi. Afară de aceasta, cu cît ne vom, vedea mai des, cu atît te vor bănuî mai mult.

Am o idee. Un prieten, care nu prea gustă Klanul, își are cabinetul juridic în Smith Building. Neam putea, întîlni acolo ori de cîte ori este necesar. Asigura-te însă că nu te vede nimeni intrînd acolo. Voi. face la fel. Ceai, zice de mîine după masă, la două jumătate ?

Miam notat în minte numărul de telefon al cabinetului.

Voi fi acolo. Lasăm la capătul tramvaiului. A doua zi, Duke avea fața strălucitoare :

Toate sînt gata. Apucă-te de lucru îndată. Cheamă-mă aici cînd crezi că ai ceva să-mi spui. Anunțămă însă la telefon, pe firul direct. Și acasă am un fir direct, la Fairbum. Cu plata sa aranjat. Bani gheață, ca să evităm orice fel de cec. Iatăți permisul de port^armă.

69

Îmi dădu un permis în toată regula, pe numele John S. Perkins. Nu specificase calibrul.

Alegeți calibrul careți convine și anunțămă, săl notez și eu în dosarul meu.

Bine lucrat. Și acum, cred că ai nevoie de un raport asupra fiecărei întîlniri lunare a Klanului.

La telefon, noaptea chiar, dacă Klanul pune la cale ceva și eu aș putea săl împiedic. Altfel, mîine dimineată, tot aici, la zece. Îmi dai un raport scris asupra celor mai mici detalii de la întrunirea la care ai participat.

Și, cu materialul documentar ? Am permisul de membru, două buletine de adeziune în alb, cîteva afișe. Aș dori să păstrez originalele. Ți le pot împrumuta pentru fotocopii.

Excelent. Dar nu vreau să risc să le copiez la laboratorul oficial. Le va face Liga împotriva Defăimării. Au tot ce trebuie. Le dau lor totul. Va fi pe mîini bune.

Bine. M,ai e însă o problemă.

Am scos din buzunar ceva ce părea o brichetă. Era un aparat de fotografiat minuscul, automatizat. Putea fi ascuns în palmă și declanșat cu degetul mic. Clișeul era de mărimea unei unghii. Duke se uita cu admirație la „brichetă”.

O bijuterie.

Miam făcut o groază de treburi cu el. Am fotografiat documente și scrisori de pe masa unui tip fără ca el să se prindă. Cine însă va dezvolta filmul ?

Eu. Am acasă un mic laborator.

Perfect, totul este O.K. Cînd ne vedem iar ? Marțea viitoare ?

Nu, mîine, pentru că doresc să examinăm împreună probele din dosarul de acuare. Am dezvoltat argumentele din scrisoarea ta, dar aș vrea să introduc precizările pe care le aduci. A doua zi, neam văzut din nou. Duke îmi ceru de la bun început :

Vreau să știu numele șefilor, îi citez la proces.

Îți voi spune tot ce știu. Fără îndoială, îți este cunoscut faptul că Klanul este condus de dr. Samuel

70

ff., Green. El este Dragon August, dar răspunde cu plăcere și la numele de Magician Imperial. Adjunctul principal este un anume Brown, G.T. Brown. Iam văzut semnătura și titulatura pe o convocare. Este Mare Titan al Regatului Georgiei. Mai sînt Roper, Ciclop Semeț, din Klaverna 297, la Oakland City.

Roper ? Șam Roper ?

Chiar el. Toți îl strigă „Șam”. Iam văzut și semnătura : S.W. Roper.

Îi cunosc. A fost gorila lui Ole Gene. Și mai cine ?

Ciclopul Klanului din East Atlanta este B.G. Otwell.

Ajunge. Voi pune sub acuzare Compania Cavalerilor Ku Klux Klanului și în coacuzare păsărelele acestea.

Vor încerca să scape susținând că nu au nimic de a face cu vechiul Klan și că asociația lor are alte baze. Ar fi însă o prostie din partea lor, pentru că voi dovedi că au copiat terminologia, însemnele etc. ale vechiului Klan.

Mai mult decât ne trebuie. Nu țin la mine finețurile Klanului. Ascultă acuzațiile și spunemi dacă stau în picioare.

Scoase un dosar și începu să citească :

„Ku Klux Klanul a abuzat cu bună știință de avantajele oferite de regulament. A săvârșit acte ilegale și infracțiuni la dreptul public al statului. Prin activitățile lui, Klanul a adus prejudicii statului, a întrerupt sau a falsificat mersul justiției, a spoliat de drepturile lor de cetățeni ai Georgiei. A creat confuzie, discordie și nemulțumire...”

Nui rău !

E numai începutul. Ascultă mai departe : „Klanul și-a arogat puteri juridice și a substituit deciziilor juriilor amenințarea cu focul. A inculcat și a răspândit prejudecăți religioase și rasiale, intoleranța și ura, făcând pentru acestea o propagandă disimulată. Klanul încercă săși impună principiile și dogmele statului Georgia, prin violență și terorism”.

71

Duke invoca apoi articole din constituția Georgiei și din constituția Statelor Unite pe care Klanul avea obiceiul să le răstălmăcească. Sa arătat surprins când iam spus că Klanul avusese înainte de război legături cu Asociația germanoamericană, organizație fascistă.

Nam știut nimic. Dămi fapte, date...

Klanul și Asociația au organizat un miting la New Jersey. Am un număr din ziarul Asociației, „Weckruf und Beobachter” („Semnal de alarmă și observator”), care anunța mitingul cu litere deo șchioapă. Dragonul August Arthur Bell și Fihrerul Asociației, August Klapprott, au ținut câte o cuvîntare. Klapprott a afirmat chiar că principiile Asociației și ale Klanului sînt identice.

Trebuie să dezgropăm afacerea pentru proces și să aducem documente. Dacă aș. trage o fugă prin Nord, crezi că foștii procurori generali ar accepta să facă depoziții ?

Nici o îndoială, te vor ajuta bucuroși.

Peste cîteva săptămîni, procesul intentat de statul Georgia Cavalerilor Ku Klux Klanului era deschis cu surle și trîmbițe. Morgan Belser, avocatul Klanului, depuse un răspuns în care susținea că toate acuzațiile erau false. Afirma chiar următoarele : „K.K.K. neagă faptele care îi sînt imputate. Niciodată nu a comis acte care să lezeze în drepturile lor pe cetățenii Georgiei”. Ceru ca acțiunea să fie respinsă, iar statul să plătească daune. Nu sa dat curs cererii, el se declară bolnav și obținu mai multe amînări. La o conferință de presă, Duke declară :

Acțiunea juridică este numai un capitol. Lupta trebuie dusă la scară națională și a opiniei publice. Rog ziarele să arate în fața întregii națiuni faptele pe care le vom invoca în fața curții. Poporul va înțelege astfel că Klanul este un fel de Gestapo în germene.

Acțiunea noastră din Georgia a declanșat acțiuni asemănătoare în alte state în care Klanul era înscris sub formă de asociații. Două luni după introducerea cauzei la Atlanta, procurorul general din New York, Nathaniel Goldstein, a obținut revocarea înscrierii Klanului, cu argumente apropiate de ale noastre. Ancheta dusă de

72

el a arătat că în metropolă activau cincisprezece Klaverne. O lună mai târiu, în Kentucky se întîmpla la fel.

Puțin timp după înscrierea mea în Klan, Dragonul rosti, la una din întruniri, cîteva cuvinte care mă făcură să ciulesc urechile :

Fratele Kligrapp va nota în caietele noastre dovezi că Klanul a donat orfelinatului din

Wilwood un cec de douăzeci de dolari și un altul de cincisprezece dolari la Peachtree Church, pentru cumpărarea de material sportiv. Voi păstra cu sfințenie cupoanele de la cecuri, dar țin ca aceste fapte să fie înregistrate și în hîrțile noastre. Te pomenești că pică peste noi cei de la financiar, ne cer datoriile și ne închid prăvălia. Să ținem hîrțile la zi, pentru a dovedi că sîntem o asociație de caritate, care nu trebuie impozitată. Să se scrie un ordin în acest sens către toate Klavernele.

Mă blestemam că am trecut cu vederea acest aspect. Miam amintit totodată cum am auzit vorbinduse despre greutățile pe care lea avut Klanul cu financiarul, înainte de a pleca din Miami, flecăream cu un fost Magician, James A. Colescot, care a dat afară tot ce știa :

Neau dat la cap Roosevelt și secretarul lui evreu, Morgenthau. Eram în biroul meu din Palatul Imperial din Atlanta, cînd au năvălit cei de la fisc și miam spus că am o datorie de șapte sute cincizeci de mii de dolari. Impozit pe beneficiile Klanului din ultimii douzeci de ani.

Amuzîndu-mă în sinea mea de scenă, lam întrebat cu compătimire :

Ce naiba ai făcut ? Magicianul răspunse indignat :

Ce puteam face?! Să vindem ceaveam, să plătim perceptorului și să închidem prăvălia.

Guvernul știa să scoată banii Klanului, dar eu nu matn priceput.

Numi era deloc milă de el, nici de locuința lui luxoasă, nici de Packardul uriaș în care se lăfăia în fiecare zi, ducînduse la pescuit. Bineînțeles că, îndată, iam plasat cîteva vorbe de compasiune.

Și acum, iată că dr. Green nu mai putea dormi liniștit la gîndul că fiscalul iar fi putut pune în spate întîrzierea în plata unor impozite. Ce sa întîmplat cu datoria de șapte sute cincizeci de mii de dolari, fusese cumva achitată ? Dacă nu, pentru ce fiscalul nu șiar aduce aminte de ea și ar pune Klanul cu botul pe labe, precum Roosevelt ?! A doua zi, mam dus la Pike.

Charlie, cred că pot săi pun jos pe klaniști !

lam povestit tot ce știam despre afacerea cu impozitele.

Sîntem ca și vînătorii ai căror ogari latră la rădăcina unui copac scorburos. Puțin foc, să iasă vînatul !

Exact ce trebuie. Ceai zice de un foc cu public ? Dar cum să strecurăm un articol despre datorie ?

Peste două zile, se reunește consiliul legislativ al Georgiei. Ne poate ajuta ?

Ce e acest consiliu legislativ ?

O asociație a mișcărilor muncitorești.

Oamenii ăștia ar trebui să se intereseze de Klan. O rezoluție a lor va provoca interesul presei.

Dacă redactezi un proiect, îl fac eu să treacă.

Neam pus la treabă și am scris o rezoluție care acuza Klanul că a recurs la „flagelări, cruci aprinse și terorism pentru ai împiedica pe muncitori să intre în syndicate după cum doresc”, în concluzie, afirmam : „Prin propagarea urii rasiale și religioase, programul Klanului se opune principiilor fundamentale ale fraternității umane” Ca în treacăt, ne întrebam, apoi, ce se mai aude cu datoria de șapte sute cincizeci de milioane de dolari.

Consiliul a adoptat cu unanimitate rezoluția, presa ia făcut o mare publicitate. Stîrniți de aluzia la datorie, reporterii sau și prezentat la Marion Allen, perceptorul Atiantei, care avea în jurisdicția lui și alte state în care Klanul înfloreau. Fu nevoit să răspundă :

Da... desigur... Pe undeva trebuie să existe ceva. Dar credem că Societatea anonimă a cavalerilor Ku Klux Klanului nu mai există.

Un ziarist replică :

Totuși, cam pe la toate colțurile și pe toate străzile se vorbește de un oarecare Klan ! Se poate vedea

Dosarele sînt secrete. Nu pot deveni publice atîta vreme cît nu ni sa dat dreptul de recuperare de cître tribunalul federal.

Și de ce nu încercați să obțineți acest drept față de Klan ? Mi se pare mie, ori este vorba chiar de un delict ?

Desigur... desigur... Cred că mă voi adresa tribunalului...

Allen sa arătat reticent. Și reticent a rămas. Ziariștii au asaltat tribunalul federal districtual și au descoperit o datorie a Klanului de 685.305,08 dolari. Abia atunci declară Allen :

Arătați-mi bunurile sau valorile. Klanului și recuperezdatoria.

Cîteva zile mai tîrziu, am citit în ziare că Frank D. Wilson fusese numit în fruntea unei brigăzi de detectivi ai departamentului de Finanțe, pentru a descoperi cazurile de evaziune fiscală.

Tipul îl dăduse în gît pe Al Capone, tot pentru evaziune fiscală. Speram să poată face la fel cu gangsterii urii, care erau klaniştii. Mam adresat iar consiliului legislativ al Georgiei, am scris lui Wilson, rugîndul să dea o mîna de ajutor percepteurului din Atlanta să dovedească făptui că „pentru a scăpa de datorii, nu este suficient să te înfășori întrun cearceaf și să-ți pui pe cap coif de hîrtie”. Wilson trimise scrisoarea mea lui Joseph D. Nunan Junior, șeful departamentului general al impozitelor, din Washington, care dădu un răspuns evaziv : „...perceptorul din Atlanta se străduiește să stabilească bunurile contribuabililor în cauză”. Mai scria că putem săd ajutăm pe Allen Lam ajutat : am adunat șaisprezece documente, dovedind că membrii Klanului preluaseră titlul, ritualul, însemnele, formularele de înscriere, adică toate atributele fostei organizații. Or fosta asociație era datoare fiscalului. Numai cine posedă poate fi depozitat. E un principiu de drept. Și nu credeam că Unchiul Șam sar lăsa înșelat cu 750.000 de dolari. Toate documentele au fost fotocopyate de consiliul legislativ al Georgiei și am trimis copii percepteurului

Allen și directorului general Nunan, la Washington. Răspunsul de la Washington sosi peste cîteva săptămîni : „Direcția generală a impozitelor nu dispune de informații asupra organizației, sau organizațiilor, pe care le indicați drept componente active ale Klanului”. De la sfîrșitul . războiului, coloanele ziarelor erau pline de știri despre activitățile criminale ale Klanului. Cu toate acestea, am alcătuit o listă cam cu vreo douăzeci de klaverne, din cele pe care le cunoșteam cel mai bine, am scris adresele lor, zilele de întrunire, numele șefilor, cu numerele de telefon și profesia. Am trimis aceluiași două persoane aceste liste, recomandat. Abia după o lună mi se răspunse de la Washington : „Direcția generală a impozitelor a conchis că nuj există temei pentru a supune problema Departamentului justiției, spre a se purcede la urmărire spre recuperarea datoriilor”. Ajunsesem iar în impas. Continuam totuși să fiu cu ochii deschiși, pentru a prinde orice informație capabilă să mă ajute, în cazul în care guvernul sar decide să execute Klanul sau contribuabilii ar alege un alt guvern... Un punct lam cîștigat. Am aflat că un anume M. Ball, împreună cu soția, ar fi lăsat moștenire Klanului suma de 1200 de dolari. Ciclopul Semeț din Philadelphia, A. W. Johnson, se sfătuisse cu avocatul Klanului din Atlanta, Morgan Belser. Magicianul la pensie Colescott a reunit Klonciliul Imperial al celor cinci membri, care la autorizat pe Belser să accepte banii. Am trimis o telegramă direcției impozitelor de la Washington și banii au fost înșfăcați.

Directorul agenției Associated Press din Atlanta formă numărul de telefon al Dragonului August :

Alo, aici Associated Press. Urmăriți emisiunile cu Superman ?

De ce naibii ai vrea să le ascult ?

JDragonul spumega de furie. Directorul își înăbuși un rîs scurt :

Deschideți aparatul. Superman vă urmărește !

Te crezi deștept ?

Chiar deloc ! Sa anunțat de puțin timp la radio că Superman vă va urmări. Urmărirea va fi difuzată

76

zilnic, timp de patru săptămîni. Parolele voastre vor fi pe buzele tuturor copiilor.

Dragonul răspunse sigur de sine :

E o glumă timpită a cine știe cărui încurcă lume de la radio.

Sună bine ! Nu cumva parola este, acum, „Sînge Roșu" ?

Drace !

Aha ! Asta e ?! Dragonul protestă ca turbat :

Nu mă trage de limbă !

Paremise că Superman a săpat un tunel pe sub Klavernele voastre. Atenție !

încălzim un șarpe la sîn. îl aflăm noi !

Dații bătaie, Superman se îndreaptă prin tunel către Palatul Imperial.

Dute naibii !

Dragonul închise. Era începutul uneia din acțiunile cele mai de succes împotriva Klanului.

Numai că, îndată ce Superman începu să pășească pe urmele Dragonului, Dragonul începu să pășească pe urmele mele.

Ideea farsei mia venit în timp ce mă uitam la un grup de copii care se jucau schimbînd între ei parole, întocmai ca adulții noștri din Kiaverne. De ce să nu pun în gura puștilor jargonul Klanului ? Pretențiile absurde și ridicole ale acestui limbaj vor face să rîdă întreaga Americă.

Dacă voi ști cum să procedez. Mia venit ideea cu Superman. Un erou fabulos, capabil de toate năzbîtiile din lume și împotriva căruia nici bomba atomică nu putea face nimic Personajul cîstigase simpatia ascultătorilor de-a lungul a numeroase emisiuni la radio. Am luat legătura cu realizatorii emisiunii. Au avut ideea de a face pe Superman să pătrundă în bîrlogul Dragonului și să l sfideze. Leam oferit o documentație la zi despre alcătuirea Klanului, a ritualurilor lui, asupra rolurilor pe care le atribuiau Ciclopilor, Vampirilor, Titanilor. Leam comunicat parola, promițîndule că îi voi ține la curent cu modificarea ei. După cea dintîi emisiune, lucrurile sau precipitat. Dragonul se înfățișă la întrunirea lunară scuipînd flăcări. Toți klaniștii erau la pă

77

mînt. Mii închipuiam strîngînduse în jurul radioului pentru a afla ce nou secret va dezvălui Superman. Îndată ce începu întrunirea, un klanist fără rang se îmbătoșă în mijlocul adunării și strigă :

Frate Dragon August, mai dăo naibii de ordine de zi. Știți la ce mă refer. Cînd mam întors de la lucru ieri seară, lam găsit pe fiul meu cu o gașcă de alți puștani. Unii își legaseră șervețele în jurul gîtului, în chip de pelerine, alții își băgaseră capul într-o față de pernă. Pelerinele se țineau după cei cu fețele de pernă, lam întrebat dea ce se joacă „Dea hoții și vardistii". Apoi miau spus : „Superman contra. Klanului". Și au adăugat : „Ne jucăm dea învingerea Klanului". Nu mia căzut deloc bine. Dacă fiul îmi descoperă roba ? Frați ai mei, oare ne vom lăsa luați peste picior ?!

Toți începură să bată din picioare :

Nu !... Nu !

Un oarecare John Perkins șopti :

Sau văzut Dragoni schimbați pentru mai puțin ! Dragonul bătu o dată cu ciocanul.

Liniște ! îngrijorat sînt și eu, ca și dumneavoastră. Așa că nu încercați să dați vina pe mine. Avem un trădător printre noi, pe care trebuie să l izgonim. Altfel, ne ducem de rîpă. Știți foarte bine că în Klokkan au fost aleși cei mai buni polițiști din Atlanta. Leam ordonat să facă noi cercetări asupra celor care au intrat în ultimele trei luni. Dar nu ajunge. Fiecare dintre dumneavoastră este dator să mă ajute Dacă aveți cea mai mică bănuială, spunețimio.

Un frate mîrîi :

Gata ! Sîntem descoperiți, de la Atlantic la Pacific.

Fratele Kladd gemu :

Sfîntul nostru ritual a fost profanat de niște puștani. Gum o să mai slujesc eu la ceremoniile de inițiere ?!

Fără prea multă convingere, Dragonul încercă totuși să l consoleze :

Nu cunosc chiar totul. Și apoi, putem să modificăm ceremoniile.
Dar Kladdul era nemîngîiat :

78

Au pîngărit ceea ce era; esențial.

Ne cunosc jurămîntul cel mai secret. De aici înainte, candidații vor pronunța acest jurămînt numai în prezența mea și într-o cameră izolată.

Un klanist interveni :

Ne trebuie o parolă nouă. America întreagă ar fi putut intra astă seară aici.

Ceați zice de „Moarte trădătorilor” ? E strașnic ! Am și transmis noua parolă realizatorilor emisiunii

cu Superman, pe care iam sfătuit să difuzeze și jurămîntul suprem al klaniştilor. La întrunirea care a urmat, moralul klaniştilor era la pămînt. Pe deasupra, nu se mai înscriesese nimeni.

Dragonul era ca și bolnav.

Știu, ne trebuie o altă parolă Am și ales o : „Blestematul de Superman”. Pariez că no sîi dea drumul !

Vecinul meu murmură cu acreală :

Caraghios ! Sîntem o societate secretă care nu mai are secrete, iar Dragonul își pierde timpul cu glume de copil.

Superman ia urmărit pe klanisti timp de o lună întreagă, ia (pieptănat și țesălat pe poltroni, în ultima emisiune, Superman îl punea la colț pe Dragon, îl făcea knockout și aducea toată banda în fața tribunalului. Eu, care vedeam lucrurile atît din interior, cît și din exterior, miam dat seama că am obținut o victorie serioasă. Derbedeii glugii nu se mai puteau arăta în public cu aerul suficient de altă dată. Iar milioanele de copii care urmăriseră peripețiile lui Superman vor fi mereu de partea lui.

IN BIRLOGUL ASASINILOR

Mă răcoream cu o bere în barul în care îl cunoscusem pe Tipar, cînd acesta, intrînd, îmi strecură o hîrtiuță și o șterse. Pe un petec soios, erau scrise, cu trăsături grosolane, următoarele cuvinte :

„Ești gata să te întâlnești cu moartea ?

Miercuri seara la ora opt

Klaverna I

Neapărat”

Dedesubt, un cap de mort, cu două săbii încrucișate. Semnătura : „Frații Spadei”.

Deci, mă dibuiseră. Și acum mă invitau la propriile inele funeralii. Probabil precedat de un simulacru de judecată în Peștera Sfințită. Apoi un simulacru de ardere pe rug, apoi... „Moarte !... Moarte !... Va muri de mina Fraților săi”. Era pedeapsa pe care o acceptasem și eu, cînd făcusem jurămîntul klanist...

Dar dacă eram invitat pentru a fi cooptat în Brigada Klavalerilor, un corp de elită din care am visat mereu să fac parte ?! Nu aveam de ales : Klanul mă aștepta și nu trebuia să mă arăt prea curios pînă atunci. Cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît îmi dădeam seama că amîndouă ipotezele aveau șanse egale. Dacă aș fi fost cooptat între ucigași, îmi atingeam scopul.

Oricum, e

80

ram în prima linie, sunase și ora atacului, încît mam decis să șarjez. La opt fără cinci eram la Klaverna numărul unu. La intrare, doar un bec, nimeni la vedere. Mam îndreptat către Peștera Sfințită cu inima strînsă. Miam făcut curaj și am zgîriat o cruce pe ușă. Un ochi se ivi în vizor și fratele Klarogo mi se adresa :

Trăiască...

...America.

Intră, Frate klanist.

Oricât eram eu de obișnuit cu bîlciul klaniştilor, am rămas cu gura căscată : crucea roșie de neon ardea îndărătul altarului Dragonului, în cerc strîns, cîțiva klanişti îmbrăcați în robă neagră. Adunarea *era* dea .binelea sinistră, ceea ce mă făcu să dau oarecum înapoi. înaintează, frate klanist !

Am recunoscut vocea bolovănoasă a lui Cliff Carter și statura lui uriașă. Mergînd încet, mam așezat în fața lui, cu brațele încrucișate, după moda Klanului. Ca de obicei, altarul era acoperit cu steagul confederat, iar deasupra o sabie de cavalerie, în mijloc o cupă. Nici urmă de Biblie, iar cupa, de obicei plină, era goală. Peste o clipă, îmi voi ști soarta. Carter începu să psalmodieze :

Klanist Perkins, te afli în fața celor mai serioși anchetatori. Am înțepenit.

Ai fost socotit demn" de onoarea cea mai înaltă a Klanului : de a fi membru al Ordinului Cavalerilor Marii Păduri. Zis și Clubul Klavalerilor.

Eram asemenea tipului care ajunge la loc sigur, după ce șia încheiat numărul pe sîrmă. Carter urmă:

Klavalerul este soldatul Klanului. Modelul nostru este cavalerul secolului al XVIIIlea : amabil, cultivat, curajos și priceput în luptă. Crezi că ai să poți fi precum ei ?

Cred și mă voi strădui !

Sîntem nu numai Secția militară a Imperiuhii Invizibil, ci și poliția secretă a KJC.K. Datoria noastră este totdeauna de a acționa direct. Pricepi, nu ?

Foarte bine.

81

6 Operațiunea anti KUKLUXKLAN

Avem nume diferite, după Regatele din care provenim. La Detroit, ni se spune Legiunea Neagră ; La New Jersey, Legiunea Morții. Sîntem ca o armată activă, servindune țara în timp de pace, precum armata americană în timp de război. Națiunea noastră era alcătuită la început din protestanți de rasă albă. Așa trebuie să fie mereu. Nu tolerăm amestecul cu rasele inferioare, cu alte religii și alți suverani.

Carter dădu un pumn atît de puternic în altar, încît cupa oscilă periculos, în lumina roșie a crucii, ochii săi păreau doi cărbuni aprinși.

Toți aștia, careși spun negriamERICANI, evreiamERICANI, catodiciamERICANI, italianiamERICANI și mai știu eu cum trebuie să devină ori americaniamERICANI, ori să plece. Cuvîntul de ordine al vitejilor Klavaleri este „America pentru americani". Ești de acord ?

Cu tot sufletul !

Un klavaler trebuie să fie oricînd pregătît și să .răspundă pe dată cînd primește un Ordin de aprindere

a flăcărilor. Singura absență admisă este în caz de boală gravă. Tot mai vrei să intri ?

În tăcerea care urmă după răspunsul meu, se auzi limpede o zgîrietură la ușă. Klarogoul deschise vizorul, urmă schimbul parolei și în încăpere pătrunse un om care ținea în mînă un plic alb. Li salută după moda klanistă pe Carter, care îi răspunse la fel.

Înaintează , Klanist, și vorbește !

Omul întinse plicul lui Carter, care îl deschise și citi :

„Se cer de îndată douăzeci de oameni, care să dea o mînă de ajutor fraților d^in Klaverna 066. Trebuie înăbușită o răscoală a unor negri înarmați".

Carter strigă :

Voluntari !

Toți klaniştii ridicară mîna Observai că Vulturul de Noapte nu mă slăbea din ochi. Mă întrebă cu brutalitate :

Vrei să rămîi aici bătut în cuie?... Ție frică să nu o iei pe cocoasă ?... Ai apă în loc de sînge, băiete !

Un klavaler începu să mă înjure :

82

Săl aruncăm pe fereastră ! Fecior de curvă ! Ceilalți îl aprobară... Mam grăbit să spun cu o voce puternică :

Excelența Voastră ! Frați ai mei ! Nu știam că ani dreptul de a fi alături de voi. Credețimă ! Dacă aș fi știut că am acest drept, maș fi oferit cel dinții voluntar.

Vehemența cu care am rostit aceste cuvinte ia potolit. Când liniștea se așeză din nou, Carter spuse :

Ai vorbit ca un adevărat klanist. A fost prima încercare și ai trecut cu bine La Klaverna 066 nu sa întâmplat nimic. E un truc de care ne folosim pentru ai încerca pe candidați.

Mesagerul își puse o robă neagră și se așeză printre ceilalți. Carter continuă :

în calitate de klanist, ai făcut jurământul secretului. In calitate de klavaler, jurământul este dublu. Ceea ce facem noi este atât de secret, încât trebuie să ne luăm toate măsurile de prevedere, chiar și față de proprii noștri frați. Dacă o expediție ia o întorsătură proastă, klavalerul trebuie să accepte totul : amendă, închisoare și chiar mai rău, fără săși dezvăluie apartenența la Klan. Sfântul nume al Klanului nu trebuie pronunțat nicăieri. Cunoști pedeapsa pe care o aplicăm trădătorului : „Va muri de mîna fraților săi". Ca să fii înnobilat Klavaler trebuie să semnezi acest angajament cu propriul tău sînge. Tot mai vrei să intri ?

Vreau !

La urma urmei, gîndeam, mai bine să pecetluiesc jurământul cu un pic de sînge, decît să mi se fi tăiat gîtul, cum mă așteptam.

înaintează și așezăte în fața altarului ! Am executat ordinul.

Aici este drapelul confederat, subcare a luptat Sudul. Roșul înseamnă sîngele vărsat, albul puritatea femeilor noastre ; albastrul Dumnezeuul nostru. Iluștrii noștri predecesori, Cavalerii Ku Klux Klanului, au făcut cu toții jurământul sîngelui, pe care îl vei face și tu. întinde brațul stîng.

83

De sub robă, Carter scoase un șîș, apăsă, lama țîșni. îmi făcu o tăietură adîncă la încheietura mîinii, cu arta unui ucigaș care se pricepe, cînd vrea, să evite o arteră. Sîngele începu să curgă serios. Timp de un minut îmi ținu mîna deasupra cupei.

Gata !

Miam înfășurat batista în jurul încheieturii.

Klanist, fă semnul hirotnisirii !

Indoind genunchiul drept, miam așezat dreapta pe piept și am ridicat brațul stîng. Carter continuă pe un ton solemn :

Klanist, juri solemn pe cer și pe iad să nu trădezi niciodată secretele pe care le vei afla în calitate de Klavaler ?

Jur !

Juri săți cumperi un revolver bun și cartușe suficiente, pentru a fi oricînd pregătit să faci față neregulilor provocate de negri ?

Jur!

Juri să faci tot ce poți pentru răspîndirea rasei albe ?

întrebarea era atât de caraghioasă, încît cu greu mam abținut să nu rîd. Am răspuns :

Jur !

Carter își înmuie un deget în cupa plină de sînge și mi făcu o cruce pe frunte. Luă sabia de pe altar și mă lovi ușor pe fiecare umăr cu latul.

Klanist, te declar cavaler al Klavaleriei. Fii totdeauna la înălțimea jurământului. Totdeauna gata să lupți pentru onoare și familie, pentru Klan și supremația rasei albe. Ridicăte !

Mam ridicat. Carter își scoase gluga șiși șterse fruntea, care șiroia de transpirație. Dădu cu mine mîna după moda klanistă.

Felicitări.... Fraților, scoatețivă glugile, să vadă și Perkins noua lui familie. După ce ne vom mai răcori, am săi explic ce facem.

Mă afluam printre cunoșitnțe vechi : Randall, Mare Kligrapp al Regatului Georgiei ; vechiul „prieten" Slim Pickett, zis Tiparul ; un mărunțel numit Ira Jett, care

84

mai târziu îmi va salva viața, din motive pe care nu le-am aflat niciodată. Klanistul obișnuit are o moacă bună de dus la spânzurătoare. Dar această supraselecție scosese la iveală tot ce putea fi mai scîrbos. Indivizi capabili de orice. Aveau scris pe fețe alcoolismul, cruzimea, refulările cele mai murdare. Eram nerăbdător ca, odată ajuns acasă, să mă uit în oglindă și să mă asigur că nu miam schimbat trăsăturile după ungerea mea de acum. Eram, nu așa, Klavaler ! Carter se așează din nou în fața altarului, iar eu printre ceilalți.

Klotizația este de zece dolari, Perkins. Peste asta, o să dai cîte un dolar pe lună, numai pentru casieria Klavalerilor. O dată la cinci săptămîni ne întîlnim la „Wingo” : un dolar și cincizeci de cenți. Avem o încăpere numai pentru noi și acolo discutăm și punem țara la cale. Dacă este nevoie, rie întîlnim în Peștera Sfințită. Cumpărați o robă nouă și vopseșteo în negru. Am cam mormăit la auzul acestor cheltuieli, așa fel încît să vadă și Carter.

Vom avea noi grijă să găsești bani. Vino săți dau legitimația de klavaier și să te învăț semnele noastre simbolice.

Mam apropiat de altar și Carter îmi dădu un cartonaș alb, pe care erau desenate semne cabalistice.

Semnul de întrebare înseamnă „discreție”, iar tirbușonul „șiretenie”.

Nici că se putea ceva mai nimerit, gîndeam în sinea mea.

Ce înseamnă aceste litere, B.T. ?

Brigada Torționarilor.

Klavalerii începură să rîdă. Carter relua :

Eu sînt torționar șef și am legitimația nr. 1. Formăm un detașament militar. Eu sînt șeful de stat major al Dragonului August, care are legitimația nr. 0. Nimic nu se face fără aprobarea lui. Pentru a evita îcompromiterea Klanului, dacă se întîmplă ceva, eu o încasez. Așa neam înțeles. Tu ai numărul 73. Păstrează cu grijă legitimația de klavaler.

Miam așezat cu grijă legitimația în portofel și mam întors la locul meu. Carter continuă :

85

La telefon, ne luăm unele măsuri de precauție^ Numi spui niciodată pe nume, ci numai „Apă de Izvor”, Biroul meu se numește „Gaura din zid”. Ne întîlnim, cînd sîntem mobilizați, la Five Points, pe care îl numim. „Cartierul chinezesc”, și la Buckhead, pe carel numim „Stîncă neagră”. Repetă ceam spus

Apă de izvor, Gaura din Zid, Cartierul chinezesc Stîncă neagră. »

Perfect. Săți povestesc ce ispravă am făcut mai ieri. Îți amintești că acum două săptămîni, la întrunirea Klavernei, un Frate sa plîns de un negru care sa ciocnit cu o femeie albă în stația de autobuz de la magazinele DavisonPaxon.

Dragonul August a promis că va încredința klavalerilor cazul.

Bravo. Să știi că a nimerito cu noi cînd ni la promis pe negru. Individul no să se mai apropie de o femeie albă toată viața lui.

Interveni Randall :

Lasămă pe mine săi zic !... Ai vorbit prea mult și ți sa uscat gîtul !

Carter dădu din cap și tăcu ; Randall își începu povestirea :

Știi, Perkins, am fost atît de prins cu altele în ultima vreme, că nu neam putut ocupa de cazul ăsta mai repede. Dar am găsit noi o zi liberă și iată cum am procedat. Negrul aștepta totdeauna autobuzul la ora șase seara, cînd oamenii ieșeau de la lucru. Doi dintre ai noștri sau prefăcut că se bat, ceva mai încolo, pentru a atrage lumea. O altă echipă sa oprit cu o mașină în dreptul negrului. Eu eram lîngă el, pe trotuar. Cînd portiera sa deschis, iam virît negrului un revolver în coaste și tipul a urcat fără probleme. Am luato pe Ivy Street, către Teatrul Mare. Știi unde. Pe terenul viran de acolo, am schimbat mașina, pentru că nu voiam să riscăm.

Carter interveni ci} o explicație :

Așa procedăm totdeauna cînd operăm în oraș. Randall relua :

86

Cu mașina nouă neam îndreptat către Rockledge. Carter interveni iarăși :

Voiam să ne facem treaba printre prieteni. Rockledge este de partea noastră : polițiștii, șeriful, procurorul, judecătorii, pompierii, cei de la ocolul de vite... Acolo nu riscăm niciodată nimic.

Randall ținu săși termine povestea :

Ne înțelesesem cu niște prieteni să ne aștepte cu o mașină pe un deal. Trebuiau să aducă biciul. Lucru fain : o bucată de curea de transmisie cusută de minerul unei palete de baseball. Am tăiat niște crengi și Jieam pus pe treabă. Însă mizerabilul era greu de cap. Sustinea că niciodată nu se ciocnise de o femeie albă. Îi tot dădea înainte că luptase pe front și alte prostii. Tot răul de aici vine iam zis. Ai călărit franțuzoaicele și ția intrat în cap egalitatea.

Randall se opri o clipă, satisfăcut de cele spuse, și Carter profită de pauză :

, lam trimis la rîu, să ude nuiielele. Fac treabă mai bună dacă le uzi.

Au venit și cei cu biciul și iam ars fiecare cîte trei lovituri. Treabă, rotundă.

Carter îmi lărgi cîmpul cunoștințelor :

Klavalerii au obiceiul de a bate cu rîndul, pentru ca fiecare săși aibă partea lui. Pe deasupra, răspunderea este împărțită. Știi, Perkins, îți trebuie ceva exercițiu pînă înveți să mînuiești biciul ca lumea. Se întîmplă să mai crape cîte unul, deși fără voia noastră. Ai să înveți și tu.cum se bate curat, fără să omori.

Randall apucă în sfîrșit să termine :

După ce iam făcut plinul, lam basculat în cartierul negrilor și lam prevenit : dacă deschide gura, e un om mort.

Carter aruncă o privire spre noi :

Miam adus aminte de ceva... Slim, unde ai pus biciul?

Fii fără grijă,. șefule. La loc sigur, la fratemeu. Îl pot aduce întro clipă.

87

Ar fi trebuit săl aduci acum. Nu este prea târziu: și am putea să ducem la capăt o treabă.

Klavalerii săriră în picioare :

O expediție de noapte, șefule ? Ceai pus la cale ? Cu siguranță, Carter nu se supărase defel văzîndui:.

atît de aprinși. Totuși, se răsti :

Ușurel !... Slim, miercurea viitoare, la „Wingo”, aduci și biciul. Acum, iată despre ce este vorba. Dragonul ni ia dat pe mîna pe cîțiva afurisiți de yankei sindicalişti, care agită uzina din Chinquapin. Trebuie să mergem la adunarea lor, săi luăm de guler și săi azvîrlim în Nord.

Klavalorul de lingă mine observă :

Din întîmplare, îi cunosc. Sînt niște băieți din Georgia, născuți și crescuți aici și no să ne fie ușor săi aruncăm, credețimă.

Carter răcni cu toată gura :

Nu cumva iei apărarea acestor mizerabili ? ! Mă doaren cot de unde sînt ! Navem nimic cu syndicateleîn care sînt albi, ci numai cu acelea care primesc tot. felul de membri. Sînt conduse de catolici, de negri și de yankei care habar nu au de ceea ce se potrivește în Sud. Toți patronii din Sud iau scris Dragonului, rugîndul săi scape de păsărelele astea. Banii iau pus jos. Avem și whisky !

Klavalorul care ridicase problema spinoasă a originii se aplecă spre mine :

Pariez pe toți dolarii pe carei am că Ole, Cliff și Dr. Green cîștigă binișor de aici ! Ei bagă banii în buzunar, noi facem treaba murdară pentru un gît de băutură împutită.

Carter încheie ce avea de spus :

Folositivă de bici cum vreți, în astă seară. Biciul eal vostru. Eu am o urgență care nii suferă amînare.

Vecinul îmi șopti din nou :

Cunosc povestea. Se duce la o fetiță, în East PointPe noi ne lasă să ne ocupăm de fleacuri.

88

PĂȚANIILE VULTURULUI DE NOAPTE

Ca de obicei, Carter ne spuse ce aveam de făcut. Se exprima vulgar și banal :

Treaba din astă seară e pe cînste. Știți de legea care interzice șoferilor de taxi negri să care cu ei oameni albi. În fiecare săptămână primim telefoane că ciorile încalcă legea. Și atunci trebuie să ne facem noi treaba noastră...

Făcu o pauză. Ceilalți ascultam într-o tăcere grea.

...Unul din derbedeii care nu ascultă de lege cară cu căruța lui femei albe prin jurul garajului de autobuze. Astă seară io facem. Toți sînt la locul lor. Lîngă garaj ne așteaptă o femeie dea noastră. O să se urce în taxi

. și o săi pună revolverul la ceafă. Atunci ieșim și noi. Se întoarse spre mine :

Perkins ! Ai ocazia să arăți ce poți. Dute la garaj și schimbă pe fratele Meeks, care e de serviciu. Fii atent la o damă în bluză galbenă cu desen argintiu. Cînd urcă în mașină, ieși din garaj și flueri lung. Să nu

¹ teudă și alții. Stai saștepți să vină ai noștri.

Mam îndreptat către ușă, sperînd ca, pe drum, săl pot avertiza pe Duke. Dar Carter rtumi lăsa nici o șansă :

Nu da buzna Mergi cu fratele Randall, are mașină iute,

Al naibii de bine se potriveau toate : era. înțîia ședință de biciuire la care luam parte și nu puteam să o previn. Mam gîndit că poate din garaj voi putea da un

89 telefon. Randall mă lăsa în fața clădirii și parcă într-o străduță laterală. Mam dus la Meeks, caremi strînsese mina în stil klanist.

Apă de Izvor ma trimis să te schimb și să dau semnalul cînd dama se bagă în mașină.

Damai colo. Uiteo.

Am zărit o blondă durdulie, cu păriil vopsit, un fel de ființă din care sînt pline barurile de categoria a treia, îmi făcu cu ochiul, iam răspuns, gîndindumă dacă știe să folosească jucăria din poșetă.

Taxiul negrului e primul la rînd din stație. Cînd crezi că ajung frații ?

Nu miau spus ora. Poate știe femeia. Eu intru pe fir numai după ce urcă ea în mașină."

Bine. Mă duc să văd cînd vin băieții

Aveam deci poate norocul unui telefon. Mam și năpustit spre cabina de alături, dar o presimțire ma oprit la cîțiva pași. Am privit înapoi : Meeks mă spiona, dindărătul unei vitrine. Miam sprijinit piciorul de ușa cabinei și am început sămi leg cuminte șiretul. Deci. Apă de Izvor avea ochii încă pe mine. Îmi trecu prin cap întrebarea dacă se purta așa cu fiecare nou recrut sau numai cu mine. Desigur, iaș fi putut răspunde că iam telefonat unei iubite, dar aș fi avut nevoie de o acoperire mai tare dacă oamenii lui Duke ar fi ajuns pe aici. Mam întrebat dacă nu cumva sosise momentul să dau cărțile pe față ori săl las pentru o aită dată. Carter mă prevenise că o să trecem curînd și la o altă etapă. Deci aici urma o sancțiune măruntă. Nu prevedeam că noaptea se va încheia cu un asasinat. Mam întors în sala de așteptare. Trecu un sfert de oră. Brusc femeia în galben se îndreptă spre taxi și urcă. Am ieșit în grabă și am fluierat. Klavalerii lăsaseră probabil să meargă motorul, căci în secunda următoare cele două mașini erau lîngă mine. Randall scuipe :

Urcă.

Am urcat în spate. Am trecut prin fața garajului. Taxiul nu era acolo; Pesemne că era vorba de un plan, după care femeia ne aștepta undeva anume. Intrade

90

văr, taxiul ne aștepta într-o străduță fără țipenie de om pe ea. Femeia stătea pe scaunul din spate și sprijinea de ceafa șoferului un revolver de acelea de care poartă polițiștii. Patul era placat cu jasp. Mîna nui tremura deloc. Ne surise :

Sînteți serviți, băieți.

Ești fată bună. Randall îi luă revolverul.

Ai lucrat bine. Acum, ștergeo. Avem noi grijă de rest.

Se urcă la volanul taxiului, îl împinse pe negru pe celălalt scaun și porni. Ceilalți trei ne înghesuirm pe bancheta din spate. Randall îi dădu revolverul lui Slim, carel sprijini de ceafa negrului. Foarte liniștit și demn acesta ne întrebă :

Ce doriți de la mine ? Nu am făcut nimic pentru ca oamenii albi să se poarte astfel cu mine. Probabil greșiți, îl căutați pe un altul.

Slim îl lovi tare cu revolverul.

Tu greșești și o să te învățăm minte. Gura, că altfel îți arunc în aer tărtăcuța.

Cealaltă mașină venea imediat în urma noastră. Slim mi se adresa :

Dămi sticla ! Negrii au șapte vieți, trebuie o dușcă, săți refaci forțele, înainte de a te apuca de treabă.

Klavalerul de lângă mine îi întinse un whisky ieftin. Slim duse sticla la gură și ar fi ținut^o mult dacă nu ar fi fost oprit :

Gîndeșteți și la ceilalți !

Pe naiba ! Se pare că pînă acum numai eu am lucrat.

Îi dădu sticla lui Randall, care, la rîndul lui, neo trecu nouă. Am ținuto și eu multă vreme la gură, fără să beau însă nimic. Cel cu sticla bău ultimul și, la sfîrșit, trase o înjurătură la adresa lui Apă de Izvor, care „ar fi putut găsi ceva mai de soi”.

Randall ne¹ aduse cu picioarele pe pămînt:

Am trecut granița. Puneți-vă robele.

Omul cu sticla avea o robă și pentru mine. În timp ce ne îmbrăcam, negrul trăgea cu coada ochiului. Nici

91

o frică pe fața lui, chiar cînd a văzut că sîntem deai Klanului. Am părăsit șoseaua și neam angajat pe uri drumeag neasfaltat, cu (arbori pe margini. Am ajuns într-o pădure deasă și am oprit. Randall deschise portiera și îl rostogoli pe negru. Pînă să înțeleg despre ce este vorba, klavalerii erau deja în jurul lui și îl loveau cu picioarele, înjurînd urît. Negrul gemea, încovrigînduse, spre a se proteja. Mă apucă greața și mam felicitat în gînd că aveam gluga. Klaniștii nu puteau sămi vadă fața. Schițai „și eu cîteva lovituri în direcția negrului, fără al atinge totuși deloc, în acest timp, Randall își punea tacticos roba, la marginea drumului. După ce termină, ni se alătură și brutalitățile se declanșară cu și mai multă putere.

Făți rugăciunea, murdărie ! Ția sunat ceasul ! Nenorocitul gemea :

Nu înțeleg pentru ce vă purtați așa.

Ești isteț cînd e vorba să iei femei albe în mașină. Acum, plătește ! Îți faci sau nu rugăciunea ?

Mam împăcat totdeauna cu Dumnezeu.

În ochii lui era mai curînd ură, decît frică. Tiparul termină sticla și o aruncă în pădure. Se sparse de un copac. Randall strigă :

Ticălosul ăsta trebuie mai întîi să învețe să respecte albi ! Săl învățăm cum săi fie frică de albi și de Klan. Scoală, javră !

Îl izbi pe negru în coastă cu vîrful bocancului. Omul gemu și se ridică cu greutate. Randall îi spuse :

Noi batem măsura și tu dansezi. Dăi drumul ! Luă din mîna lui Slim revolverul și trase un foc lîngă

picioarele negrului, stîrnind un norișor de pulbere.

Haideți, băieți, cu mine odată !

Klavalerii își scoaseră pistoalele și începură să tragă împrejurul picioarelor negrului. Din fericire, eram nou și frații nu știau dacă am sau nu revolver. Randall striga turbat ;

Dansează, murdărie !

Omul începu să salte ca un automat, dar fără să arate frica pe care o așteptau klanistii. Se opri brusc.

Dacă vreți să mă omoriți, dații drumul!

92

Randall izbucni grosolan :

Îți mai dau o șansă. Ștergeo dea lungul drumului, dar nu care cumva so iei pe alături, pentru că altfel o iei pentru totdeauna.

Ne urcăm din nou în taxi, Randall conducea. Negrul porni greoi dea lungul drumului, Randall scoase capul pe fereastră și, accelerând, începu să tragă pe lângă călcăiele negrului. Slim și ceilalți trăgeau și ei care cum puteau. Distanța dintre taxi și negru se reducea simțitor. Deodată, omul dădu so ia înspre copaci, se împiedică de o urmă de căruță și căzu. Randall f rîină tare. O lovitură, un zgomot moale și gata. Mașina trecuse peste negru. Eram bolnav de dezgust. Randall strigă iarăși ca apucat :

Murdăria asta a găsit cea căutat Și doar iam zis să țină înainte. Să o ștergem.

Mam uitat înapoi. Mașina a doua ocolea corpul negrului. Neam îndreptat spre Atlanta în viteză și am abandonat taxiul acolo de unde îl luasem.

Valea și mucle !

Era unu. Am găsit o farmacie și lam sunat pe Duke. A răspuns soția.

Dan a plecat la Macon, pentru o afacere, și vine abia mîine.

Eram descumpănit dea binelea. Fusesem martor la un asasinat și nu puteam .preveni pe nimeni. Nici măcar F.B.I.ul, a cărui competență se oprește la crimă. Noaptea trecu agitată de coșmaruri, în care retrăim» drama. Ma trezit factorul, cînd îmi puneia ziarul în ușa. Lam parcurs febril. Nimic. Eram gata să dau deoparte, cînd ami zărit un anunț ascuns între două coloane : „Un cadavru pe drum. Astă noapte, a fost descoperit cadavrul unui negru, avînd capul și pipetul strivite. Descoperirea a fost făcută de poliția din Rockledge, pe Pryor Road. Omul a fost, după toate aparențele, victima unuișofer neatent. După hîrțiile găsite asupra lui, ar fi ; vorba de James Martin, șofer la Compania de taximetre „Lincoln".

Mam întrebat oare cîți asasinați ca tomul de astă noapte ar avea dreptul la un anunț mortuar de cîteva

r înduri în rubrica de accidente. Ani jurat ca moartea lui Martin, cel puțin, să nu treacă atît de discret.

În ziua următoare, la prima oră, eram în fața imobilului unde se găsea guvernul Georgiei. În hol nu se afla nimeni. Am intrat în biroul lui Duke și lam așteptat. Probabil aveam o față descompusă, pentru că atunci cînd am intrat, mă întrebă :

Ce au mai făcut ?

lam povestit totul. Cînd am terminat, își stinse țigara și spuse amărât :

în Rockledge !... Al naibii de greu o să obținem mandate de arestare. Apoi, dacă vom reuși vreodată săi arestăm și săi aducem în fața tribunalului, se vor găsi o sută de frați care să depună mărturie în favoarea lor. Judecătorul va fi împotriva noastră. Pe deasupra, nu vom putea alcătui un juriu în care să nu se strecoare un klanist, care să provoace balotaj și anularea judecății.

Dar nui putem lăsa să facă asemenea lucruri. Cum îi putem împiedica să nui bată și pe sindicaliști ? Trebuie să acționăm !

Duke aprinse o altă țigară.

Rețeaua asta din Rockledge o să ne împiedice mereu. Miar face plăcere săi bag la zdup pe klavaleri, dar mie teamă că nu voi reuși. Dar să încercăm cel puțin săi paralizăm

Bine, dar cum ?

Ce e cu povestea biciului ?

De dimineață mă tot străduiesc să dau de urma fratelui lui Slim. lam sunat pe toți cu numele Pickett, dar pînă la urmă lam găsit. Se numește Frank și locuiește pe Watson Street, la

numărul 3.664. Biciul e ascuns la temelia casei.

Nici nu știi câte poate povesti un klanist, dacă îl iei ceva mai tare. Strânși la un loc, cu biciul în mână și mascați, sânt cei mai duri dintre duri. Dar fără glugă și bici și interogați separat... Formă un număr.

Alo ! _£ cumva Hawkins pe aproape ?... Alo, Hawkins ? Duke. Am ceva pentru tine, dintre lucrurile speciale. Ial pe Evans și duceți-vă la numărul 3.664 pe
«4

Watson Street, mâine dimineață, pe la 7,30. Găsești acolo un individ numit Frank Pickett. Aresteză-l. La temelia casei ai să găsești un bici. îl umfli apoi pe Slim Pickett, fratele lui Frank. De pe Pulliam Street, numărul 167 bis. în drum, treci pe la Compania de camioane Carter și aduci și pe Cliff Carter. Nu le dai nici o explicație. Li aduci pe toți în biroul meu. închise telefonul.

Pot să asist și eu la spectacol ? Din biroul secretarei.

Inutil de spus că a doua zi mă aflam la postul meu de observație când agenții iau introdus pe cei trei. Hawkins mai era încă murdar de praful din curtea lui Frank Pickett Aruncă biciul pe biroul lui Duke.

: Iatăl, șefule.

Frații Pickett se îngrămădeau în zid, cu capetele plecate. Carter mesteca un trabuc, prefăcînduse că nui pasă. Murmură :

Nu aveți nimic dovedit împotriva mea, domnule Duke.

Duke pocni biciul în fața lui.

Și asta ? Ce spui de asta ? Poți omorî un cal cu biciul ăsta. Dacă naș fi ofițer de poliție, laș încerca cu plăcere pe hoiturile voastre.

Cei doi se priviră o clipă ochi în ochi. Carter nu rezistă, își plecă privirea, se dădu un pas înapoi și șopti :

Nu aveți nimic dovedit împotriva mea !

Dan Duke se adresă lui Hawks, arătîndui pe Slim. și Carter :

Iai pe ăștia doi și pune-i în câte o cameră. Tu, Frank, rămîi.

După ce Hanks ieși cu cei doi, Duke i se adresă lui Frank :

Ai intrat întrun viespar, băiețuș ! Nu trebuie săți spun eu că biciul ăsta a fost folosit săptămîna trecută ca să jupoaie pînă la os un om.

Dumnezeu mieste martor, domnule Duke ! Habar nam de nimic, în viața mea nu am văzut biciul ăsta. Nu știam că e ascuns la temelia casei.

95.

Nu încerca să mă duci cu preșul Chiar mă crezi prost ? Știi că la ascuns fratetău. așteptînd următoarea expediție de pedepsire.

Jur că nu știu nimic. Nu fac parte din Klan, nici nu vreau să știu cei cu el. Lam prevenit pe Slim că o să dea de dracu dacă se înhăitează cu ei.

Știi că nu faci parte din Klan. Ai noroc. Mai bine neai spune istoria cu biciul.

Domnul Duke, jur pe toate Bibliile de pe pămînt că nu știu nimic.

Duke se uită la Frank, care își frămînta pălăria.

Bine, Frank. Azi te las să pleci. Nu încerca să fugi Te mai chem.

Frank își trînti pălăria pe cap și o șterse cît putu de repede. Pe fereastră lam văzut coborînd scările și intrînd în primul bar. Fu rîndul lui Slim să stea pe jăratec. Merita săl vezi. Tiparul meu a fost gata de cîteva ori să scuipe tot ce știa. Se uita înspre ușă, ptrîngînd dinții. Mușchii feței îi erau încordați, transpirația îi șiroia pe frunte. Duke îl înspăimînta, desigur, dar Carter și mai mult. In zadar la amenințat Duke cu scaunul electric pentru participarea la asasinarea lui Martin. Pickett avea gura cusută, știind că dacă ar vorbi, klavalerii iar veni repede de hac. .

Ai săți deșerti sacul la tribunal, aproape de scaunul electric. Afară.

Slim se rostogoli și el spre bar. Frumoasă întâlnire de familie ! Veni rîndul lui Carter. Duke îl lovi pe neașteptate, trîntindul în scaunul din fața biroului, li priveam pe cei doi uriași stînd

față în față. Amîndoi fii ai Georgiei, unul pus să apere legea, altul gata să o calce cu fiecare prilej.

Eu fac jocurile, Apă de Izvor ! Carter sări de pe scaun.

Gata cu linșajele și biciuirile comandate din Gura din Zid. Să știi că te răstignesc pe o cruce în flăcări. Pe tine și pe Dragon !

Carter mormăi :

Ce legătură au acestea cu Klanul ?

96

Ia te uită ! Tot așa o să zici și cînd voi așeza cartea aceasta sub ochii juraților ?

Și Duke scoase din sertar exemplarul din Kloran pe care îl dădusem. Celălalt păli. Duke începu să citească pe îndelete capitolul despre Klubul Klavalerilor sau secțiunea militară a Klanului.

Care va să zică, tu ești Torționar Șef și ai legitimația numărul unu, Dragonul legitimația numărul zero și el dă toate ordinele. Știu și ce puneți la cale. Vam dat o frînghie să vă spînzurați și vați pus o singuri de gît.

Treptat, Carter se liniști și îi răspunse lui Duke :

Mai bine mați lăsa să plec. Nu mă înspăimîntați de loc, domnule Duke !

Am eu grijă să te înspăimînt ! Pleacă în Gaura din Zid și așteaptă să adun toată banda. Carter se ridică, bucurat să scape numai cu atît. Scuipe în vasul de la colțul camerei și dădu greș. Duke trînti ușa. Am intrat.

Frumos spectacol !

Duke luă, biciul și îl răsuci între degete.

Și mai frumos este că nui pot băga la răcoare !

Mahi gîndit la ceva. Dacă nui putem aduce la bară, cel puțin săi facem de rîs. Poate că vom obține un rezultat mai bun.

Ce anume ai în vedere ?

Viermii ăștia nu pot suporta lumina zilei. Dacă le smulgi gluga și îndrepti asupra lor proiectoarele, fug înapoi în găuri. Cheamă aici ziariștii, arată-le biciul, spune-le că lai avut în mînă pe Torționarul Șef și că în curînd vei avea toată banda.

Duke se gîndi un moment : .

În regulă.

A doua zi, au apărut, în „Jurnalul Atlantei” și în „Constituția Atlantei”, articole cu Duke arătînd biciul. Titlul : „Simbolul fascismului în America”. Am aranjat ca articolele și fotografia să fie publicate nu numai în Sud, ci în toată țara. Eram sigur că vor ajunge în toate colțurile Imperiului Invizibil. Urmările nu sau lăsat așteptate. În noaptea următoare, cineva sa strecurat în

97

,7 Operațiunea anti KUKLUXKLAN

încinta companiei lui Carter și dădu foc camioanelor. Nu au mai rămas decît cîteva șasiuri înnegrite. Era un kluxaj pe dos, ceva ce nu prevăzusem. Cineva care fu . șese ori biciuit de Carter, ori pățise altceva aplicase legea Talionului. Era doar un început, încurajați de declarațiile lui Duke, oamenii au venit în mare număr la el. Povesteau cum au fost torturați, cum li sa dat foc caselor. Un preot ne arată spatele, acoperit de cicatricî vechi de opt luni. Duke chemă din nou presa și toate ziarele publicară articole și fotografii. Doi negri în vîrsta sosiră tocmai din străfundurile Georgiei și povestiră cum au fost bătuți pentru că șiau îndemnat vecinii să voteze. Sau mai prezentat și alții. Toate povestirile se terminau în același fel : victimele au fost prevenite că, dacă vor vorbi, Klanul se va reîntoarce pentru a le în / chide gura pe vecie. Am comunicat totul ziariștilor. Sa descoperit că teroarea domnea la orice oră și în toate locurile. Efectul a fost extraordinar, chiar asupra celor care aveau oarecare simpatie față de Klan. Peste tot oamenii își arătau indignarea. Directorii de ziare primeau scrisori nenumărate. Aproape toți erau de acord că Klânul „mersese prea departe”.

în acele zile, Carter lansa Ordinul de aprindere a flăcărilor, încerca „să prindă șobolanul”. Ne chemă la „Wingo” și ne spuse :

Afîta timp cît ticălosul se află printre noi vom fi cu mîinile legate. Fiți gata toți și vom săruta curînd cerul cu flăcările de la crucile noastre. Vom fi la datorie în fiecare noapte.

În cursul întrunirii care avu loc la Klaverha, numărul 1, Dragonul, se năpusti asupra Vulturului de Noapte :

Cliff, ești destituit. Nu . vei rămîne decît simplu Vampir. Tu și klavalerii tăi ați făcut atîtea boroboaze, că ați compromis Klânul pe veci. Tocmai voi, care trebuia să apărați Klânul ! Și acum, toți vă cunosc secretele. Dacă Kloranul este tipărit, sîntem pierduți !

Carter se încăpățîină :

Nu eu iam dat Kloranul lui Duke.

Tăcere, klanist ! încă o vorbă și te izgonim ! Carter se dezumflă ca un balon înțepat cu acul. Dragonul încheia ceea ce începuserăm Duke și cu mine.

98

Fostul Vultur de Noapte era un om terminat. Dragonul țipa în continuare :

Uitați-vă la adunarea aceasta. Abia dacă două duzini au catadixit să vină. Și aceasta numai pentru că Duke a anunțat în ziare locul și ora întrunirii. De azi, voi ține eu însumi prezența și cei care se vor dovedi credincioși vor fi recompensați. Sînt înscriși în această Kla\ernă mai mult de o sută de polițiști. Nu văd nici unul. Dumnezeu știe cînd se vor mai sacrifica pentru noi frații din serviciile publice... Campania împotriva noastră nu numai că nea rărit rîndurile, dar ia îndepărtat și pe cei care voiau să se înscrie în Klan. În săptămîna trecută nimeni nu sa înscris. Ba nu ! Am primit numeroase telefoane și scrisori, dar de retragere. Situația este catastrofală nu numai în Atlanta. Primim cereri de renunțare din toate colțurile Imperiului Invizibil. Trebuie să ne îndoim spatele și să așteptăm cine știe cîți ani pînă să se potolească lucrurile și să ne refacem.

Dragonul August se întoarse către Kligrapp :

Randall, pregătește să semnez un edict către toți Ciclopii Semeți din Imperii?. Scrie cum urmează, întîi. că se suspendă toate activitățile Klubului Klavalerilor, pînă la noi ordine. Nici o acțiune fără cbsimțămîntul meu scris. În al doilea rînd, toți membrii își vor depune robele la klavernele lor și vor fi ținute sub cheie. În al treilea rînd, Dragonul August oferă o recompensă de o mie de dolari celui care îl va descoperi pe trădător. Terminat !

Ieșind, am trecut pe lîngă Slim, care îmi spuse :

începe să devină periculos, îmi ard și roba și legitimația.

Eu la fel !

IN UMBRA LUI „MEIN KAMPF”

Întro zi călduroasă de august, mă duceam pe jos la Duke, săi dau raportul despre cele discutate la ultima reuniune a Klanului. La un colț, am zărit un imens steag confederat, flînd la primul etaj al unei clădiri dărăpănate. Nu mă miram. Fiicele Unite ale Confederației fac propagandă cît pot de mult pentru asemenea lucruri. Aici era însă ceva” aparte, în mijlocul steagului se afla un cerc încare șerpua un fulger. Deasupra steagului, în rama ferestrei, am citit o inscripție : „Mișcarea muncitorilor Columbieni. Pentru rasă. Pentru națiune. Pentru credință”. Ia te uită ! Merita să mă uit mai deaproape. Căci fulgerul era unu} din cele mai răspîndite simboluri naziste. Mai întîi fusese adoptat de Auditi, adică Mișcarea cămășilor negre musoliniene, ajunsă apoi nucleul poliției secrete naziste numită O.V.R.A. În Germania, fulgerul fusese emblema Tineretului hitlerist și a S.S. Aceeași emblemă o aveau și fasciștii englezi din Canada, ai lui Șir Oswald Mosley. Ca și mișcarea de tineret a Societății americanogermane și Cămășile negre ale Partidului fascist american. Tot depănînd aceste amintiri, am intrat în clădirea de pe Bartow Street, numărul 82. Am urcat în fugă scările și am bătut la o ușă pe care era desenat fulgerul. Ușa se deschise mai întîi prudent, apoi larg, și am

văzut un adolescent cam de optsprezece ani, cu fața ciupită de coșuri, îmbrăcat cu o cămașă din rezervele armatei. Pe umăr avea aceeași emblemă. Cu stînga, mă salută după moda fascistă : Trăiască Columbia.

100

Surîdea vag. Am rămas cu gura căscată. Eram totuși în Georgia, războiul se încheiase și Hitler fusese învins. Aștia erau ori nebuni, ori șmecheri. Trebuia să mă lămuresc. Am scos un exemplar din „Southern Outlook”, în care pe prima pagină se lăfăia titlul „Elinor dă mîna cu negrii”. Mam recomandat :

John Perkins, reprezentantul ziarului în Atlanta.

Băiatul păru mulțumit și zîmbi bucuros.

Intrați, domnule Perkins. Mă numesc Jimmy Akin, secretarul Mișcării columbiene. Am aruncat o privire în jur : trei camere care dădeau una în alta, birouri, fotolii, un portret uriaș al generalului confederat Robert E. Lee, un exemplar din *Mein Kampf* în nemțește. Akin mă pofti să mă așez, dispăru în camera vecină, de unde se întoarse însoțit de un adult care purta aceeași cămașă, cu același fel de epo, let. Cam de 32 de ani, tip de altlet, însă de talie mijlocie. Avea ceva de șmecher în privire și în modul de a se mișca.

Domnule Perkins, vil prezint pe Homer Loomis, șeful nostru.,

Loomis îmi strînse mîna cu multă amabilitate.

încîntat să vă cunosc, domnule Perkins ! Jurnalul dumneavoastră este excelent. Dfe necrezut ! Și își permite, acum, să fie antisemit !

Exclamase aceasta pentru că, aruncînduși privirea pe prima pagină, citise un articol în care se afla o scrisoare falsificată a lui Benjamin Francklin.

, încîntat și eu să vă ofer un abonament de favoare. Dar vă rog să numi pomeniți de aici înainte numele.

Fiți liniștit, în schimbul abonamentului, vă pot înscrie în mișcarea noastră. Numai trei condiții se cer îndeplinite. Prima : îi urîți pe negri ? A doua : îi urîți pe evrei ? A treia: aveți trei dolari ? Vă scutesc^v de ultima.

Se așază la mașina de scris și începu sămi completeze legitimația. Lam întrebat : Cu ce anume vă ocupați ?

Ne propunem săl despărțim pe alb de negru și pe evreu de banii lui.

101

Tipul era isteț și abil, putea deveni oricînd periculos, îmi întinse legitimația, cu fulgerul desenat pe ea.

Numărul 51001 !... Aveți așa de mulți înscriși ?!

Nu. Pur și simplu, am sărit de la numărul 15 la 5101, ca să ne dăm rotunzi. De fapt, sînteți al șaisprezecelea.

Loornis scoase un extras din „Jurnalul Atlantei”. Nu citisem articolul. Mil întinse : „A fost acordată autorizația de funcționare pentru Mișcarea de înnoire a moralității”. Desigur, în articol se invocau cu totul alte scopuri decît acelea despre care Loomis îmi vorbise mai înainte. Se afirma că statul Georgia aprobase funcționarea asociației cu scutire de impozit, deoarece făcea parte dintre acelea care propovăduiau fraternitatea și caritatea. Columbienii susțineau că misiunea lor este de a determina poporul american să gîndească după conceptele de Rasă Națiune și Credință și de a face să crească moralul național, în vederea edificării unei comunități albe deschise progresului, unită prin conștiința trecutului comun și a viitorului propriu. Loomis exulta!

r De ce neâr revoca statul funcționarea tocmai acum, cînd încearcă să revoce și regulamentul Klanului ? Cum ați obținut aprobarea ?

Sa ocupat de toate domnul Vester Ownby, jurist.

în cunosc. A fost mult timp Ciclop Semeț în kîaverna din East Atlanta.

Loomis radia de încîntare>

Adevărat. Sîntem susținuți de Klan.

Și eu sînt bine înșurubat în Klan.

Nu aveam cum să prevăd că încercările mele de ai distruge pe Columbieni mă vor determina să: părăsesc Klanul.

îmi pare bine să aud aceasta, îl aștept pe domnul Emory Burke, președintele mișcării noastre. Miar place să vă întîlniți, cu el. Este membru al Klanului din East Atlanta. A intrat cînd Ciclop era Ownby.

Dar am înțeles că dumneavoastră sînteți șeful mișcării.

102

. Loomis păru o clipă încurcat, apoi rîse :

Nare nici o importanță. Burke este președintele, însă toate trec pe la mine. începeau să intre din ce în ce mai mulți Columbieni. Mai întîi o blondă bine garnisită, cu fața simpatcă. Cămașa și insigna erau la fel cu ale celorlalți, li sărută pe Akin, căruia Loomis îi aruncă o privire plină de invidie.

Domnule Perkins, . vo prezint pe domnișoara Betty Penland, una din cele mai prețioase colaboratoare. A sosit din Texas pentru a face toată munca de secretariat.

Ce noroc pe voi ! Cum o plătiți, dacă nu sînteți decît șaisprezece. ?

Loomis izbucni în rîs :

Betty lucrează voluntar. Crede în cauza noastră. Afară de aceasta, locuim cu toții. Am întins în camera alăturată cîteva paturi de campanie, am adus o lampă de gătit și astfel cheltuim bani foarte puțini.

Bună idee !

Mam întrebat în ce condiții doarme Betty... Fata ieși braț la braț cu Akin, să cumpere biscuiți, sardele și fasole. Se întîlniră în ușă cu alți doi Columibieni, pe care Loomis mii prezentă : Lanis Waller și Ralph Childers. Doi băieți duri, buni pentru trupa de șoc a mișcării. Waller era din Texas. De la 14 ani se angajase în Marină, luptase în Pacific. Childers lucrase ca bucătar într-o autoservire și fusese atras de cămașă și insignă. Se întoarse Betty. Cum mîneca de la rochie era suflecată, am observat pe brațul drept insigna Columbienilor tatuată în roșu, după moda S.S. Loomis îmi dădu explicația :

Betty este membră a cercului de inițiați, adică în Legiunea Credinței. Dacă trădezi, ți se arde pielea pînă la cot.

Păcat, gîndeam, să pedepsești o ființă așa de drăguță.

Sosi și Buke. Loomis îl lăsă să vorbească, „nul întrerupse decît atunci cînd era vorba de hotărîri. Deci așa: Buke era teoreticianul, iar Loomis organizatorul. Burke

103

era cam de vîrsta lui Loomis, dar mai fragil. Era desenator la o companie georgiană de căi ferate. Păreau în pragul unei crize de nervi. Străbăteau încăperea ca niște lei în cușcă. Flecăreau la nesfîrșit, cu voce ascuțită. Mam băgat în vorbă, pentru a încerca să obțin date despre trecutul și educația lor :

Aș putea să vă fac ceva reclamă în „Southern Outlook" ?

Loomis începu sămi povestească viața.

Mam născut la New York... Dar Burke îl întrerupse surîzător :

Abia a învățat să pronunțe cum trebuie cuvîntul „negru".

...Am venit aici dintro casă bătrînească de pe Parke Avenue numărul 815. Și de la studii în școli precum SaintPaul, Groton si Princeton. Puteți spune că am fost eliminat de la Princeton. Tatăl este jurist la Amiralitate, înainte de război apăra interesele Companiei de navigație italoamericană. De cînd a pierdut un proces în fața unui avocat evreu, nui poate suferi pe evrei. Poate că totuși ați auzit cîte ceva despre mine din ziare. Cînd syndicatele au declanșat o grevă, mam gîndit să fac și eu una. Mam dus într-un club de noapte din New York

și nu lam mai părăsit, cerînd ca paharele de whisky să fie altfel servite și ora. de închidere să fie mai mică. Patronul a crezut că îi fac reclamă bună, mia dat o pijama și a adus ziariști.

Fotografia mia apărut pe prima pagină în toată țara.

în timpul războiului ce ați făcut ?

Mam oferit voluntar și am plecat în Germania, cu divizia a doua de blindate. Acolo am hotărît ca la întoarcere să mă dedic mișcării de renaștere. Am ales Atlanta, pentru că Sudul aderă totdeauna, aproape din instinct, la astfel de mișcări.

Mam grăbit să întreb cine finanțează mișmcarea.

Cu ce naiba vă hrăniți ?

Scot de la guvern 20 de dolari pe lună și alocația de fost combatant șomer. Și alții fac la fel. Punem totul la comun și ne descurcăm. Treaba va mer

104

ge ca pe roate cînd va fi ales Talmage guvernator. Atunci să vezi mîncare !

Cineva bătu cu putere în ușă și Loomis se duse să deschidă. Intră fratele klavaler Ira Jett.

Lîngă el, James Schipp, conducătorul Partidului Popular/și al Armatei Amabililor, din Conyers. Amîndoi aveau insigna columbiană la rever. Loomis observă că eu și Jett neam strîns mîna în stil klanist.

Aha, văd că vă cunoașteți bine ! Și se întoarse spre Jett :

Bună treabă în noaptea trecută !

Bunișoară !

Ardeam de nerăbdare să aflu „treaba”, dar nu mam grăbit să pun întrebări. Poate era vorba de atentatul cu bombe împotriva casei unui negru, Glodsmith Sibley, care se mutase de puțin timp întrun cartier alb. Sibley, bunica și sora abia au scăpat de la moarte. După Jett și Shipp, intră un altul, tot cu insignă la butonieră, îmi fu prezentat :

Bill Storey, unul din cei mai strașnici adversari ai sindicatelor.

Tipul se omora după „Southern Outlook”. Acum își folosea talentul la o filatură de bumbac, al cărei sindicat fusese recunoscut oficial de către autorități, iar patronii refuzau săl recunoască. Ii concediaseră pe greviști și angajaseră spărgători de grevă pe cîțiva bătauși. Membrii . unui pichet de grevă fuseseră spitalizați ca urmare a arsurilor de la un acid răspîndit în împrejurimile unei fabrici. Loomis îmi mărturisi că primise ceva bani de la compania de filatură. Deci, oarecum, curiozitatea mea în materie de resurse fusese satisfăcută. Primele întruniri ale Columbienilor avuseseră loc la etajul întîii al unei clădiri a companiei. Loomis și Storey rîdeau și acum, cînd își aminteau că, un etaj mai jos, sindicalistii puneau la cale greva. Intră în cameră și ultimul vizitator, un locotenent bine clădit, care se prezentă singur : „William H. Couch junior, ofițer”, își termina permisia și dorea săi ajutepe Columbieni. Ii dădea înainte cu „Noi, intelectualii...”

105

în timp ce Loomis era de părere că trebuie atrași muncitori, căci „ăștia nu au nimic de pierdut”:

Să mergem în mijlocul poporului și săi spunem ceea ce el dorește să audă : ei, anglosaxoni de rasă albă, poporul cel mai de valoare din lume, nu au unde munci. Să le arătăm că ei sînt aceia care trebuie să conducă,. numai să se organizeze și să se impună. Guvernul să fie controlat de acești anglosaxoni albi. Să înceapă prin a stăpîni un cartier, apoi un oraș, apoi statul.

Locotenentul Couch vorbea fluent germana, ca de altfel și Loomis și Burke. O învățase întrun lagăr de prizonieri din Germania, unde fusese internat după ce avionul lui fusese doborît.

Dăduse chiar lecții, prizonierilor englezi și americani și cîștigase ceva bani. Conchise :

„Tot descurcîndune, am ajuns să trăim binișor !... în schimb, în fruntea armatei se afla ce e mai rău pe lume. Știi că Eisenhower este evreu ?

Loomis susținu și el :

Omul care ar trebui să fie în locul lui Eisenhower este generalul de brigadă George Van Horn Mosely. Stă la Atlanta Biltmore Hotel. El a condus înainte de război mișcarea naționalistă americană.

Un incident întrerupse flecăreala noastră : scaunul pe care stătea Loomis se sfărîmă. Loomis se ridică pe cît putu de demn și dădu cu piciorul în sfărîmături.

Probabil un scaun evreiesc ! Mam ridicat :

Trebuie să plec. Să mă ia naiba dacă nu sînt teribil de bucuros că v-am cunoscut !

Loomis îmi zise cu subînțeles :

Dece nați veni în seara această la întîlnirea noastră ? La ora opt fix, la filatura de bumbac.

Dacă pot, vin. La revedere.

Mam grăbit să ajung la Duke, iam povestit cele aîlate de la păsărelele columbiene. Puse punctul pe i :

Pui clociți de Ku Klux Klan și de Talmage !

Crezi că poate ieși ceva de aici ?

106

Dacă poate ? A și ieșit ! Pariez că prietenii tăi au aruncat în aer casa lui Glodsmith Sibley. Și e al șaptelea atentat cu bombe împotriva unor case locuite de negri, în trei săptămîni. De aceea nu ai mai observat nici o activitate la klanști. Pesemne că iau angajat pe columbieni pe post de dinamitarzi.

Sînt simple presupuneri.

Nu se știe niciodată. Ia-ți mai de aproape. Dute cel puțin o dată pe zi pe la ei, dute și la întrunirea din această seară, fămi Un raport detaliat despre tot ce vezi și auzi.

Nu crezi cămi ajunge înscrierea în Klan ? îți închipui că am poftă să mă joc și dea columbianul ?

Chiar asta am vrut să spun !

COLUMB/EMLOR LE MERG TREBURILE PROST

Pe măsură ce mă apropiam de cartierul unde se ținea întrunirea, se auzea tot mai tare imnul confederaților, întrerupt din cînd în cînd de strigăte de „Trăiască Columbia”. Atrăși de perspectiva unui spectacol gratuit, muncitorii de la filaturi veniseră în grupuri mari și așteptau pe oratori. Akin și Waller împărțeau manifeste antisindicaliste. Fostul Ciclop Ownby lua cel dinții cuvîntul. În picioare, pe platforma unui camion, declară de la început că organizația Columbienilor nu este o filială a Ku Klux Klanului.

...Nu scun că Klanul nu are oameni aleși în rîndurile lui siriei că tradiția lui nu este glorioasă. Sîntem mîndri de a fi adepții lui Talmage.

Mă surprinse al doilea orator. Era, Hoke Gewinner, președintele comitetului klanist de anchetare asupra activităților anti-americane. Se repezi să afirme că Helen Douglas Mankin era susținută în campania electorală de negri. Ii rugă pe ascultători să devină un bastion al luptei împotriva doamnei Mankin. Adăugă, în încheiere :

... Ne putem apăra numai în două feluri : prin vot și prin foc de aîtnă. Începem cu urnele. Mă plimbam printre ascultători, le observam reacțiile, ascultam comentariile. Voiam să văd dacă discursurile prindeau. Am constatat că erau bine primite. Chiar foarte bine. Veni rîndul lui Burke, prezentat ca președinte al Columbienilor. Era aproape isteric.

.... Columbienii sînt mișcarea pe care o așteptați de atîta timp, pentru a aduce mîntuirea Sudului și a

108

țării întregi. Luptăm pentru rasă și națiune. Vocile morților și ale celor care vor să vină ne poruncesc să nu plecăm capul.

Un copilaș, iritat de țipetele lui Burke, începu să plîngă, urmat de alții. Loomis luă Cuvîntul cel din urmă.

Mișcarea noastră nu propagă ura, ci logica. Dăm puterea poporului și sîntem gata să murim dacă este nevoie. Urmașine și veți stăpîni în mai puțin de șase luni. „Nui vom primi însă pe cei care nu sînt gata să moară pentru a salva America de negri și de evrei. Nici Klanul nu mersese atît de departe în public.

...Alegerile ne vor da cîștig de cauză. Și atunci^ vom face legile necesare pentru ai băga în pămîntpe negri.

La sfîrșitul mitingului, cei de față fură invitați să subscrie. Se formă un lung șir de oameni, gata să iscălească buletinele de adeziune și să scape de trei dolari, lam spus a doua zi lui Duke, după cele văzute, că mișcarea Columbienilor cîștiga teren și că trebuiau luate măsuri, dacă nu dorea să devină prea periculoși. Lam întreat :

Crezi că Loomis poate fi inculpat pentru incitare la dezordine, pe baza celor zise ieri ?

E ciudat, dar dacă nui putem acuza de dezordine sau de violență pentru altceva nui mai putem condamna. Acum am certitudinea că ei au fost autorii atentatelor de care am vorbit. Dar probele ? E prea devreme pentru a începe atacul. Am să dau drumul mandatelor de arestare împotriva șnapanilor acestora numai cînd voi fi sigur în concluziile mele. Nui slăbi din ochi pînă nu avem probele necesare.

Nu iam slăbit, vizitîndui zilnic, timp de cîteva ore, adunînd date pentru a putea alcătui ceea ce un juriu numește „probă susceptibilă de a antrena o urmărire judiciară”. Dar, cu toată legătura cu Klanul, Loomis nu se arăta prea vorbăreț în fața mea. Îi tot dădea mereu cu teoria, dar, cînd ajungea la proiectele de acțiune directă, se oprea brusc. Cînd am sugerat că aș putea da o mîna de ajutor, îmi spuse evaziv :

Are grijă de toate Legiunea Credinței.

109

Mă abțineam cu greu să nu pun întrebări, dar îmi spuneam că victoria este a celui care știe să aștepte. Desigur, nu mă mulțumeam să ascult și miroseam toate piste posibile. Mă întîlneam cu prietenul Ownby, fostul Ciclop, care însă numi spunea nimic în plus despre Columbieni. Miam băgat însă nasul pe deasupra umărului secretarei. Răsfoia un anuar al Atlantei, subliniind toate numele de proprietari din Formwalt Street frontiera dintre cartierul alb și cel negru. În fața anumitor nume, însemna cu „c”, adică „oameni de culoare”. Celor care nu aveau această literă, le trimise cîte o carte poștală, avertizîndui că, din cauza invaziei de negri, casa lor va pierde din valoare. Să o vîndă cît mai repede, îi ajută un domn Ownby. Altfel spus, fostul Ciclop oferea proprietarilor asigurarea de a fi protejați împotriva negrilor dacă vîrsau cîte trei dolari în folosul mișcării Oolumbienilor, dar, totodată, în calitate de agent imobiliar, cîștiga de pe urma panicii pe care Columbienii înșși o făceau. Chiar Ownby ma pus pe una din cele mai rodnice urme. Aprobarea pentru regulamentul de funcționare al mișcării Columbienilor o obținuse el, dar lăsase treburile curente pe seama singurei femei jurist din Atlainta. Mary Lane. O zărisem de cîteva ori pe culoarele administrației și știam că este foarte legată de Talmage și de John S. Wood, unul din apărătorii mișcării în Congres. Miam propus să o cunosc mai de aproape. Arn trecut pe la ea cu puțin înaintea orei de închidere :

Tocmai mă aflam în clădire și miam zis să vă fac o vizită... Cred că sîntem camarazi Columbieni !

îmi strînse mîna.

Nu știam că ești membru al Mișcării. Dacă sînt camarada dumitale ? Nu cred, pentru că țin de secția feminină auxiliară.

Nu era de lepădat : cam treizeci de ani, blondă, fermecătoare pe cît poate fi o admiratoare a lui Talmage.

110

Dacă ați terminat, nați fi dispusă să dăm o raită pe la barul „Bufnița” și să ciocnim kukeun păhărel, fie pentru frăție, fie pentru ce doriți ?

O idee foarte bună. Mă bucur că ați trecut pe la mine.

Așa a început legătura noastră. O legătură plăcută. Un cocktail, apoi un altul... În fiecare după masă ne întâlneam la „Bufnița”. Fata era un amestec ciudat de elanuri generoase și prejudecăți. Arunca cu noroi în grupurile minoritare, pentru că îndată să se lanseze în planuri de binefacere pentru alienați. Dacă în mintea ei era oarecum catolică, pe ringul de dans era dea binelea o suplețe. Puțin câte puțin iam câștigat încrederea și fata începu să-mi spună din secretele Columbienilor. Intro seară, când stăteam lungiți unul lângă altul, îmi spuse :

Totul a început în Germania, după ziua victoriei. Homer mia povestit că, după ce ia plătit pe

"cîțiva ofițeri săi dea un avion, a făcut turul Germaniei și a luat legătura cu naziștii. Prin tatăl său, ia protejat în America, iar ei iau dat sfaturi utile : să meargă mai întîi în Sud și să înceapă prin ai ataca pe negri.

Am mîngîiato blînd pe mînă.

.... După ce sa întors, Homer a și plecat în Sud. Sa oprit mai întîi la Washington, pentru a discuta cu senatorul Bilbo.

De aceea poate prjma broșură scoasă de Columbieni se numește *Sciziune sau fuziune* și, a apărut înaintea cărții cu același titlu a lui Bilbo.

Probabil... Oricum, Homer sa mai oprit la Richmond, în Virginia, unde sa întîlnit cu un anume Ernest Se vier Cox. A scris o carte, *America Albă*, De aici se inspiră Bilbo în intervențiile sale în Senat. Tot Cox la pus pe Homer în legătură cu Shipp, de la Partidul Popular, împreună au fondat o asociație, „Forumul”, condusă de Shipp și doamna Meredith Stewart. O cunoști ? Conduce Clubul femeilor republicane, din Atlanta. Homer era cam necăjit de toată această agitație, din jurul lui. Forumul la trimis să ia legătura cu

111

John Wood, senator și președintele Comitetului pentru activități antiamericane.

Despre ce au discutat ?

3 Despre un articol al lui Stetson Kennedy din „Common Ground”. Kennedy propaga aici egalitatea albilor și a negrilor. Wood a promis că va deschide o anchetă.

Cine a avut ideea Mișcării Columbienilor ?

Homer ! Atunci credea că o va scoate singur la capăt. A luat cuvîntul la un Klonciliu Imperial secret al Klanului din East Point și klaniștii iau promis ajutor pentru propagandă : camioane cu portavoce, mitinguri în piețe și altele... Era gata să dea greș, pentru că sa apucat să propună trimiterea evreilor la camerele de gazare și a negrilor în Africa,¹ în vapoare dinamitate. Klanul la dat deoparte, dar ia încredințat Mișcarea Columbienilor.

Bună idee.

Mary și cu mine am ajuns atît de buni prieteni, încît ea renunță să mai poarte cerceii cu insigna Coumbienilor, pe care ii dăduse Homer. Intre timp, Betty Penland ajunsese vedeta Mișcării. După ce ia făcut vînt lui Akin, ia căzut în brațe lui Childers. Loomis era negru de invidie, întro zi, șiia convocat șleahta și făcu următoarea declarație.

Prieteni, vă propun unele sacrificii. Vom renunța, cu toții la tutun, alcool și femei. E o dovadă de fidelitate față de ideile Mișcării.

Murmurără, dar se supuseră. Inclusiv Childers. După o săptămînă, cîțiva băieți sau întors ceva mai devreme la sediu și, deschizînd brusc ușa dormitorului comun, au înțeles adevăratul motiv al acestei dovezi de loialitate. De arunci, abia dacă mai îndrăzneau să ridice ochii la Betty, sacra proprietate a șefului. Dar Loomis se temea pînă și de priviri, așa că o mută pe Betty întro cameră de hotel. Iam povestit întîmplarea lui Duke, fără ai da prea mare atenție. La puțin timp, am aflat însă că Betty și Loomis fuseseră întemnițați pentru atentat la moralitate. Un articol din cod zice că

112

atunci cînd două persoane de sex opus, necăsătorite își petrec noaptea în aceeași cameră de hotel, „cad în ilagrant delict din oficiu”. Delincvenții au fost aduși în fața judecătorului A. W. Callaway. Din mărturii, reieșea că Loomis fusese urmărit în timpul nopții. Un ofițer de

poliție declarase că, văzîndul pe Loomis intrînd în hotelul lui Betty la ora două noaptea, a bătut în Tisa camerei, ordonînd deschiderea ei, în numele legii. Uetty stătea pe pat, numai în chiloți. Ofițerul Nelms o întrebă :

Cine mai e în cameră ?

Nu se vede ? Nimeni !

îmi îngăduiți să arunc o privire ?!

În baie, ofițerul îl găsi pe Loomis, în picioarele goale.

Domnule judecător, într-o încăpere în care nu trebuia să fie decît o singură persoană am găsit două.

Judecătorul se întoarse către Loomis :

Ce ai de spus, tinere, în apărare ?

Domnule judecător, tocmai treceam pe la Betty și mam gîndit să mă spăl pe picioare. Izbucniră risete. Judecătorul lovi o dată cu ciocanul și făcu ordine.

Domnișoară Penland, a avut loc vreun act imoral între dumneavoastră și Homer ?

Betty aruncă flăcări pe ochi și răspunse indignată :

Nimic, domnule judecător, în nici un fel. Tunete de rîs. Judecătorul conchise :

Vă declar vinovați pe amîndoi. Știți că legile din <Georgia interzic cuplurilor necăsătoriți să ocupe o singură cameră de hotel. Cincizeci de dolari sau treizeci de zile !

Loomis plăti pe loc banii și i-a oferit brațul lui Betty. Văzînd că avea o vînație pe frunte, l-am întrebat :

Ce sa întîmplat ? Te-au aranjat cumva, curcanii ? Loomis se jenă nițel :

Nu. Fratele lui Betty a făcut tărăboi. Cică am atentat la reputația lui Betty. În timp ce camarazii goleau camera de el, tipul a dus mîna la revolver și atunci am sărit pe fereastră.

113

a Operațiunea anti KUKLUXKLAN

Ziarele se puseră pe treabă, publicînd în detaliu povestea arestării și a judecății, cu amănunte delicioase. Aflîndu-mă în interiorul Mișcării, am putut constata cit de mult fuseseră loviți Columbienii. Șiau dat demisia numeroși oameni, mai ales din cei în vîrstă. Unii se apucară să scrie Mișcării că nu ar fi trebuit să uite ce era prevăzut chiar în regulament : „renaștere morală”. Anabapțiștii încrîncenați ai Sudului susținură că Loomis comisese un păcat de neiertat.

În timp ce Loomis se împotmolise singur, eu căutam mai departe fapte care să mă ajute săl înfund și mai tare. Convorbirile mele cu Mary Lane fuseseră atît de rodnice, încît am hotărît că merita să fac o vizită și celui alt stilp feminin al Mișcării, doamna Stewart. Mam înfățișat în casa doamnei Stewart și am găsit acolo o femeie cam de cincizeci de ani, foarte agitată. L-am spus că sînt reprezentantul lui „Southern Outlook”, lăsînd să înțeleagă că pregăteam un articol împreună cu Burke. Strigă în culmea fericirii :

Pot să-ți povestesc mult mai multe despre Columbieni decît chiar Burke. Pentru că eu i-am ajutat să pornească la drum. Adevăratul șef al Mișcării este Homer Loomis, un patriot cinstit. Am aflat astfel că doamna Stewart era autoarea unei serii de articole despre Columbieni, care apărea în presa locală.

L-am sunat pe Loomis și i-am citit primul articol din serie. M-a spus că o săl cheme pe domnul West

brook Pegier. Apoi avocatul Ownby i-a cerut permisiunea domnului Pegier să reproducă articolul. Pegier i-a dat autorizația și i-a spus : „Nu ai văzut nimic !”

Am mai aflat că legătura dintre doamna Stewart și domnul Pegier era asigurată de o anume Pearl Bussey Phinney, din New York. O văzusem trecută pe lista membrilor donatori la Columbieni. Voiam să văd pentru ce legătura dintre Columbieni și Pegier era mai mult decît de idei. Se afla pe undeva scrisoarea lui Pegier către Ownby ? Într-o zi, cînd mă aflam la sediul Columbienilor doar cu Akin, l-am întrebat :

114

Bătrână Stewart mia spus că Pegler Ția scris săȚi Ții gura cȚnd Ownby ia mulȚumit pentru articolele despre susȚinerea voastră.

Akin zȚmbi superior :

Chiar aȚa mia spus : „Nu ai vȚzut nimic !”. ȚȚi aduc scrisoarea.

Doamna Stewart spusese adevȚrul. HȚrȚiile Columbienilor erau pȚstrate Țntrun fiȚet mereu Țncuiat. Voi avea vreodatȚ norocul sȚl gȚsesc deschis ? Nu era cazul sȚ mȚ aventurez Țntro explorare sistematicȚ, deoarece se Țntra Ți se ieȚea mereu. Am Țnceput sȚ caut Țn coȚul de hȚrtii. TrecȚnd noaptea tȚrziu prin faȚa clȚdirii, am deȚertat Țn portbagaj coȚul Columbienilor. Dar nu puteam sȚ vin mereu. Lumina era aprinsȚ pȚnȚ tȚrziu Țn ȚncȚperile Columbienilor. SȚȚi vinȚ sȚ crezi cȚ bȚieȚii munceau pe rupte Ți cȚ nu se culcau niciodatȚ. OperaȚiunea „coȚul de hȚrtii” o va face de acum un negru. CȚci aici, Țn Sud, numai negrii sȚnt folosiȚi la Salubritate. Am cȚutat un negru cu cȚruȚȚ Ți cal, iam explicat despre ce este vorba, iam promis bani dacȚ deȚerta coȚul de gunoi Țn cȚruȚa lui Țimi aducea totul. Țtia ce riscȚ. DacȚ lar fi Țntrebat Columbieni, greu ar fi gȚsit o explicaȚie. Cu toate cȚ nu puteam sȚi ofer decȚ puȚini bani, sa puse pe treabȚ. Țn fiecare zi, aveam de lucru pȚnȚ peste cap. Clasam fragmentele de hȚrtie, lipeam resturile de scrisori, aruncam chiȚtoacele. Am obȚȚnut ȚnsȚ rezultate excepȚionale. Astfel, am gȚsit o scrisoare a reverendului A. C. Schuller, din Jacksonville, care fusese mult timp Kludd Țn Klanul Floridei. Schuller Ți felicita pe Columbieni cȚ „au supravieȚuit furtunii”. Aprecia cȚ „se bucurau de o vreme favorabilȚ” Ți Ți ruga «Ț vinȚ la Jacksonville, pentru a organiza o ȚntȚlnire Țn bisericȚ. Au fost puȚi Țn gardȚ superiorii lui din Jacksonville Ți proiectul fu ȚnnȚbuȚit Țn faȚȚ. Țntro altȚ scrisoare. Porter R. Mitchell jr. se adresa Columbienilor : „A venit timpul sȚ vȚ rȚspȚrȚdiȚi ideile Ți Țn Ohio. Eu si prietenii mei am lansat un apel Ți deja contȚm pe douȚ sute de adeziuni. Columbieni ar putea asimila uȚor fostul Klan, precum Ți Legiunea NeagrȚ, care numai la noi are Țapte mii de membri. VeȚi fi ajutaȚi de mai mulȚi demnitari din fostul Klan”.

115

Sosi ca adus de vȚnt Ți Edward James Smythe, care organizase Țnainte de rȚzboi un mare miting al AsociaȚiei germanoamericane Ți al Klanului. Voia sȚ afle cum de aceȚti tineri ajunseserȚ mȚeȚtri Țn publicitate. Loomis mi sa destȚinuit o datȚ :

Acest Smythe cerȚeȚte peste tot Țn Nord pentru „Fondul de apȚrare al Columbienilor” Ți bagȚ banii Țn buzunar.

Veneau scrisori din toate colȚurile Statelor Unite Ți chiar din strȚinȚtate. Columbieni erau Țn legȚturȚ Ți cu mȚscȚriciul de Einar Aberg, din Suedia, care va fi serios, compromis Țntrun complot al generalilor germani rȚmaȚi Țn viaȚȚ, pentru a restabili nazismul. Englezii descoperiserȚ totul, dar nu au mers mai departe de simpla destrȚmare a conspirȚiei. CoȚul mia mai povestit Ți cȚ un. Raymond Vick era pe punctul de a ȚnfiiȚȚa o secȚiune a Columbienilor Țn Indianapolis. Am dat de Țtire acoloȚi demersurile lui Vick sau Țmpotmolit. Sa descoperit, cȚ omul avea un cazier frumos : treisprezece condȚnmȚri pentru beȚie, vagabondaj, atentat la pudoare, scandal Țn loc public. FȚcuse Ți un an, pentru furt.

Un altul despre care miau povestit scrisorile din coȚ a fost May nard Nelson, un tȚnȚr student de douȚzeci Ți trei de ani, din Minnesota, Țn timpul liber, lipea prin. sȚlile de sport fluturaȚi de felul : „StȚrvurile negrilor sȚnt un ȚngrȚȚȚmȚnt excepȚional”. BȚiatul le scria Columbienilor : „LansȚm o ofensivȚ care va legitima pretenȚia noastrȚ de a fi capitala antisemitismului din Statele Unite. Neam sȚturat sȚ tot ascultȚm plȚngerile rebuturilor omenirii despre egalitatea oamenilor”. CȚnd poliȚiȚtii au descins Țn vamera lui Nelson, au gȚsit *un* arsenal Țntreg Ți o hartȚ a globului, pe care erau Țnsemnate cuceririle pe care le vor face Statele Unite Țn cel de al treilea rȚzboi mondial... Nu am ȚncȚ dreptul sȚ dezvȚlui cum am putut avea atȚces la un dosar foarte secret, Țn care se afla corespondenȚȚa lui Burke. IatȚ ce scria omul acesta*Țn timpul rȚzboiului : „Nu vreau sȚmi vȚrs sȚngele Țmpotriva Germaniei... SȚ punem la cale o alianȚȚ. cu japonezii Ți sȚ includem Imperiul Britanic Țn Statele Unite. „Sper din toatȚ Țnima ca zidul

german de fier să reziste".

116

Obsedat de ideea că Burke a *avut* legături cu naziștii noștri dinainte de război, am căutat în arhiva mea și, răsfoind notele despre „Frontul Alb”, am descoperit ceea ce căutam. „Frontul Alb” fusese înainte de război ceea ce era acum Mișcarea Columbienilor. Unul din șefi se numea Baymond J. Healey și își zicea „Hitler irlandez”. Fusese aruncat în închisoare. În loc săl ajute să iasă, prietenii îi cereau mereu bani. Amărit la culme, Healey începu să vorbească. Miam notat destăinuirile lui și iată ce am jgăsit : „Emory Burke ,din Birmingham, Alabama. A lucrat, prin 1933-1938, la New York, în calitate de redactor adjunct la „Buletinul american”, editat de doamna Ann Tellian, spion german și corespondentă a ziarului lui Julius Streicher „Der Sturmer”. Ziarul lui Burke era finanțat în parte de Hubert Schmuderich, care participase la primele lupte de stradă ale naziștilor și a venit în Statele Unite în 1926. A creat aici Cămașile Americane, care au adoptat zvastica și lucrau în favoarea lui Hitler. La ziar mai lucra și William Bishop, copreședinte al Frontului Creștin”.

William Bishop a fost arestat ca spion nazist de către F.B.I., iar Julius Streicher, spânzurat ca criminal de război, după procesul de la Niriirberg.

Notele mele i le-am trimis lui Eugene Segal, de la „ScrippsHoward”. Acesta a publicat o serie de articole senzaționale, ducând mai departe cercetările mele. Când au aflat despre legăturile lui Burke cu naziștii, alți aderenți ai Mișcării începură să renunțe. Georgienii de sub steagul Columbienilor erau, fără îndoială, convinși de supremația albilor, dar nu aveau deloc la inimă „supraomul” nazist. După ce termină de citit ultimul articol din seria amintită, Loomis mi se destăinuie cu amărăciune:

Ești expertul nostru în relațiile cu publicul. Ai Idee de cum am putea să găsim ceva care să ne recâștige terenul ? Am pierdut foarte mult din cauza acestor articole.

DANIEL ÎN GROAPA LEILOR

. La cartierul general al Columbienilor, a doua zi dimineată, furtuna plutea în aer. Loomis agita ziarul și striga :

Trebuie să găsim un mijloc să **ne** răzbunăm pe Dan Duke. Are spioni carei împuie capul cu toate astea. Să terminăm o dată. Haideți să organizăm un miting la Fairburn, unde este primar Duke. Săl prindem în plasă la el acasă.

Toți au fost de acord, au fixat împreună data. Loomis angaja un camion cu portavoce, care începu să anunțe că Mișcarea Columbienilor va combate opiniile lui Duke despre rase în cursul unui miting care va avea loc în grădina Palatului de Justiție. Când lam anunțat, Duke exclamă :

Știu cum să mă port cu tipii de felul ăsta. Nu vor uita toată viața recepția pe care am să le-o dau.

Loomis aproape că mia ordonat să vin la miting, să ajut la distribuirea manifestelor.

Să rămîi în apropierea mea. Nu se știe cum pot evolua lucrurile. Dacă iese cu o încăierare, ai so iei pe cocoasă ca și ceilalți.

Adevărat, dar dacă rămîn în preajma voastră atrag asupra mea atenția Columbienilor și nui prea bine.

Așa este ! Dacă văd că vrei să ștergi o încasezi de la ei... încearcă sămi cazi sub ochi. Dacă începe încăierarea, te arestez cel dintîi șiți dau drumul puțin mai tîrziu. Astfel, ai să și cîștigi în ochii lor. Iar ai mei nu vor ști pe cine au arestat.

113

La Fairburn, în seara anunțată, erau strînși cîteva sute de locuitori. Am observat cu îngrijorare că nu erau nici copii și nici femei. Semn rău: Mitingul fu deschis de Burke :

" Acum optzeci de ani, în chiar această grădină, vitejii noștri strămoși luptau pentru o cauză nobilă. Noi, Columbienii, sîntem încarnarea acestor soldați ai Confederației, cu idealismul și orgoliul lor. Vrem să le continuăm lupta dreaptă. Sudul să rămînă albilor.

Aici Burke se întoarse ostentativ spre Duke. ...Cînd un om strînge mîna unui negru e de presupus ca îmbrățișează și ideile acelui negru, nui așa ? !

Tăcere. Iar semn rău. Burke repetă întrebarea. Tăcerea era dea binelea amenințătoare, așa că Burke se grăbi să coboare de la tribuna improvizată. Se urcă P. M. Adams, un cabotin fără talent, care era un fel de comis voiajor de încălțăminte pentru copii. Nuși dădu seama că nu era binevenit, așa încît începu să țipe :

Nu noi avem nevoie de voi, dimpotrivă, voi aveți nevoie de noi ! Optzeci la sută din albi nu mai sînt decît niște zdrențe albite. Se uită, fără să facă nimic, cum le țnere neamul. Să facem așa fel încît aceste cadavre să

prindă viață ! Taicămeu a luptat pentru Confederație la șaisprezece ani, dar sar întoarce înapoi în rnormînt dacă var vedea ! Ori vă declarați poltroni, ori veniți cu noi ! Iscăliți formularele de adeziune !

Mă plimbam printre oameni, împreună cu alți cîțiva

Columbieni, distribuind formularele, cînd Duke sări la tribună și puse mîna pe microfon.

Statura și prestigiul lui impuseseră înainte de a fi rostit cea dintîi silabă.

Prieteni, deoarece sînt primar al orașului, leam dat voie acestor Columbieni să vorbească. Nau vorbit, au debitat numai minciuni. Iați văzut cum fac spume la gură. Noi, dimpotrivă, sîntem liniștiți. Oamenii respectă leigile și nu doresc să le fie tulburată liniștea de niște aventurieri nenorociți de trei parale. Nu vînează decît banii voștri. Ba încă vau făcut și „zdrențe”.

Duke agită o insignă S.S.

...Uitați-vă bine ! E insigna dușmanilor pe care ia înfrînt America. Copii și frați ai noștri au murit în această luptă. Priviți imaginea și comparați !

119

Cîteva clipe de agitație : oamenii se uitau pe manifestele noastre, pe care era desenat fulgerul. Loomis con traatacă, scoțînd din buzunar un ziar, pe care îl flutură deasupra capului :

Priviți ! Fotografia arătată de Duke e scoasă dintrun ziar al negrilor !

Oamenii erau cam întorși pe dos de această fandare a lui Loomis și nu prea știau ce să creadă. Atunci Duke interveni iar :

Burke, băiatule, teai bîțîit ca un nebun de legat și mai acuzat că am dat mîna cu un negru. Din întîmplare, ziaristul de la ziarul „Pittsburg Courier”, pe carela arătat Loomis, era un catolic irlandez. Nu este treaba Columbienilor să se pronunțe asupra părerilor mele rasiale. Sînt pus să apăr legea. Și mai cred că întro țară în care toți sînt supuși acelorași legi, sîntem datori să le acordăm tuturor aceleași garanții și aceeași protecție.

Oamenii erau încîntați de vorbele lui Duke. Nu departe de mine, un om murmură :

Naș dori săl am adversar la vorbă ! Burke sări din nou la tribună :

Ce părere aveți despre un om care a chemat ur* ziarist negru la conferința lui de presă ? Duke își scoase haina și fău un pas spre Burke.

Naud eu bine sau ai spus că am convocat ziaristii de la „Pittsburg Courier” ?

Burke reculă și păru să retracteze. Dar cum se așeză Duke. sări iar :

Ce părere aveți despre un om care dă mîna cu un negru ?

Duke sări iar spre Burke, cu un aer amenințător :

Am auzit bine ?

Burke încercă să citească legenda de sub fotografia din „Pittsburg Courier”, dar mîinile îi tremurau atît de tare, încît nu putu face nimic. Zise doar :

Nare importantă !

Mulțimea începu să se agite. Unul strigă :

Afară cu ei din Fairburn !

Ba săi agățăm de copacii din parc !

120

Propunerea a fost primită cu un mare entuziasm. Columbienii începură săși strângă bagajele. Eu de asemenea. Nu prea aveam chef să fiu linșat, mai ales că eram foarte arătos, cu insigna de Columbian și cu pachetul de manifeste în brațe. Mă îndreptam spre Duke, dar un om își aruncă hîrtoagele cu o lovitură scurtă. Leam lăsat naibii pe jos și am mers mai departe, dar, după cîțiva metri, am primit o lovitură atît de puternică în picior, încît am căzut lat, cu nasul în pămînt. Numi păsa defel că dobîndeam atuuri serioase îh ochii Columbienilr. Aceștia o ștergeau care încotro, lăsîndumă la voia mulțimii care continua să se adune furioasă în jurul meu. Mam ridicat cu greu, dar am văzut că și Duke era luat la rost : Loomis se aruncase asupra lui, încercînd săl placheze. Meciul era prea atractiv, așa că atenția oamenilor se îndreptă înspre cei doi. Poliștii intervenirășil aruncară pe Loomis în camionul în care Columbienii erau deja îngrămădiți. A trebuit să mă urc și eu. Cu ultimele puteri, Burke se întoarce către mulțime :

Chiar nu dorește nimeni să se înscrie ?

Se ridică un cor de proteste. Am plecat în trombă, fără a mai strînge cablul electric așezat pentru a face lumină oratorilor. „Ne vom întoarce” mai spuse Burke. Dar vocea îi fu acoperită de huiduieli.

Nu sa mai ivit niciodată propunerea de a merge la Fairburn, săl înfruntăm *pe* Daniel Duke.

DINAMITA FINTINARULUI CIUNG

Cîteva zile mai tîrziu, în vreme ce Columbienii își lingeau rănila primite în groape lui Daniel Duke, sună telefonul. Răspunse Loomis, care imediat începu să se agite, vociferînd în receptor :

Ocupă locul... Nu da înapoi nici o palmă... Rămîi pe prag... Dacă negrul încearcă să intre, spune-i căi aruncăm casa în aer... Cheamăi în ajutor pe toți trecătorii albi. Ira Jett sosește îndată. Vin și eu cu el. Akin rămîne să dea alarma.

închise brusc și ni se adresă :

E vorba de casa din Garibaldi Street, pe care o ținem sub supraveghere... Un negru, Frank Jones, sa hotărît totuși să se mute. Ii ține piept doar Childers. Akin, ia catalogul și cheamă pe toți. Trebuie să ne arătăm tari. Ai face bine să" vii cu noi, Perkins. Se aude ?

Voiam săi telefonez lui Duke; așa că îi spusei :

O șterg sămi iau mașina. Poate e nevoie de ea. Vă ajung pe Garibaldi Street.

Eram afară înainte să apuce a deschide gura. Lam văzut plecînd cu Ira Jett. lam telefonat lui Duke și am sărit în mașină. Pe Garibaldi Street, am văzut că Akin nu pierduse vremea : mai toți Columbienii erau adunați pe .trotuarul „alb”, dar și negrii se găseau în număr tot atît de mare, pe celălalt trotuar. Voiau săi dea .o mîna de ajutor lui Jones, noul proprietar, în mijlocul străzii, Loomis și alți cîțiva executau un fel de dans al scalpului, aruncînd torente în injurături și de amenințări, îndemnîndui pe albi să nu stea cu mîinile încrucișate. „Bine ar fi dacă sar grăbi copoii”, gîndeam în sinea mea. Strada

122

explodează acuși, îndată au sosit, în sunete de sirenă, trei mașini ale poliției. Comisarul Horiisby i se adresă lui Loomis :

Ce sa întîmplat ?

Vă știam ocupați cu negrii, prin alte părți ale orașului, așa că neam gîndit să preluăm noi apărarea acestei case, invadată de negri, întrun cartier rezervat albilor.

Cu un semn, Hornsby îi arată pe Loomis, Ira Jett și alți doi Columbieni, Jack Price și Roy Whitman.

Arestații !

Am mers în urma mașinilor pînă la comisariatul central, unde cei patru derbedei au prins să pozeze în fața fotografiilor. Sosi și Burke, după puțin timp, furios nevoie mare. Depuse o cauțiune pentru eliberarea prietenilor. Un gradat de la serviciul secret îl întrebă pe Burke, pe

culoar :

Ce Dumnezeu aveți în cap, dumneata și Columbienii ăștia ?

Cu emfază, Burke răspunse :

Ocotim puritatea cartierelor albe. Aveți un exemplar din cererea pe care tocmai am pus-o în circulație.

Prima oară că auzeam despre așa ceva. Citeam pe deasupra umărului polițistului. După un preambul incendiar, în text se scria : „Somăm sus și tare consiliul municipal să ia măsurile necesare pentru a separa cartierele albe de cele negre. E dreptul nostru de cetățeni care plătim impozite și dorim să evităm vărsările de sânge”. Am spus :

Nu sînt prea sigur... cred însă că, prin 1917, Curtea Supremă a Statelor Unite a decretat că segregarea în materie de cartier este neconstituțională...

La naiba Curtea Supremă și Constituția.

Vocea lui Burke făcu să răsună culoarele comisariatului. Polițistul ne spuse pe șleau :

Bine ! Toate bune, dar să nu vă grăbiți. Se apropie războiul raselor. Dacă nu sînteți prudenți, riscați să declanșați înainte ca toți albi să fte pregătiți. Negrii sînt înarmați pînă în gît, casele lor sînt adevărate arsenale. Albii nu au cu ce să se apere. Dacă începeți prea repede, albi vor fi masacrați.

123

Teoria asta venea dea dreptul din Klaverne. Nu am fost prea surprins cînd, peste cîteva zile, Columbienilor li sa dat drumul, din lipsă de probe. Loomis își freca mîinile :

,

Buni prieteni mai avem !

Comisarul Hornsby, decis să rămîna cu ochii pe societățile secrete de felul Columbienilor, nu prea credea că o va scoate la capăt, căci mereu i se puneau bețe în roate. Numai revocîndule regulamentul de funcționare le putea veni de hac. Duke acceptă această tactică, dar convocă și presa, cu care prilej făcu o declarație senzațională :

Dacă poliția din Atlanta ține neapărat să deschidă cîteva anchete asupra societăților secrete, să înceapă mai întîi cu propriile sale rînduri. Va descoperi, de pildă, că Șam Roper, unul din șefii circulației, este în fruntea Klanului 297, în Qakland City. Numai după ce își va curăța rîndurile. va putea poliția să deschidă anchetele pe care le dorește. Columbienii sînt delincvenți juvenili ai Ku Klux Klanului. Toți sînt o apă și un pămînt.

în biroul lui, Duke îmi spuse :

Să te lămuresc : am deschis foc simultan împotriva poliției și a Columbienilor.

Făcea asta în disperare. Risca să nu poată obține mandate de urmărire, chiar dacă avea dovezi. Totuși, am perseverat și căile de acces ni sau deschis mai repede decît mă așteptam. Prezența mea pe Garibaldi Street îl făcuse pe Loomis să aibă încredere în mine. Eram „unul din băieți”. Mă puse la curent cu un mare plan, pe care îl pregăteau. Pe harta orașului Atlanta, îmi arătă o linie pe care o desenase de-a lungul lui Garibaldi Street și Formwalt Street.

Aici e granița. O vom apăra neapărat. Pe zidurile. caselor care se află pe trotuarul alb am lipit fluturași pe care am scris : „Marginea comunității albe”, li vizităm pe negrii de pe acest trotuar și le explicăm că nu sînt doriți. Neam organizat foarte bine : ai observat că am mobilizat o mulțime de oameni în cîteva clipe. Există patrulare înarmate care îi opresc pe negri să intre în această zonă. Organizarea este militărească. Fiecare cartier este condus de un căpitan, de care ascultă cinci

124

locotenenți. Fiecare are în subordine cîte zece aspiranți. Fiecare companie are deci șaiszeci de oameni.

Nici un soldat ? Loomis surise :

Numai și numai ofițeri. E o idee pe care mia dato. Kingfish Huey Long. Numai șefi...
Tuturor le place asta.

Pe baza acestor informații, am început să mă interesez mai îndeaproape de organizațiile militare ale Columbienilor. Doi militanți, Carlos Allen și Bill Huggins, m-au spus că Jett le procurase revolvere. Loomis îi mai dăduse lui Allen o bătă. Cei doi băieți se distrau patrulînd pe Garibaldi Street și îndeplineau ordinele lui Loomis :

Oprîți pe orice negru care ce află pe trotuarul izonei albe. îl loviți pînă își cere iertare. Numai după ce lați bătut, și numai după aceea, îi explicați motivul bătăii, îl lămuriți că se află într-un cartier alb. în care nu are voie să intre. Dacă vă răspunde urît, amintiți-vă că nu degeaba aveți revolvere. Duceți cadavrul în spatele unei case și spuneți proprietarului că lați surprins pe negru în timp ce încerca să fure. O să vă creadă, de frică măcar. Sfătuiți-l să cheme poliție. Cînd aceasta va veni, știți ce să spuneți.

Verificînd, am constatat că băieții purtau revolverele ilegal. I-am spus lui Duke, dar el înălță din umeri :

Nui grozav ! Dacări arestăm numai pentru port ilegal de armă, facem din țînci niște martiri și lumea o să rîdă de mine. Săi urmărim și să găsim un motiv care săi bage la răcoare pentru mult timp.

Dar pot muri oameni între timp !

Știu. Dar vor muri și mai mulți dacă ne grăbim. Supravegheazăi și să așteptăm o ocazie mai bună.

Din nefericire, după cîtva timp, avu loc o întîmplare groaznică. Un tînăr negru de optsprezece ani, Clifford Hines, trecea fluierînd într-o noapte pe trotuarul „alb”. Rub braț avea un aparat de radio și se îndrepta către casa lui, aflată ceva mai jos, pe același trotuar. Childers, Clarence Penland și un al treilea stăteau la pîndă într-o mașină. Cînd tînărul se apropie, Childers le șopti celorlalți :

125

Uite o spurcăciune de negru.

Au ieșit din mașină, iau pus băiatului un pistol în coaste, l-au urcat în spatele mașinii și l-au ucis cu lovituri ele bătă. Poliția ia arestat pe Childers și pe Hines, sub acuzația de „amenințări și acte de violență”. Columbienii "prinseră din zbor ocazia de al face martir pe Childers. Au străbătut orașul în camioane cu difuzoare, chemîndu-i pe oameni la un miting care va avea loc la Palatul Imperial, pe Whitehall Street. Mă surprindea faptul că aleseseră un loc atît de expus. Dar am aflat că închiriaseră Palatul pentru o noapte pe săptămîină, vreme de șase luni. Două sute de membri ai Asociației foștilor luptători evrei din Atlanta participau la întrunire, ca observatori. Tot pe atîți Columbieni, klanîști și deai lor. În cele r. itru colțuri ale încăperii, altarele klaniste. Din ultimul rînd, așteptam cursul evenimentelor, care se precipită îndată. Ostentativ și emfatic, se ridică Burke și anină de gîtul lui Childers o medalie, în fulgerele fotografiilor de la toate ziarele, îl laudă că procedase ca „un adevărat cavaler al albilor”. Apoi scoase din buzunar regulamentul de funcționare al Columbienilor și, rupîndul în bucățele, le puse în plic și scris pe el, în vîzul tuturor, adresa lui Dan Duke (Coșul cu hîrtii îmi destăinuise că ideea io dăduse J. B. Stoner, klagul din Tennessee).

Să vadă și el cit ne pasă de revocarea lui ! Loomis luă cuvîntul al doilea : și prima lui mișcare

a fost de a se răsuca către reprezentanții Asociației foștilor luptători :

Toate națiile care au făcut o treabă bună au început prin a sa descotorosi de evrei. Prea mulți se cred la adăpost dacă își iau nume de creștin, îi vom descoperi. Mai mult : evreii nu au ce căuta la urne. Iar creștinul să cumpere numai de la creștin. Or fi magazinele Rich cele mai importante din tot Sudul. Le vom boicota, le vom da de rîpă.

Burke căuta rîcă cu tot dinadinsul.

Columbienii au dat o lovitură care a răsunat în lumea întreagă. începu să țipe :

...În sfîrșit, evreii șiau găsit nașul. Nu vom înceta lupta pînă nu vă veți căra înapoi în Bronx.

Adevăr zic

126

vouă, va veni o zi în care vă vom împinge întracolo cu baionetele.
în mod vizibil, foștii combatanți nu mai rezistau mult.

Să iasă din sală cei care nu sînt membri ai Mișcării. Un reprezentant al foștilor combatanți se ridică

Un moment. Vreau să răspund insultelor la adresa noastră.

Dații afară pe evrei ! Celălalt îi replică lui Burke :

Nu ai spus decît minciuni...

Columbienii se azvîrliră asupra lui. Unul agita un revolver. Patru polițiști care încercară să intervină fură înghițiți pe dată. Un geam spart... o explozie... Sala se umplu de fum. Nu se mai vedea nimic. Toți se îngrămădiră spre ușă și încăierarea se potoli. Am cules rămășițele bombei lacrimogene și i leam arătat lui Duke. Le examina atent :

Bombă tipică dea poliției. Probabil că unul din oamenii noștri ia dato vreunui amic din Mișcare. Bine că mitingul nu sa prelungit. Cine știe ce sar mai fi întîmplat.

în sfîrșit, se produse spărtura mult așteptată. Dezgustat de excesele la care se preta Mișcarea, Lannier Waller mia povestit despre o expediție de noapte împreună cu Ira Jett.

...Jett mia propus să dăm o raită cu mașina. Homer a ezitat să mă ia și pe mine, apoi a cedat. Jett și cu mine am plecat și am ieșit în afara orașului. „Afurisiții de negri nu vor să înțeleagă. Trebuie să le venim de hac întrun fel. Să tfecem la fapte. Avem nevoie de oameni care să știe să facă treaba și apoi să dispară fără urme". Lam întrebat ce voia să zică. Mia răspuns că ar trebui să aruncăm îri aer ori să dăm foc caselor negrilor, dar fără să se știe cine a făcut.

Am ieșit din oraș. Am oprit în dreptul unei colibe. Alături se afla un butoi din care Jett a scos cîteva bastoane de dinamită. După ce am bătut la ușă, nea deschis un bătrîn. Jett ia spus că „îmi trebuie ceva". Bătrînul nea adus cinci sau șase revolve de 11,25 și de 9,5 mm. Jett mi lea dat, spunîndumi să le pun în torpedou și să

127

încui bine mașina. Cînd mam întors, mia spus : „Waller, știi săți ții gura ?... Privește !" In colibă se afla o .groază de arme și de muniție. La drept vorbind, cam vreo douăzeci și cinci de carabine. La întoarcere, Jett mia mai spus că există bani ca fiecare dintre noi săși aibă pușca lui. Numai să știe săi tacă. Ei bine, Perkins, nu știu <e crezi, dar eu îmi iau catrafusele. Nu mai rezist." Lam întrebat cine era bătrînul.

Nu știu. Stă pe Grist Mill Road, departe. E fîntînar și ciung.

Informații foarte exacte pentru al găsi pe bătrîn. Mam grăbit spre biroul lui Duke. A doua zi, din camera alăturată, am ascultat interogatoriul. Agenții lau introdus pe bătrîn. Se numea Jess Johnson. Duke i se adresă pe un ton cordial :

Nu pot să cred, domnule Johnson, că un bătrîn ca dumneata poate fi amestecat într-o afacere cu acești Columbieni. Sînt periculoși și nu umblă decît după bani necinstiți.

Johnson îl privea pe Duke și era limpede că .aceste argumente nîl atingeau cîtuși de puțin.

...Aș vrea să ne ajuți. Știm că Jett a fost la dum.neata alaltăieri seara și că păstrezi pentru el un întreg arsenal în colibă. Teaș putea închide numai pentru acest fapt, dar nu vreau, îl vreau pe Jett și banda lui.

Tăcere. Duke vorbea neîncetat. Ii întinse un manifest columbian, dar bătrînul nu știa să citească, îmi pierdusem și eu speranța, cînd Duke avu o inspirație. Scoase din sertar un exemplar din *Mein Kampf*, îi arătă fotografia lui Hitler, apoi insigna S.S.ului și, alături, pe aceea a Columbienilor. Ii mai spuse că volumul fusese găsit în birourile lor. Johnson îi privea cînd pe unii, cînd pe alții. Mușchii feței îi erau încordați. Deodată, începu să vorbească :

Domnule Duke, dacă băieții ăștia se străduiesc săl aducă pe Hitler, atunci am să vă spun totul, chiar dear fi să mă închideți. Băiatul mia murit în război.

Duke suspină ușurat și chemă secretara. Fu redactată depoziția. Johnson confirmă toate spusele lui

Waller și adăugă faptul că fusese plătit prin două buletine de ade
128

zîune la Klan, în valoare de 10 dolari. Cum plecă, ieșii din ascunzătoare și îl întrebai pe Duke :
Crezi că o "să țină ? .

Trebuie inculpați pentru deținere ilegală de explozibil. Avînd în vedere casele aruncate în aer în ultimul timp, inculpare^ este foarte gravă. Dar aș vrea să confisc și dinamita.

Oare unde o fi ?!

Cine știe ?!So.căutăm.

Ridică receptorul și o chemă din nou pe secretară :

Domnișoară Wade, anunțal pe consilierul juridic Andrews că voi fi bucuros săl primesc în biroul meu mîine dimineață la zece, pentru ai oferi probe care îi învinovătesc pe Columbieni.

Noutatea se răspîndi eu iuteală și la Atlanta sosiră ziaristi din toată țara. La zece dimineața, biroul lui Duke gema de reporteri și fotografi. Consilierul Andrews fu punctual. Mă aflu și eu, ca reprezentant al lui „Southern Outlook". Duke dădu ordin să fie aduși Columbienii. Loomis, Burke și Jett fură aliniați la zid. Duke citi cu voce tare depoziția lui Johnson. Impasibili, Columbienii ascultau. Duke îi dădu depoziția lui Andrews, apoi adăugă:

Să vă mai arăt ceva.

Deschise biroul și scoase un pachet învelit întrun ziar mototolit, îl puse precaut pe birou, încet, prudent, începu să dezvelească pachetul, din care scoase cinci batoane de dnamită. Burke nu se mai putu stăpîni și strigă :

Drace ! Numai trei dintre noi știam unde era ascunsă dinamita ! Care dintre voi a vorbit ? Loomis și Jett să năpustiră asupra lui, sub flașurile aparatelor. Paznicii iau despărțit și leau legatmîinile la spate. Duke era epuizat. Mai găsi puterea să surîdă, ordonând :

Luații !

Consilierul Andrews deveni amenințător la adresa celor trei, care tocmai ieșeau :

Prea bine. Ii trimit în fața unui mare juriu. Aș vrea însă săi acuz și de incitare la revoltă. Ciulii urechea :

Ce vă trebuie ?

129

ft 9 Operațiune^ anti KUKLU.KLAN

O afirmație făcută de unul din ei la o adunare publică, pe care juriul ar putea lua drept incitare la revoltă.

Ultimii ziaristi ieșeau din birou. Iam strecurat la ureche lui Andrews că aș avea ceva să^i spun între patru ochi. Cînd am rămas singuri, iam spus : . Lam auzit pe Loomis afirmînd, la o întrunire : „Ii refuzăm pe cei care nu sînt gata să ucidă, pentru a ne scăpa definitiv de negri și de evrei".

Ai auzit așa ceva ? Unde ? Cînd ?

La una din primele întruniri, la 27 august.

De ce nu ai anunțat mai devreme ?

Columbienii. nu făcuseră atunci așa de multe ravagii și Duke a f ost de părere că trebuie să mai așteptăm.

Avea dreptate. Acum însă, ne trebuie acuzații cît mai multe. Ești gata să prestezi sub jurămint, ca martor ?

Lam privit pe Duke. Din clipa în care aș fi fost citat .ca martor al acuzării, rolul meu de agent secret sar fi încheiat. Duke fu de» părere că merita osteneala :

Dacă nu reușim săi scoatem din joc pe Columbieni pentru mult timp, Georgia va lua foc. Și nu știm cum vor evolua lucrurile. Poate te înlocuiește cineva... , .

Mam întors către consilier :

r Sînt gata să depun mărturie.

îmi strînse mîna :

I Perfect. Mă și apuc de lucru.

După plecarea consilierului, lam întrebat pe Duke :

Unde Dumnezeu ai găsit dinamita ? Răspunse pe un ton modest :
r Nu am spus niciodată că ar fi dinamita *lor*. Tocmai am făcut rost de batoane în dimineața asta. ,
Homer Loomis senior se adresează juriului : Ca avocat al Columbienilor, solicit domnului judecător o
amânare de două luni.
Din biroul său din Wall Street, bătrînul jurist sărise drept în Atlanta, săși apere fiul. Ceru cuvîntul
Duke.

130

Acești Cblumbieni, domnule judecător, au avut pîna acum două amînări. Din toată
afaderea, se vede doar dispreț față de tribunal și legi. Statul Georgia lea acordat tot ce meritau.
Judecătorul îi răspunse, apăsînd pe fiecare cuvînt :

înteleg prea bine, domnule Duke, în ce perspectivă vă așezați. Le voi acorda totuși încă o
amînare. Nu doresc să răspîndească ideea că justiția a fost nedreaptă ,cu ei.
Dan Duke ridică din umeri. Burke se repezi să declare : "

ÎU calitatea mea de șef al MișcăYii Columbienilor, , mulțumesc, domnule judecător, pentru
spiritul dumneavoastră de dreptate. Mulțumită lui Dumnezeu, în statul Georgia se mai află
funcționari cinstiți.

Duke nu se așezase încă. Făcu o piruetă și îi trimise
lui Burke o directă în maxilar. Tipul se întinse moale în
boxă. In afară de mine, în sală nu se mai afla nimeni,
căci se făcea abiainstrucția* dosarului.*Eu venisem în
calitate de partizan al Columbienilor.

Aprozii lau ridicat pe Burke și lau transportat spre ușă. își bălăbănea capul și îl privea pe Duke
cu ură. Loomis senior i se adresează lui Duke pe un ton amenințător :

Vă băgăm în pușcărie pentru violență.

*Și ieși plin de sine. Judecătorul îl privea muștrător pe Duke :

Domnule Duke, cazul este foarte serios. Ai jignit nu numai acest tribunal, ci toate tribunalele
din Georgia. Tocmai dumneata procedezi la violență, dumneata, a cărui principală îndatorire
este de a reprima violența ! Și aceasta, în plină sală de ședințe !

Duke era dea binelea tulburat.

Domnule judecător, sînt de acord cu dumneavoastră. Nu pricep curn de miam ieșit în așa hal
din fire. Dar prea mau calomniat și umplut de insulte acești Columbieni pentru ai mai putea
suporta. Vă rog sămi înțelegeți gestul, care totuși rămîne de neiertat. Cer scuze pentru
că miam pierdut stăpînirea de sine în fața tribunalului condus de dumneavoastră.

Domnule Duke, vă accept explicațiile și scuzele.

Desigur, pot cere un mandat de arestare a mea,

131

Nu se afla nimeni de față, dacă facem abstracție de omul acela, din spatele sălii.

, *

Nu vă faceți griji, acest om se pregătește să depună mărturie în favoarea guvernului.

Bine. Nu vă mai faceți griji nici în ce mă privește, în timpul incidentului, tocmai întorsesem
capul, așa că nu am văzut dacă sa întîmplat ceva în sală.

Totul părea să meargă bine. Dar în următoarele două luni, pe scena Atlantei urma să aibă loc o
altă dramă, plină de consecințe. ,

PUCI LA ATLANTA

Hoinăream pe Peachtree Street, cînd dădui peste un grup care căsca gura în fața vitrinei unui
vînzător de radiouri. Era deschis un aparat care transmitea știri. Sar fi zis grave, după atenția cu
care erau ascultate.

Ce se întîmplă. ?

Cel întrebat întoarse către mine o față descompusă :

A murit Ole Gene.

A murit ?

Era ca și cum aș fi aflat despre moartea lui Mussolini sau Hitler. M-am luat însă o figură* nefericită. „Omul reluă :

S-a dus ! ... Ce o să se întâmple acum cu Georgia ? / Un altul, pesemne de părerea mea, îndrăzni : Cred că o să ne descurcăm.

Talmage fusese ales guvernator nu de mult timp și Klanul dusese o campanie aprinsă pentru ai îndepărta pe negri de la urne. În toată Georgia fuseseră aprinse crucile klaniste, mai ales în fața locurilor unde urma să se voteze. Pe ușile bisericilor unde se duceau de regulă negrii, fuseseră lipiți fluturași . * „Negrul care se va prezenta la urne își ^semnează condamnarea la moarte. K.K.K." Avertismente, de acest fel fuseseră trimise și prin poștă, uneori într-o cutie în care se găsea și un cartuș, în cartierele de negri fuseseră aruncate manifeste. Mii de negri au găsit pe pragul locuinței lor câte un mic sicriu. Duke a făcut cea putut pentru a stăpâni valul de teroare, dar era paralizat de simpatiile klaniste ale funcționarilor. Unii sindicaliști iau luat în mijlocul lor pe negri și așa au putut aceștia ajunge la urne. Astfel fusese ales Tal

133

mage. Mă gândeam la toate acestea în timp ce ascultam emisiunea de la radio. Comentatorul emitea diverse ipoteze despre consecințele acestei morți. După ceși dădu cu părerea că la înmormântarea lui Talmage va participa lume cum nu s-a mai văzut la nici o «înmormântare, comentatorul declara : „Talmage a murit cu douăzeci și una de zile înainte de a prelua oficial puterea. Circulă zvonuri diferite. Se spune că partizanii lui Talmage îl vor aduce la putere pe fiul său, Herman („Hummon" pentru cei ai casei)". Vecinul meu mîrîi : **

Care va să zică, Talmage a murit, trăiască Talmage ^ ,

Comentatorul își continua explicațiile :

Dar cum să ajungă aici ? Nu este prea ușor. După noua constituție, Georgia are pentru prima oară un locțiitor de guvernator. A și fost ales și se numește M. E. Thompson. Se presupune că partizanii lui Talmage vor argumenta astfel. Gene nu a fost numit, deși ales, din cauza morții. În ultimele zile ale campaniei, partizanii lui Gene l-au votat pe fiul acestuia, Herman, care a obținut șase sute nouăzeci și șapte de voturi. Candidatul republican a obținut Ștevea mii. Cu toate acestea, Adunarea deputaților are dreptul de a alege între deputații cu cele mai multe voturi, ceea ce este foarte simplu : de vreme ce Gene a murit, în cursă rămîn doar fiul lui, Herman, și candidatul republican, Thompson. E o joacă de copii apoi să fie manevrată Adunarea deputaților, pentru a amîna validarea numirii lui Thompson pînă la instalarea lui Herman Talmage drept guvernator." Vecinul murmură iar :

Afurișată combinație ! Să ajungi guvernator cu șase sute de voturi!

Comentatorul nu înceta cu presupunerile :

Fostul guvernator Arnall a refuzat să încredințeze fotoliul altcuiva decît lui Thompson.

Atmosfera este încordată..."

Vecinul devenise furios de-a binelea :

M-am saturat pînă peste cap de-a Talmage. Cred că aici este mîna lui Roy Harris, care dorește și el fotoliul, dar, neputînduse instala el însuși, îl împinge pe Talmage junior, mizînd pe magia numelui.

134

Nu e magie, e vrăjitorie ! .

Îmi priveam pe cei adunați în fața vitrinei și care ascultau radioul, fiind convins că îmi puteam ghici pe adversarii lui Talmage sau pe partizani numai după expresia feței. Pe măsură ce coboram pe Peachtree Street, constatam după expresia fețelor întîlnite, că vestea se răspîndise : erau ori radioase, ori întunecate. M-am dus în cartierul negrilor, unde am constatat că vestea era privită ca un semn bun. Veselia era în toi. Nici după victoria lui Joe Louis nu iam văzut pe negri atît de veseli.

Georgia era ca o pulberărie. Mai lipseau scînteile.

Dragonul August a deschis întrunirea klavernei numărul I cu mai multă solemnitate ca de obicei :

Moartea lui Ole Gene este o grea pierdere pentru Klan. Orice creștin cumsecade dorește de aceea ca fotoliul să fie ocupat de Herman "talmage. Hummon mia și promis că va respecta angajamentele tatălui său și că ne va proteja. Chiar astăzi voi trimite un Ordin de aprindere a flăcărilor către toate klavernele din Georgia, prin care le voi cere să ordone klaniştilor credincioși să vină la Atlanta pentru a sprijini corpul legislativ și ai arăta că poporul îl dorește pe Hummon.

Deci, în curînd vom vedea o defilare a cagularzilor în Atlanta ! Cum se va desfășura puciul ? Oare după metoda Cămășilor Negre ale lui Mussolini și Hitler ? Sau după schema lui Kingfish Huey Long, dictatorul din Louisiana, care trimitea camioane cu difuzoare și manifestanți împotriva propriului palat de fiecare dată cînd avea nevoie de sprijinul mulțimii spre a convinge Adunarea deputaților să adopte o lege favorabilă lui ?

Puciul din Georgia sa inspirat din ambele metode. Hoarda începu să invadeze orașul cu cîteva zile înainte de deschiderea Adunării deputaților. din 12 ianuarie. Soseau pe jos, călare, cu mașina, cu trenul, cu avionul, cu autobuzul. Cartierul de afaceri a fost în curînd sufocat. Cei mai mulți se țineau pe lîngă sediul Adunării, Unii chiar îmbrăcați cu roba, mestecînd cîte un chiștoc. Era greu să pătrundă cineva printre ei, deși nu formaseră coloane. Legitimația de corespondent pentru „Southern Outlook" mă ajută să intru mai ușor în incinta Adunării. Pe coloanele dinăuntru, se vedeau fluturași cu un klanist

135

călare, iar dedesubt lozinca : „Totdeauna pe metereze, ieri, azi și mîine !". Peste tot foiau bărbați cu glugă pe cap, scuipătorile de aramă, uriașe, erau pline de salivă neagră. Printre membrii Adunării, am recunoscut mai mult de o duzină de membri ai Klanului., Lam auzit pe unul din deputați șoptindui altuia, pentru a se face recunoscut mai ușor : „Klaverna 66". La deschiderea ședinței lua cuvîntul unul din rarii deputați echilibrați. El ceru amînarea dezbaterilor pînă cînd Curtea de Justiție se va pronunța asupra legalității lor. Partizanii lui Talmage erau însă ca niște buldozere. Unul din ei strigă :

Nu dăm. Georgia negrilor! Nici lui alde Rosen, wald ! Nici lui alde Wallace !

După o votare gălăgioasă, moțiunea a fost respinsă și se trecu la dezbateri. Opoziția abia de mai deschidea gura. Ședința se transformă într-o diatribă sălbatică, din acelea de care auzisem în Klaverne. Era ca o isterie colectivă. Cu un etaj mai jos, guvernatorul Arnall era înconjurat de cîțiva funcționari credincioși. La două noaptea, Hummon fu declarat învingător. Herman Talmage fu scos pe umerii partizanilor, care săreau, cîntau. Au coborît așa scările și au ajuns în fața. ușii lui Arnall, apărută de Dan Duke și de alți cîțiva. Cînd adversarii năvăliră spre biroul lui Talmage, Duke le bară drumul și încăierarea începu. D.uke pocnea în dreapta și în stînga cu atîta forță, că adversarii începură să dea îndărăt. Hummon li se adresă :

Gata, ajunge pentru azi. Sărbătoarea asta neo putem permite și mîine. A învins ,drepattea ! Să ne bucurăm și să ne odihnim. V

Războinicii năvăliră în baruri, încă nemulțumiți de hotărîrea lui Hummon de a se împrăștia. Băură pînă aproape de amiază, consoliduse. In cursul dimineții, în timp ce mă duceam către biroul guvernatorului, întîlnii pe culoare o adunătură caraghioasă. Ușa era păzită de poliție, iar în fața ei se foia o ceată de klanişti. Abia am putut înțelege că Hummon se și instalase în fotoliul de guvernator, îl întrebai pe Ira Jett, care era și el de față :

Cum a reușit Hummon ? Jett era în culmea fericirii :

136

Salut, Perkins ! Cred că cineva a sfărîmat bro&sca ușii în timpul nopții, îl așteptăm pe Arnall, vreau să văd ce mutră face !

Lam luat pe Jett deoparte pentru o klonversație. Am aflat că bătașii erau comandați de Roy Harris și Marvin Griffin, Acesta, căpitan adjunct al lui Arnall, era comandantul poliției din Georgia și candidase la postul de guvernator adjunct ; fusese învins de Thompson. Harris și Griffin aduseseră un lăcătuș, carg schimbase încuietoarea, apoi îi dădură cheia lui Hummon.

Drept răsplată, Hummon îl numise pe Griffin propriul lui căpitan adjunct. Am înțeles atunci de ce acceptaseră atât de ușor partizanii lui Hummon să plece astă noapte și să nu se mai bată cu Duke. Ira Jett plecă :

Mă duc săl felicit pe Talmage. Mam străduit mult pentru tatăl lui, dar și pentru *el*.

Guvernatorul Ellis Arnall trebuia să sosească dintrun moment în altul, încordarea creștea. Se spunea că aflate . deja de ocuparea biroului. Toți se întrebau,dacă nu cumva va chema poliția, săl escorteze și săi ordone ,săl evacueze pe Hummon. Cei din poliție se perpeleau : nu știau pe cine să mai asculte. Pe guvernatorul Arnall, ori pe căpitanul adjunct al lui Hummon, fostul lor căpitan adjunct pînă acum cîteva ore. CeasiMle treceau. Vecinii vorbeau între ei :

Nu cred să aibă "obrazul să vină.

Cine știe ? Nu te grăbi !

Pariez că umblă după o escortă militară. > Polițiștii și ceidin corpul de la circulație veniseră

în număr mare în, fața ușii care dădea în biroul guvernatorului. Printre ei, am recunoscut cîtiva frați klanishti. Deodată, rîndurile fremătara.

Vine !

Cheiaf u întoarsă încă o dată în ușă, polițiștii își strînseră și mai tare rîndurile, i

Un om scund și îndesat urca încet și liniștit scările Palatului. Trecu prin mulțimea dușmănoasă de parcă nu o vedea. După cîteva clipe de ezitare, rîndurile se lărgiră, îi făcură loc. Arnall ajunse în fața ușii și apăsă" clanța, ca în fiecare dimineață. Văzînd că nu se deschide, apăsă mai tare. Pe culoar, rîsete înfundate, în birou, tăcere. Arnall

137

scutură a dpua oară, apoi lovi minerul. Haita îl înconjură. Benton Odum, om de încredere al lui Hummon, îi spuse :

Guvernatorul Talmage este \ ocupat. Așteptativă rîndul ca toți cetățenii.

.."

Cer să mi se permită intrarea în biroul meu ! Odum repetă cele spuse. Arnall îi ordonă de două ori

săi deschidă, apoi se întoarse și se adresă celor de față :

Sînteți martori că sa folosit forța pentru a mă împiedica să intru în propriul meu birou. .

.Apoi, liniștit, străbătu, culoarele, ajunse la Sala Pașilor Pierduți si se instala întrun birou improvizat, unde ținu o conferință de presă.

La adăpostul nopții, forțe militare ale pretendentului au efectuat a mișcare de trupe. Un meseriaș a schimbat broasca de la ușa biroului meu.

Apoi adăugă, numîndul pe Hummon „uzurpator", „impostor", „intrus", că acesta își argumenta pretențiile pe „dreptul de succesiune", deși „Georgia nu este 6 mo, narhie". în concluzie, spuse, ridicînd vocea :

Singur, fără sprijinul armatei, fără paznici, fără ajutorul golanilor, mă voi ridica în apărarea constituției pe care o are Georgia.

Eram în mijlocul haitei, așa că lam auzit pe unul de lîngă mine :

Dacă ne mai zice o data „golani", îi rup gîtul ! i Fără nici o îndoială, Arnall își risca viața. Primul

reflex al haitei klaniste este asasinatul, mai ales cînd este însuflețită de alcool, cum era cazul acum. Pe străzile orașului domni toată ziua o orgie ca la Rpnia. Cîte unii veneau la biroul improvizat al lui Arnall și aruncau petarde sau bombe lacrimogene,. Pentru ași sărbători succesul, klanishti au organizat o kermeză în Palatul guvernatorului. Un oarecare. Garson, zis și „John

Lăutarul", ținea hangul. Tipul mai luase parte la asemenea kermeze și înainte. Astfel, nu cu mulți ani în urmă, el conir pusese muzica unui fel de marș care fusese cântat de cei care participaseră la linșarea lui Leo Frank. John Lăutarul compusese atunci Balada *lui Mary Phagan*, după care ise dansase în jurul cadavrului. Se mai cântă și azi. Tot John Lăutarul alcătuiuse și un imn electoral pentru Ole

138

Gene. În timpul kermezei, numeroși klaniști se fotografiară cu legitimația emisă de Klan agățată la glugă, spre satisfacția ziariștilor avizi. Curînd, în Georgia începu să domnească dezordinea, căci Arnall și Talmage dădeau ordine care se băteau cap în cap. „La marginea orașului se află un circ, în care poate fi admirat, pentru 25 de cenți, un vițel cu două capete. Oare de ce să nu plătim cîte doi dolari _pentru a vedea pe guvernatorul cu două .capete ? !” scria un ziar. Hummon se arăta demn de tatăl său. După ce ascultă o emisiune în favoarea lui Arnall, transmisă în toată Georgia, afirmă cu gura punga : * La New York se află un negru căruia i se spune „Dumnezeu Tatăl”. Tipul se dă drept Dumnezeu. Și cei cu asta ?

Hummon își consolida pozițiile în Atlanta^ dar și opoziția făcea la fel. Negrii din oraș au adoptat drept slogan anunțul publicitar pentru țigările „Lucky Strike”. Acesta cuprindea următoarele inițiale: L.S. M.F.T. Adică: „Lucky Strilțe Means Fine Tobacco” (Lucky Strike înseamnă un tutun delicios). Negrii însă îi dădeau sensul de „Lord Save Me From Talmage”. Adică : „Dumnezeu să mă salveze de Talmage”. Studenți din toate statele veniră să protesteze contra lui Talmage jr. Asociația „Deșteptarea Georgiei” începu să țină mitinguri de protest. Oamenii lui Talmage înființară „Deșteptarea oamehilor albi”. Dragonul August, dr. Green, își trimise oamenii la mitingurile opoziției, cu ordin de a le supraveghea și.de a fi gata Să.intervină. Deoarece Griffin trecuse de partea lui Talmage, Arnall își aleseun alt căpitan adjunct, care dădea ordine opuse celor ale lui Griffin. Arsenalul statului a fost păzit; într-o noapte, de sentinele puse de ambele părți. Se discuta neîncetat de o intervenție a Washingtonului, pentru lămurirea situației. Constituția federală afirmă într-unul din articolele ei că are datoria de a asigura în fiecare stat un regim de formă republicană. Nuși făcea nimeni iluzii că un individ care obținuse fotoliul de guvernator cu numai șase sute nouăzeci și șapte de voturi putea ajunge guvernator de drept. Numai în urma. unui puci. La fel se întîmplase în Arkansas, la 1874, cînd au fost proclamați aleși doi candidați, la funcția de guvernator. Președintele Ulysses S Grant făcu ordine.

139

Arnall putea face apel la președintele Truman, care să declare legea marțială în Georgia. Ministrul de război iar fi ordonat atunci lui Griffin de a asculta de Arnall. Î)acă nu sar fi supus, ar fi fost aruncat în închisoare pentru trădare. Ar fi fost dur, iar Arnall prefera altceva. Altă problemă agita spiritele : dacă Arnall ar veni la ușa biroului oficial, escortat de polițiști, oare Hummon ar trebui să se retragă, sau săși cheme polițiștii lui în apărare ? Arnall tranșă definitiv situația, anunțînd că face plîngere la tribunal. Adăugă :

Părăsesc reședința convins că tribunalul o va încredința celui care o merită, adică succesoriului meu, M. E. Thomson.

Nici nu plecase bine Arnall, că Hummon își și aduse nevasta ?i mama în palatul rezervat guvernatorului. Arnall îi ceruse procurorului general Eugene Cook să ia o hotărîre cu caracter juridic. Acest fel de hotărîri au caracter de lege, Talmage la amenințat în zadar pe Cook. Acesta dădu o hotărîre conform căreia Thomson era declarat guvernator, legal. Adunarea legislativă se

opuse totuși, amenintînd că va boicota procuratură, și atunci Arnall fusese constrîns să se adreseze tribunalului.

Duke mă chemă la el. Părea obosit, închise ușa și mi spuse :

Am încheiat prima fază a acțiunii noastre antiKlan, Kennedy. Hummon va termina cu toți oamenii lui Gdok, inclusiv cu mine. Ar fi încercat și cu Eugene Cook, dar el a fost ales și nui pot face nimic. Nu pot înghiți tîa Talmage să mă dea afară, îmi dau demisia. .

O prăpastie mi se deschise sub picioare : ¹ Miai dat o știre rea, iar Klanului una bună.

Dan Duke surise :

Nuți fă griji. Rămîn în coasta Klanului. Nu pot să slujesc însă sub ordinele lui Talmage;

Surîsul lui Duke ascundea desigur ceva. * Ce ai de gînd să faci ?

Mă întorc la avocatură. Sau mă fac consilier juridic în Ful ton. Dacă Talmage rămîne la putere, palatul de justiție va umple de corupție. Cineva trebuie săi pătă lovi. totuși, cu arme legale. Răsuflai întrucîtva ușurat.

140

Tu vei fi acela. Nu știu însă ce vom face cu urmărirea Columbienilor și cu revocarea regulamentului Klanului ?!

Do»arul contra Columbienilor este la consilierul Andrews. Va duce lucrurile la bun sfîrșit. Cît despre Klam, Cook are de gînd să ia în primire. Dar, la drept vorbind, dacă Talmage rămîne la putere, nu ftiu, zău, dacă regulamentul Va fi revocat.

Bine.,, Mia făcut plăcere să luptăm împreună. Dar nu am terminat cu Klanul. Am de gînd să continui de unul singur. O săi pun bețen roate cît voi putea.

. Ținemă la curent. Nu miar face plăcere săși revină, favorizați de Talmage.

Neam despărțit strîngîndune mîinile. După amiază, șia dat demisia. Delir, peste o săptămînă, la întrunirea Elanului. Dragonul exulta :

Să mulțumim lui Dumnezeu că nea scăpat de Duke. Dar să nu ne bucurăm prea tare. Ticălosul de Kennedy încă ne dă tîrcoale. Cît timp ne va sta în preajmă și va dezvălui proiectele noastre, nu vom avea viață bună. Lozinca noastră să fie: „să punem laba pe Kennedy".

După demisia lui Duke, avocatul Klanului, Morgan Belser, îi scrisese lui Cook :

„In ultimul număr din Journal se scrie că vați exprimat îngrijorarea de a nu fi demis de Adunarea legislativă înainte de a vă fi pronunțat în procesul contra Klanului. Pentru a vă mai ușura" de griji, lam rugat pe greșierul tribunalului din Fulton să înscrie procesul pe data de 3 februarie. Voi fi bucuros sămi reînnoiesc rezervele deja făcute și de a renunța la orice procedură de apel, dacă toate acestea ne vor permite să ajungem la o juder cată de fond".

Codk îi răspunse în bătaie de joc : „Mă văd obligat să renunț la oferta dlui Belser. Este de notorietate că „domnul" Talmage a încercat ieri să mă demită, tprintrun așa zis „decret". Iar fostul adjunct. al procurorului general, Dan Duke, șia dat ieri demisia". Judecătorul Walter C. Hendrix luă notă că rolul tribunalului era complet pe următoarele treizeci ,de zile și ordonă amînarea cauzei pe mai tîrziu, urmînd ca în această chestiune să se pronunțe numai statul.

141

Două luni după lovitura lui Talmage, Curtea Supremă a Georgiei decise că Herman Talmage urma să cedeze locul lui M. E. Thompson. La auzul hotărîrii, Talmage jr. îi telefona soției, la reședință, și o anunță săși facă bagajele. Ținînd cu ostentație o Biblie în numi, ieși din birou, spunînd :

Asupra acestei cauzese va pronunța tribunalul de ultimă instanță : poporul Georgiei !

~

DOCTORUL JEKYLL DEVINE DOMNUL HYDE

După cele șaiszeci de zile de amînare obținute de Columbieni, judecata se anunța aprinsă.

Amînarea fusese cerută cu speranța că la putere va veni Talmage. însă decizia Curții Supreme încurcă socotelile. Pe deasupra, lovitura dată de Hummon Talmage ridicase un val de opozi-

ție. Atmosfera așadar nu le era prea favorabilă Columbienilor. În răstîmul celor două luni se mai întîmplase ceva : apăruse o nouă carte de Stetson Kennedy, *Southern Exposure (Demascarea Sudului)*. Cînd am lăsat manuscrisul la editura iDoubleday et Co. din New York, nu miam închipuitcă va trebui, peste puțin timp, sămi dau jos dea binelea roba, pentru a depune în fața unui tribunal. Cartea nu cuprindea din această Qauză decît prea puține lucruri de senzație despre Klan și mimi permisesem să includ multe date din acelea pe care le obținusem pe sub mîină. Era totuși și așa material deajuns pentru a provoca strigăte printre klanişti. Aceştia, ca și Columbienii, nu cunoşteau adevărata identitate a "lui PerkinSj iar editorul și cititorii nu cunoşteau adevărata față a lui Kennedy : îmi convinsesem editorul să numi pună fotografia pe copertă, îmi ceru totuși să vin la lansarea cărții si de a ține cîteva conferințe despre Klan. Am acceptat și lam rugat pe judecătorul Andrews să mă anunțe cînd va trebui să mă înfățișez ca martor al acuzării. După fiecare conferință, ascultătorii mă întrebau :

Doar nu ai de gînd să te întorci în Atlanta ? ! O să te ucidă...

Sper că nu...

143

Cere măcar o escortă de polițiști !

Astai bună ! Doi din trei sînt membri ai Klanului și mar urca în mașina poliției numai pentru a mă duce la „ultima plimbare”.

Nu vor îndrăzni să ucidă un alb și, totodată, un scriitor, își închipuie, cred, că nu vor putea scăpa atît de ușor F

Nu am afirmat că ucigașii klanişti vor veni îmbrăcați în robă. Cum se zice în klaverne, există multe feluri de ai veni de hac șobolanului. De pildă, aș fi arestat sub pretextul încălcării cutărei reguli de circulație și aș fi dus la închisoare pe străzi dosnice. Pe o stradă complet goală, mar ucide, șiar sfîșia puțin uniformele, pentru a simula urmele unei lupte, și miar duce cadavrul la poliție, afirmînd că aș fi încercat să fug.

Cum o să procedezi pentru a te apăra ?

Să mă întorc în Atlanta, să rămîn în; preajma prietenilor, să nu circul pe străzi și să mă păzesc singur.

După un timp, am primit citația judecătorului Andrews, de a „compărea în persoană” în fața tribunalului din Fulton, Atlanta, îh calitate de martor al statului Georgia, în procesul întentat Columbienilor. Mam prezentat la fix. Culoarele și sala de ședințe erau pline de Columbieni, klanişti, klavaleri și oameni de toată mîina. lam zărit pe Ira Jett, pe Ciclopul Ownby, pe James Shipp și pa alți „camarazi”, care mă primiră plini de căldură :

Salut, Perkins ! Nu team văzut de mult ! Strîngeam mîna în dreapta și în stînga după moda klanistă și mă gîndeam ce mutră vor face peste cîteva clipe. Mam dus în anticamera martorilor acuzării. Cînd lam privit mai atent pe gardian, miam amintit că lam văzut cîndva întro klavernă. Grefierul începu să strige martorii :

...Stetson Kennedy !

Toți ciuliră urechile și înălțară capetele. Mă ridicai și spusei sigur de mine :

Prezent ! _ Răcnete klaniştilor și Columbienilor răsunară îndată.

Păi e Perkins ... Șobolanul !... Punem noi laba pe el !

i"

144

Năvăliră spre mine. lam privit pe gardieni, care ar fi trebuit sămi sară în ajutor, dar aceştia se uitau la mine cu ură. Judecătorul lovi de mai multe ori cu ciocanul în masă, pentru a restabili ordinea. Gardienii mîu însoțit, fără plăcere, în antecamera provizorie a martorilor. Judecătorul îi atenționa pe cei de față :

Previn auditoriul că, dacă se pretează la tentative de intimidare a martorilor, voi proceda

la arestări. Acuzarea își va expune punctul de vedere.

Îngrămădiți la ieșirea din boxă, foștii mei „camarazi” îmi arătau pumnul, mă înjurau, mă blestemau.

Avem noi grijă de tine !

Nu pleci tu, viu din Atlanta !

Gardianul îi lăsa să-și dea drumul la gură și era vizibil satisfăcut. În acele clipe, un alt gardian a intrat în boxă și m-a adus o citație ca martor al Columbienilor. Intrigat, am ieșit pe culoar unde l-am găsit pe Duke.

Ce înseamnă aceasta, ?

Nimic. Și mie m-au trimis una. Pur și simplu, citîndune ca martori și ai acuzării, și ai apărării, vor _

să nu ne dea dreptul de a sta în sala de dezbateri.

Deci un act de ostilitate gratuită. Columbienii m-au pregătit și o altă surpriză. Pe cînd mă întorceam de la barul tribunalului, ziariștii se năpustiră asupra mea :

Ceaveți de spus ?

Despre ce anume ?

t Despre interzicerea cărții *Southerri Exposure*.

Cine m-a interzis cartea ?

Consilierul Andrews. Pe timpul pauzei, _ Columbienii au distribuit exemplare din cartea dumneavoastră printre cei din sală, gardienilor și chiar juraților și lui Andrews.

Ei și f? O să le facă .plăcere să o citească.

Poate. Dar au pus un semn la pagina 343, unde au subliniat o frază : „singura modalitate de a face pe negri egali albilor este de a fi f....de albi”.

Nu eu scriu asta. Îl citez pe un klanist.

Ați îndrăznit să o scrieți, totuși. Consilierul a citit fraza și a exclamat : „E lucrul cel mai obscen și trivial pe care l-am citit”. I-a trimis pe gardieni în toate libră* riile din Atlanta, să ia cîte două exemplare din carte.

145

10 Operațiunea anti KUKLUXKLAN

Ei și ?!

A spus căi va da în judecată pe librării care vor îndrăzni să vîndă cartea. La fel și pe dumneavoastră.

Fleacuri. Caraghioslîcuri ! La sfîrșitul dezbaterilor, voi dăruî membrilor tribunalului cîte un exemplar, cu de, dicație.

După ce ținui acest discurs despre libertatea presei, am început să mă gîndesc, totuși, în mod serios la afacere : închisoarea din Atlanta ar deveni un loc foarte neprielnic pentru sănătatea mea. Ar fi un loc ideal pentru cîțiva Frați polițiști să-mi vină de hac. Mam așezat în boxa martorilor, rumegînd astfel gînduYi negre, cînd consilierul Andrews mă chemă la el.

Lucrurile încep să miroasă urît, Kennedy. Sînt atît de porniți împotriva dumatăle, că nici nu prea am curajul să te chem la bară.

Am rămas cu gura căscată.

Dar ceani Jiăcut ? !... Egte unul din cuvintele folosite în f od obișnuit de klaniști.

Bineînțeles că știu. Au citit în sala de dezbateri, cu voce tare și în întregime, capitolul Cum să ajungem la egalitatea depfină. Ascultă ce gălăgie este* în sală ! Știi ce înseamnă asta ?

v Sincer să fiu, nu.

Că procesul Columbienilor nui mai interesează. Sala sa transformat într-o haită pregătită să te linșeze. Cunoști, ca și mine, Georgia. Oamenii de aici pot admite că nu e prea frumos să omori un negru, dar nu vor admite în ruptul capului că negrii pot fi iubiți.

Dar nu ei îi judecă pe Columbieni / ,

Desigur ! Dar și gardienii sînt împotriva dumatăle. De aceea iam expediat în oraș. Degeaba. Ii

vor corupe și pe membrii juriului. Acesta e un lucru foarte grav, , compromite procesul. Procedînd cum au procedat, Columbienii teau compromis ca martor.

Andrews avea dreptate mie la sută.

Neutralizații pe Columbieni. Acesta e lucrul principal acum.

Consilierul se uită în jur, să Vadă dacă nu era observat, îmi strînse mîna și mi spuse :

146

Bine. Îți cer totuși ceva, pentru că tot ești hotărît să mergi mai departe. Columbienii teau citat ca martor. Atunci de ce să nu părăsești boxa martorilor acuzării și să intri în boxa apărătorilor ?!

îmi era foarte greu să ascult sfatul. Cunoșteam amîndoi prețul gestului pe* care urma să fac : aș fi fost cu totul lipsit de apărare dacă aș fi intrat în boxa. apărării, printre Columbieni.

Bine. De ce nu, la urma urmei...

Mulțumesc. Deacum, îi am în mînă.

Andrews reîntră în sală, iar eu în boxa apărătorilor. Am intrat cu o dezinvoltură aparentă și mam așezat cu multe ifose, alături de Columbieni în uniformă, de klanști și de simpatizanți. Toți mi se păreau teribil de voinici. Au rămas cu gura căscată preț de cîteva secunde, apoi Ira Jett rupse tăcerea :

Pe legea mea dacă am mai văzut vreodată asemenea zdreanță !

Se îndreptară spre mine mîrîind. Gardianul, care ar fi trebuit să le atragă atenția să nu părăsească banca, nu spuse nimic, ci se sprijini de zid, mestecînd o gumă.

Ce dracu mai vrei ? Nu ția fost deajuns ? Iam surîs dulce :

Mați citat ca martor; am răspuns.

"Și mam așezat întrun colț, să mă pot apăra dinspre flancuri. Cercul se strîngea. Au dat pe gură tot ce știau, si ceva pe deasupra. Nici eu nu mă mai puteam stăpîni și eram gata să le urlu în față tot ce adunasem împotriva lor de cînd intrasem în Klan. După ce sau săturat, mau luat la întrebări „fine", eare au culminat cu bomba interogatoriilor klaniste :

Teai însura vreodată cu o negresă ?

Dacă două ființe au chef să se căsătorească, treaba lor !

Ira Jett i se adresă gardianului :

Doamne Dumnezeule ! Ai auzit ? . Gardianul dădu afirmativ din cap :

În Georgia, ești linșat chiar pentru mai puțin. Interogatoriul continuă :

Lați găzdui pe un negru în casa dumneavoastră ?

Mă uit la calitatea omului, nu la culoarea lui.

147

Un Columbian, pe care nul văzusem în viața mea, șuieră :

Cred că oricine este de partea negrilor este uri rahat.

Tipul era zdravăn. Scoase un șiș. Gardianul nu mișcă nici un deget. Zdrahohul se năpus spre mine, țintind să mă lovească la gît. Cînd mă pregăteam să evit, tipul aruncă șișul și începu să topăie de durere. Ira Jett îl pocnise în fluierul piciorului, apoi țipă la mine :

Ascultă, Perkins, sau Kennedy, sau cum naiba îți mai zice ! Nu vreau ca băieții, mei să intre la apă, făcînduți de petrecanie tocmai aici, la etajul al patrulea al Palatului de Justiție. Și eu teăș strînge de gît cu plăcere.

Apoi se întoarse către ceilalți :

r Valea ! Ne ocupăm mai tîrziu de el.

Toți tăcură, iar eu mam așezat, gîndindumă la ironia soartei : îi datoram viața tocmai unui klanist! Mă întrebam ce ar fi fost mai bine : săi ofer cartea lui Andrews, sămi fac bagajele și so șterg, ca să mă ia în primire Frații Poliști sau Columbierii care¹, mai mult ca "sigur, mă așteptau la ieșire ? Am ieșit din boxă, și iam telefonat lui Charles Pike, prietenul la care locuiam de cînd mă întorsesem de la New York.

Charles? Poți sămi trimiți o escortă la sfîrșitul după amiezii ? Qolumbienii or să mă aștepte la ieșirea din tribunal.

Sa f acut., De, cîți oameni ai nevoie ?

Să zic de șase bine clădiți.

La cinci vom f i acolo.

Cînd mam întors în boxa Columbienilor, aveam un moral mai bun. între timp, procesul se derula. Cum eram exclus de la audieri, urmăream mersul dezbaterilor numai prin ce spuneau unii sau alții. Către sfîrșitul amiezii, veni la bară Clarence Penland, fratele lui Betty :

Știți ce întrebare â îndrăznit Andrews sămi pună ? „Cît era, ceasul cînd teai năpustit asupra lui Hines ?" Bineînțele că iam răspuns cum se cuvine : „Cînd dai întrun negru cu bîta, nu prea mai ai vreme să te uiți la ceas !"

148

Amiaza era binișor trecută cînd un gardian mă strigă :

Stetson Kennedy în sala de judecată !

Nu mă așteptam la asta. Oare Andrews își schimbase tactica?! Am intrat, îndată o voce pițigăiată strigă :

El este !

La bara martorilor se afla vechea mea prietenă, Nettie Meredith Stewart. Cheltuise mulți bani pentril rochie și se găsea în prada unei ațîțări nostime. Gardianul mă conduse pînă la ea. Am suferit în tăcere focul din pri virile ei.

Desigur, este chiar el... Mi sa. prezentat drept Perkins, deși se numește Kennedy și a scris cartea aceea plină de necuviințe, *Southern Exposure*. Se face vinovat de abuz de încredere.

. i

Consilierul Andrews se ridică,.se întoarse către Loomistatăl șii spuse cu o iritare abia stăpînită :

Nu înțeleg toată gălăgia și ce legătură are cu procesul. Nu. am chemat eu acest martor. Dacă este al dumneavoastră, dați drumul!

Loomistătăl nu,mai putea de ciudă. Se străduise cit putuse să mă discrediteze și cînd colo Andrews răsturnase situația. Plecă fruntea și făcu semn că putem fi scoși afară, eu și doamna Stewart. Ieșind, am constatat, cu coada ochiului, că juriul și judecătorul apreciaseră cum se cuvine situația.

Ședința se apropia de sfîrșit. Am aflat cu ușurare că dezbaterile au fost amîinate pentru a doua zi. Veni și paza mea. Charlie mia adus un exemplar, din carte și am scris dedicația promisă : „Domnului consilier E. Andrews, cu încredințarea că, după o lectură atentă, nu veți mai considera această carte drept obscenă, ci de un real interes social". Cu volumul în mîină, mam îndreptat către scaunul pe care se afla A,ndrews. Fotografii se pregăteau să prindă momentul.

Domnule consilier, permiteți-mi să vă ofer" un exemplar din cartea mea *Southern Exposure*.

Cu mîna în jiletcă, Andrews se prefăcu a nu mă vedea. Am așezat cartea în fața lui. Nu o privi, nici nu <> atinse, șiimi spuse :

Data viitoare, cînd vrei să scrii o carte, cheamă-mă. Am săți dau sfaturi bune.

149

O dată incidentul închis, mam îndreptat spre ieșire, însoțit de paznicii mei. Afară, o hoardă de klaniști și de Columbieni. Nici un polițist, desigur. Cîteva mașini, cu motorul mergînd, se aflau în față. Pregătiseră totul pentru a mă umfla. Au priceput însă repede că nu făcea să provoace o încăierare în fața tribunalului. Sau mulțumit decinuai cu înjurături și amenințări, făcînd loc trupei mele să treacă. Seara primii un telefon de la "Andrews :

Ascultă, Kennedy, ești al naibii de rău ! Eram gata să te trimit la înphisoare cînd miai dat cartea. Auzi, ce idee ! Sămi dai un comision pentru reclama pe care. țio fac.

Iam răspuns ca un. băiat cuminte :

Domnule consilier, nu puneți caii înapoia carului. Mai degrabă spuneți-mi cum merge procesul.

Nu prea rău. Am dublat capetele de acuzare, datorită dumatle. Mîine sper să obțin sentința.

A doua zi, a fost chemat Hooper Loomis : era îmbrăcat în cămașă cenușie și avea insigna. Pe an ton provocator, el ceru să facă o declarație. Vorbi fără întrerupere preț de patru ore. și zece minute. Lam ascultat din biroul consilierului. Nu mai era șnapanul delirant de la mitinguri, ci un Loomis calm, povestinduși corect viața, expunânduși opiniile despre rase și naționalism. Ședința se întrerupse pentru prînz și Andrews veni în biroul său. Bău cu sete un pahar de apă rece, apoi spuse :

Și se găsesc unii care să spună că oameni de felul acesta nu sînt periculoși !

După masă, Andrews îl execută rapid pe Loomis, folosinduse de documentele pe care i le dădusem eu și Duke. În încheiere, la întrebare pe neașteptate :

În seara de 7 august, în timpul unui miting ținut la filatură, în fața a sute de ascultători, ai declarat la microfon : ..Refuzăm pe aceia care nu sînt gata să ucidă pentru a ne scăpa o dată pentru totdeauna de negri și de evrei". Negați acest fapt ?

Cîtva timp. Loomis se gîndi. Nu știa că eu eram singurul martor care să confirme aceasta. Credea pesemne, că Andrews are sute de martori în mîneacă. Se hotărî deci să răspundă :

150

...Poate am spus aceste cuvinte. Andrews se întoarse către juriu :

Domnilor, vă întreb dacă declarația acuzatului nu înseamnă o incitare la violență. Cumpăniți bine ! Nui trebui mult juriului să pronunțe un verdict *de culpabilitate. Și judecătorului să pronunțe sentința. Curtea nu sa pronunțat cu severitatea la care îi dădea drept legea, tocmai dintrun spirit de moderație, dar și pentru a garanta societății protecția de care are nevoie.

Hooper Loomis a fost condamnat la doi ani de temniță grea într-o ocnă din Georgia. La terminarea pedepsei va fi pus în libertate supravegheată, dacă va mai încerca să "tulbure ordinea publică. Burke și Jett au fost condamnați ceva mai blînd. Loomis fu scos afară în timp ce striga :

Nu mie frică de închisoare ! Hitler a scris cartea secolului în închisoare !... A mea se va chema *Tunete în Sud !*

EJ Burke ieși la fel din scenă :

Degeaba mă aruncați sub patruzeci de picioare de granit, căci și granitul va striga supremația rasei albe !

UN KLANIST PE COLINA CAPITOUULUI

Procesul Columbienilor încheiase și cariera mea de klanist și klavaler. Așa că am început un turneu de conferințe despre ceea ce am văzut și auzit în klavernele Klanului. Au fost cîteva sute. Chiar la universități am vorbit. Publicul era foarte atent și înțelegea repede pericolul pe care îl reprezenta Klanul, dar nu știa nimic despre reluarea activităților klaniste după război.

Oferindule datele exacte ale dimensiunilor agresive ale Klanului, lam pregătit pentru acțiune.

La Atlanta, klanistii încă nuși reveniseră din lovitura pe care o primiseră prin procesul Columbienilor. Îi mai aștepta și un proces în care ar fi urmat să răs, pundă la acuzațiile formulate de mine și de Duke. Avocatul klanistilor, Morgan Belser, se dădu bolnav un an întreg, pentru a obține amînarea, deși în alte afaceri pleda frecvent. Dar angrenajul justiției georgiene mergea înainte și avea să prindă în curînd Klanul între roțile lui. Dacă sub Talmage procesul nu avusese loc, cel puțin. Klanul tăcuse din gură pe timpul guvernării lui Arnall. Succesorul, Thompson, nu se prea dădea în vînt săi judece pe klanisti, din cauză că fusese ales de prea puțin timp. Pe de altă parte, Dukfe trebuise să părăsească scena. Statul nu era reprezentat decît de Eugene Cook, un personaj de ajuns de șters. Rezistase presiunilor lui. Talmage, cînd acesta ocupase palatul guvernatorului, dar

revenirea în trombă a lui Hummon nu era exclusă. Roy. Harris chiar se lăuda că îl va aduce curînd la putere.

În plin turneu de conferințe, am citit un articol întîi / tulat *Dispariția documentelor Klanului*. Un corespondent

152

din Atlanta transmitea știrea dispariției tuturor dovezilor de acuzare adunate de Duke și de

Credeți că publicitatea avantajează ori nu Klanul ?

Unii directori de ziare propuneau tactica tăcerii," sub pretext că nu este bine să trezești o pisică adormită. Dar conspirația tăcerii le priește klaniştilor. Când vor să se vorbească despre ei, ies la plimbare în costumele lor și aprind cruci.

154

Credeți că agențiile de presă ar trebui să facă publicitate acestor ceremonii ?

Ziarele au. făcut Klanului o reclamă care altfel l-ar fi costat milioane de dolari. Agențiile de presă prezintă activitățile Klanului ca pe un fel de farsă și nu ca pe un pericol de moarte. Cei mai mulți ziariști vor să scrie articole colorate. Fac astfel propagandă" Klanului, vorbind despre „vampiri străni” și „dragoni impresionanți”. Asemenea ziariști au făcut mai mulți adepți decât toți frații Klaguli la un loc. Tocmai de aceea, Klanul îi și invită la ceremoniile publice.

Dumneavoastră ați scris mult despre Klan.

Desigur, dar numi vine să cred că, după ceau citit cărțile mele, Frații își freacă mâinile prea încântați. A face reclamă și a expune faptele sînt două probleme distincte. Ziariștii care au prezentat Klanul aducînd fapte indiscutabile au realizat un lucru foarte bun, căci au reușit să anihileze Klanul în cîteva locuri.

De cele mai multe ori, mi se cereau sfaturi practice pentru lupta împotriva Klanului. Am insistat asupra necesității unei acțiuni colective. Am sfătuit să se facă presiuni colective asupra departamentului justiției și asupra procurorilor de districte, peritru a se urmări neîncetat orice infracțiune a Klanului față de legile federale. Am cerut să fie trecută prin Congres legea antiLynch, legea contra portului de cagulă. În această privință, mam consultat cu serviciile juridice ale unor asociații de apărare a libertăților civile și am elaborat un text din care reieșea că portul măștii implică intenția de a comite un delict. Ideea a fost adoptată de tribunale, eare au dat măștii un sens peiorativși au făcuto de rîs. Am spus ascultătorilor mei :

Dacă vă vine greu să determinați guvernul federal să intre în acțiune, poate reușiți cu administrația statului dumneavoastră, ori a consiliului municipal. Deja au fostobținute decrete contra portului de mască în două state și în douăsprezece orașe. Cîteva măsuri preventive sînt mult mai eficiente decât tone de remedii. Dacă astfel de legi ar fi votate în toată America, Klanul ar fi .silit să iasă la lumină, ceea ce nui convine. Dacă îl constrîn

155

gem săși scoată masca, nu va îndrăzni să apară cu fața neacoperită. Lașitatea îl va distruge. Campania antiKlan rha condus pînă la Washington. Așa am ajuns într-o bună zi să mă aflu într-un taxi care mă ducea către colinele Capitoliului. Lîngă mine, _ într-o mapă, se afla ținuta de klanist și documente diverse. Fără să mă fi anunțat, mă duceam să fac o vizită oficială, îmbrăcat "cu robă albă și glugă, Conjitetului pentru activități antiamericane. Mă gîndisern îndeliîng înainte de a face acest pas. Chiar de cînd am intrat în rîndul klaniştilor, am încercat să cointeresez .acest Comitet în cercetarea activității Klanului. Nu am obținut însă nici un rezultat : Klanul și Comitetul erau, de fapt, în foarte bune relații, în 1934, în fruntea Comitetului se aflase m M. Dies, senator de Texas. El la convocat în fața comitetului pe Magicianul Imperial James A. Colescott, care. se și înființa. Nu fu însă întrebat despre activitățile dubioase ale organizației sale, iar el își oferî ajutorul. La puțin timp, Dies îl vizita el, la rîndui, pe Colescott și țin_u o cuvîntare în palatul guvernatorului din Georgja. În mapă, aveam și un exemplar din ziarul klanist „Crucea de foc”, în care se vorbea despre acest eveniment în termenii următori : „Dl. Dies a luat cuvîntul la Atlanta, Cetatea Imperială, invitat al Clubului Elanilor. Inițiativa Elanilor a. fost susținută de mai bine de o sută de organizații civice și, desigur, de K.K.K. Oratorul este un omuleț blond și cu vorba tăioasă. În jurul lui Dies puteau fi observați Magicianul Imperial James A. Colescott și peste zece demnitari ai Klanului. Ni sa spus de către unul din cei de la tribună că a văzut în sală o mare mulțime de membri ai Klanului. La ieșirea din sala de conferințe, dl. Colescott a declarat : „Programul dlui Dies, care corespunde cu acela al mai tuturor americanilor adevărați, este strîns legat de al nostru, aproape că se confundă”. Cîteva zile mai tîrziu, Colescott îi telegrafie lui Dies : „Toți americanii adevărați, deci și klaniştii, susțin eforturile dumneavoastră și aleComitetului pe care îl conduceți, de a reda America americanilor cinstiți, prieteni ai libertății și ai lui Dumnezeu”.

156

După al doilea război, Comitetul pentru cercetarea activităților anti americane fu condus de John Rankin, reprezentant în Congres din partea statului Mississippi. Revenirea Klanului pe scena vieții sociale americane, cu violențele lui publice și cele clandestine declanșă un val de cereri de anchetare serioasă a Klanului de către Comitet. Dar Rankin declară : „Nu există nici un motiv serios să trimitem un reprezentant al nostru în Georgia pentru a deschide o anchetă împotriva Palanului. Dacă cineva dorește informații, trebuie chemat Dragonul August la Washington”¹. Propunerea a fost pusă la vot și a căzut. Ernest Adamson, consilier al Comitetului, spuse presei :

Nu există dovezi îndestulătoare pentru a întreprinde o anchetă.

Iar Rankin adăugă :

La urma urmei, Ku Klux Klanul este o instituție americană tradițională.

Fu completat de John S. Wood, reprezentant în Congres al Comitetului :

Amenințările și intimidările, fățișe sau ascunse, sînt un obicei vechi, ca și fabricarea clandestină a whiskyului.

Președinte a fost născut J. Parnell Thomas, membru al Partidului Republican. Acesta spuse :

În anul care vine, Comitetul va cunoaște o nouă activitate. Vom lovi în tot : în klanisti în Columbieni, în comuniști.

A creat apoi un „subcomitet contra fascismului”, alcătuit din trei membri : John S. Wood, John McDowell și Richard B. Văii. Sau întâlnit cu toții preț de cincisprezece minute și lău chemat în fața lor pe Gerald L. J. Smith să depună împotriva comunismului. Ședința a fost ridicată și s-a conchis că în America nu există pericolul fascismului. Aceste lucruri m-au determinat să scriu Comitetului și să-mi ofer serviciile, venind la Washington pe cheltuielile mele și aducînd o bogată documentație despre activitatea anti americană a Klanului. Promiteam să dezvolt cum își bate joc Klanul de articolele 13 și 14 ale constituției, prin care sînt garantate drepturile civile ale negrilor și dreptul de vot, cum violă legea electorală federală și cum se strecura fraudulos

157

printre alte legi. Am așteptat luni întregi. Comitetul n-a răspuns nici măcar că m-a primit scrisoarea. Stîrnit de acest munte de indiferență, am hotărît să mă duc în persoană în fața Comitetului pentru cercetarea activităților anti americane pentru a-l sili să acționeze împotriva Klanului, fie să admită că nu este interesat de această chestiune. Cum mă apropiam de Capitol Hill și taxiul începuse să se strecoare printre zidurile cenușii ale clădirilor oficiale, am scos roba și am început să mă îmbrac. Dintrodă, am simțit cum mașina deviază brusc, fiind gata să se urce pe trotuar, în oglindă, am zărit ochii măriți de spaimă ai șoferului. Văzuse roba albă și își închipuia că era ultima cursă din viața lui. Lam liniștit :

Nu te speria ! Pur și simplu doresc să mă distrez puțin cu membrii Congresului. Poți să oprești la intrarea laterală a Camerei.

Dimineață, dădusem o raită pentru a vedea cum se circulă în jurul clădirii Congresului și remarcasem că poliția guvernamentală păzea toate intrările, cu excepția acesteia. Ușa dădea într-un subsol, de unde puteam ușor să urc pînă la primul etaj, unde se aflau birourile Comitetului. Șoferul continua să mă urmărească atent. Suspina ușurată cînd am ajuns. Am plătit, am așteptat cîteva minute în mașină, să se elibereze trotuarul, și vîrîndu-mi capul în glugă, am fișnit spre ușă.

Nu m-a văzut nimeni, subsolul era gol. Am început să urc scara. La parter, m-am asigurat că nu este nimeni. La stînga, în fața intrării principale, un gardian stătea întors cu spatele. Nimeni altcineva. Am traversat grăbit holul, îndreptîndu-mă către scara care ducea la etajul întâi. Cînd m-am zărit, cîteva funcționari au intrat grabnic în birourile lor. Fără să mă grăbesc, ținînd strîns mapa în mînă, m-am îndreptat către o ușă deschisă, deasupra căreia scria : „Comitetul de anchetă asupra activităților anti americane. Secretariatul”.

Două tinere stăteau, în fața mașinilor de scris. Un bărbat se afla la biroul lui. Am bătut ușor în marginea ușii, pentru a mă face remarcat. Fetele fugiră, țipînd cît puteau de tare. Bărbatul se prefăcea căși vede de

158

lucru, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Trăgea de timp. Mam așezat calm în fața lui. Se hotărî, în sfîrșit, să mi se adreseze cu o voce tremurată :

Salut !

Salut.!

Cu ce vă pot fi de folos ?

: Am scris Comitetului dumneavoastră de mai multe luni pentru ai oferi probe despre activitatea antiamericană a Ku Klux Klanului. Deoarece nu miați răspuns, am venit în persoană să mi se răspundă cel puțin verbal.

Omului i se luă o piatră de pe inimă cînd află că nu *eram* cu adevărat klanist :

r Așa deci !... Lați putea vedea, pe domnul Robert Stripling, șeful serviciului de anchete...

Așezați-vă... U voi anunța. Numele dumneavoastră ?

...Kennedy. Sînd sigur că a primit scrisoarea. Am trimiso recomandat.

Așteptați cîteva secunde, domnule Kennedy... Intră în camera vecină, aruncînd spre mine o privire

încă îngrijorată, înainte de a închide ușa. Mam așezat, fără sămi scot gluga. Minutele treceau.

Nimic. Miam deschis mapa, miam potrivit tăieturile de la cagulă în dreptul ochilor și am început să studiez hîrțiile. Pe culoar, oamenii se îngrămădeau în dreptul ușii și se uitau la mine. Nu îndrăzneau însă să păsească înăuntru. Deodată, se auzi o explozie și încăperea se lumineă brusc și intens. Miam păstrat cumpătul, înțelegînd că mă fotografiau. Venise presa guvernamentală săși facă datoria, dar nu îndrăznea să se apropie pentru un grosplan. Stăteam mai departe liniștit și mă uitam la hîrțiile mele, întrebîndumă cum mă ta primi Stripling.

Apărură, și primele uniforme de polițiști. Tipii stăteau prudenți, departe, amestecați printre ziarîști. Trecu un sfert de oră, după care se apropiară de mine doi polițiști, cu p"ăși țepeni.

Dacă aș fi făcut cel mai mic gest suspect, s-ar fi aruncat asupra mea. Unul din ei îmi spuse :

Urmașimă. *

îndată. Sămi strîng însă actele.

Toate hîrțiile erau așezate pe genunchi și a trecut ceva timp pînă le-am pus în ordine. Polițiștii așteptau, nu

159

prea știind cum să procedeze. Am terminat și mam ridicat :

La dispoziția dumneavoastră.

Am ieșit din încăpere încadrat de cei doi polițiști. Alți patru li se alăturară. Mam adresat șefului lor :

De ce vă purtați așa cu mine ?... îl cunosc pe domnul Ayak...

Cine naiba mai este și ăsta ?

Firește, ofițerul își închipuia că domnul Ayak este cineva nou. Venit și că avea mare trecere.

Vrea să salveze America...

Nu vă înțeleg.

Lam privit atent și am constatat că chiar nu

înțelegea

sensul cuvintelor spuse de mine. Lam dat explicațiile cuvenite :

Vam spus cîteva parole klaniste, în cazul că ați fi membru al Klanului.

În sfîrșit, se destinse, chiar mi se adresă rîzînd :

Ah ! Asta era ! Ați picat prost. Nu mar mira însă dacă unii dintre colegii mei ar ști să vă răspundă.

încotro mă duceți ?

În camera gărzii. Locotenentul Marion Wilson vrea să vă ia un interogatoriu. Domnul.

Rankin nea dat ordin să vă scoatem în stradă. Se afla în biroul lui Stripling. Mai bine pentru dumneavoastră că Rankin nu vrea să vă primească. Are un pistol mare de un cot și iese ușor din fire.

Mau cam trecut fiorii la gândul întâlnirii posibile cu el pe scări, în timp ce urcam. Camera gărzii se afla la subsol, nu departe de ușa pe care intrasem. Locotenentul Wilson vorbea la telefon și făcu semn celui care mă adusese să mă percheziționeze. Se scuză apoi : ; Nu se știe niciodată. Săptămîna trecută am cules de*pe culoar un om din Tennessee. Avea la el două revolve. Voia pur și simplu săl ucidă pe președinte.

Acum înțelegeam pentru ce polițiștii și ziariștii stătuseră departe de mine. Miam scos gluga și miam șters fruntea. Ceilalți au respirat ușurați văzînd în sfîrșit fața celui cu care vorbeau. Locotenentul Wilson, avea cam treizeci de ani, fața îi era curată, închise telefonul și mi se adresă :

160

Actele dumneavoastră !

lam dat permisul de conducere și cartea de asigurări sociale. După ce își notă datele, mă întrebă :

Și acum, explicați-mi ce înseamnă toate acestea, lam povestit totul. Asculta cu atenție. La sfîrșit, zîmbi. Fără a mă mai întreba ceva, ridică receptorul, formă un număr de interior și spuse cu o nepăsare prefăcută :

Mi se pare sănătos la cap.

Rankin, sau cine o fi. fost la celălalt capăt, vorbi mult. Locotenentul nu spunea nimic.

Bine, domnule, închise.

Puteți pleca, dar vă sfătuiesc să vă scoateți roba. Poliția orășenească e mai puțin înțelegătoare decît noi.

lam mulțumit, miam scos roba și am pus-o în mapă.

În timp ce mă îndreptam spre ușă, îmi aruncă : Veniți să ne revedeți, dar fără glugă. Ziariștii atașați Congresului mă așteptau. Se întrebau ce haimana venise îmbrăcat în ținută de klanist la Comitetul pentru cercetarea activităților antiamericane și pentru care motiv. Leam dat explicațiile cerute, iar .a doua zi, toate ziarele erau pline de fotografia mea, însoțită de comentarii despre vizită. Stripling știu să iasă din încurcătură. Declară că nu mă primise deoarece nu voia să aibă de a face cu un oin îmbrăcat în uniformă Klanului. Deci, miam zis să mă duc îmbrăcat ca toți oamenii. Cînd am intrat pe ușa secretariatului, dactilografele au recunoscut mapa și au dat un țipăt. Au rămas însă la locurile lor. Omul de la birou păru surprins să mă vadă din nou. Iar am așteptat lungă vreme, pînă ! am fost introdus la Stripling.

Știați că acest comitet a întreprins deja o anchetă : asupra Ku Klux Klanului încă în 1934, cînd președinte era M. Dies ?

lam răspuns la fix :

Știați că după această așa zis anchetă, Magicianul Imperial a declarat presei că programele Comitetului și Klanului aproape că se confundă ?

Stripling mugi :

Povești pentru copii !

16L

11 Operațiunea anti KUKLUXKLAN

Cum de vă explicați votul prin care Comitetul dumneavoastră a interzis orice anchetă asupra Klanului ?

Comitetul Wood a votat, nu noi. Noi sîntera Comitetul Thomas și sîntem dispuși să primim orice informație referitoare la Klan.

Ia te uită ! lam oferit președintelui Thomas toate documentele de care ar avea nevoie, dar

nici măcar nu mia răspuns.

Oferta dumneavoastră a fost trimisă Comitetului contra fascismului. Vă va răspunde în mod cert președintele acestui comitet, domnul McDowell.

Așa miam luat rămas bun de la Comitetul pentru cercetarea activităților antiamericane. Dar sămînța aruncată de mine începea să dea roade. În toată țara, se cerea punerea Klanului sub ancheta Comitetului. Chestiunea a fost ridicată și în Congres : „Comitetul contra fascismului sa hotărît să acționeze, da sau nu ? și ce a făcut ?”. Președintele Mc Dowell ridică mânușa :

Anchetatorii noștri muncesc pe rupe : în Sudul extrem, în Texas, în Far West, la Chicago, la Detroit, la Philadelphia. Peste două săptămîni vom audia probabil două persoane foarte importante.

Peste două săptămîni, am aflat că acest comitet fusese dizolvat, iar Mc Dowell declară din nou :

Anchetatorii noștri șiau încheiat treaba, au mers dea lungul tuturor firelor. Nu au aflat nici urmă de activitate fascistă în America.

Mai tîrziu, președintele Thomas a fost băgat la pușcărie deoarece a fost prins că le ceruse funcționarilor un obol lunar. Mam interesat și eu și iată ce am aflat r în 1925, un anume Thomas se înscriesese în Klan. Ceremonia de inițiere a avut loc într-o casă părăsită de pe Flair Street, în Patterson, New Jersey. Eram pe punctul de a determina convocarea lui Thomas în fața unui organism federal pentru al face să jure : era una și aceeași persoană cu fostul klanist ? Aveam și patru martori : un oarecare Talbot, care îl văzuse pe Thomas plătinduși klintrarea ; un anume Ralph, care fusese inițiat în cursul aceleiași ceremonii ; doi alți indivizi, Roy și Arch. Cei patru șmecheri ar fi jurat că este vorba de aceeași persoană.

162

Puțin timp după ce dovedisem că numitul Comitet pentru cercetarea activităților antiamericane era favorabil Klanului, a trebuit să mă întorc în capitala Imperiului Invizibil. Miam lăsat barbă și miam pus ochelari negri. Tocmai atunci, Hummon Talmage, bun demagog, reușise să se cațere din nou în fotoliul de guvernator. Primul lui gest a fost să redea Klanului regulamentul de funcționare.

Judecătorul T. Hicks Fort afirmase, în timpul ceremoniei de restituire a regulamentului, că agenții lui nu observaseră la reprezentanții Klanului nici cea mai mică intenție de a nuși respecta cuvîntul. Șam Roper devenise Magician Imperial, iar dr. Green trecuse din Imperiul Invizibil și Invizibilul Imperiu. La Atlanta, am aflat că Roper își instalase cartierul general lîngă barul „Wingo”, acolo unde klavalerii se adunaseră la ultima lor klonvokare. Eram nerăbdător să arunc o pri

. vire. Un taxi ma lăsat în apropierea sediului Klanului, pe trotuarul opus. Am traversat și am intrat sub bolta unei case cam decolorate. Numeroase firme pe pereți : Fotograf... Societăți imobiliare... în sfîrșit : „S. W. Roper, A.K.G., etajul I”. Inițialele A.K.G. însemnau „Asociația Klanului din Georgia”. Am ezitat, apoi, împins de curiozitate, am urcat scara. Am auzit vocea cunoscută a lui Roper. Dicta o scrisoare. Prudent, mam uitat în jur. Vocea i se auzea dindărătul unei uși de sticlă. Am urcat în continuare și am intrat într-un vestibul. Nimeni. Un coș plin vîrf cu hîrtii. Era oare al Magicianului ? Ar fi oare atît de imprudent ? Poate pentru că știa că nu mă aflui pe aproape. Miam scos ochelarii negri și mam uitat atent la hîrtii : am recunoscut antetul roșu al Magicianului. Amintindumi peste cîte dovezi dădusem în coșul Columbienilor, miam zis că și aici sar putea să dau peste lucruri de oarecare interes. Dar cum să pun mîna pe hîrtii ?! Eram îmbrăcat în așa fel, încît nu puteam trece în nici un caz drept om de serviciu. Dacă. Roper ar fi ieșit în momentul în care luam coșul, eram un om aranjat. Nu aveam nici cea mai mică dorință sămi măsor puterile cu un fost polițist care cîntărea peste o sută de kilograme. Se mai puneau și problema

i transportului : nu aveam în ce să puri. hîrțiile. Am inspectat încăperile celelalte și am găsit una pe care scria

163

„Toaletă”. Nu avea decît o singură cabină, care se putea zăvori. Dacă aș putea aduce coșul pînă aici, aș deșerta conținutul în buzunare. Se ivea însă o problemă : ce vor spune secretara sau alt funcționar dacă mar vedea cu coșul în mînă. Nu știam ce explicație să dau. Brusc, îmi veni o idee : am aruncat pe fereastră sulul de hîrtie. Din nefericire, între biroul Magicianului și toaletă distanța era deajuns de mare. Tot nu se zărea nimeni. Am căutat ieșirea de incendiu. Nu exista. Mam

îndreptat către coș. Roper dicta întruna : „Cunoașteți foarte bine, Frate Kligrapp, că nu pot întreține palatul im. perial dacă nu toate klavernele își plătesc klotizațiile...” Dacă scrie celor o sută cinci zeci și nouă de klaverne din Georgia, durează. Dar oare hîrțiile au vreo valoare ?! Am înșfăcat o mînă de hîrtii și mam încuiat în toaletă. Prima hîrtie era partea de sus a unui relevu de cont stabilit de agenția din West Enti a Băncii Naționale . pentru creditul casei de pensii a K.K.K. Dacă aş putea pune mina și pe celălalt fragment, ministerul de finanțe ar putea să se sesizeze pentru acoperirea datoriei Klanului. Alte hîrtii priveau încasările diferitelor klaverne. Oamenii de la Finanțe puteau fi interesați și de aceste hîrtii, pentru a verifica contabilitatea Klanului. Deci, merita osteneala și riscul. Roper dicta întruna. Am luat coșul, mam îndreptat în grabă, dar liniștit, în celălalt capăt al culoarului. Abia făcusem cîțiva pași, cînd din biroul unei societăți imobiliare ieși un om. Părea funcționar, nu client. Intrigat, se opri să se uite la mine. Mam străduit să folosesc cel mai pur accent georgian :

Dezordine în toată regula... Nimic din ce trebuie nu se află acolo !

Curios ! Dimineată sulul era acolo. Iar vreun derbedeu...

.Coborî pe scări iar eu mam încuiat cu zăvorul. Nu am. mai avut timp să aleg. Miam umplut buzunarele, de la pardesiu, de la costum, de la pantaloni. Miam descins cureaua și am băgat hîrtii și sub cămașă. Aproape terminasem, cînd un pas bine cunoscut răsună pe culoar! Roper se apropie de toaletă, v scutură zdravăn mînerui. Descoperise oare lipsa coșului ? Eram deci la ananghie?

164

Dar Roper se îndepărtă. Dacă nu remarcase lipsa coșului, aceasta nu însemna că nu ar avea nevoie de el în clipele următoare. Deci să plec sau să mai rămîn ? Am mai rămas cîteva clipe. Nici un zgomot. Să duc la loc coșul ? Dacă nu, Magicianul ar observa unde lam lăsat și ar porni după mine. Dar dacă aștepta pe culoar să ies ? Dacă mar fi văzut în mînă cu blestematul de coș și ar fi dat imediat seama despre ce este vorba, căci eram dolofan ca unul care șia ticsit hainele cu sticle de băutură. Miam spus că era mai bine să ies cu mîinile goale și so șterg în viteză. Am deschis ușa pe jumătate. Nu era nimeni. Biroul Magicianului era închis. Mam îndreptat spre scară, în cazul în care ar apărea Roper, o singură privire miar fi fost deajuns sămi dau seama dacă este cazul săi dau bătaie ori sămi văd liniștit de drum. Cînd am ajuns în capul scărilor, ușa Magicianului se deschise brusc. Ieși p blondă înaltă, care fu surprinsă să vadă un om care mergea ca un caraghios, sprijinind buzunarele pârdesiului cu mîinile. Se îndepărtă, pocnînd cu tocurile. Am coborît ca o furtună, închipuîndumi ce va face fata cînd va vedea coșul gol. Nu iam auzit țipătul, dar eram deja pe trotuar, uitîndumă după un taxi. Nici unul. Nici după colț. Mam învîrtit prin cartier în zadar, așa că am sărit întrun autobuz. Nu prea era bine să mă tot foiesc pe aici. Cu fiecare învîrtitură de roată, începeam să mă calmez. Am coborît la prima stație de taxiuri :

La Jefferson Hotel.

Mașina încă nu pornise, cînd ma trăsni o idee : dacă Roper descoperise coșul și dăduse ordin șoferilor de taxi Tdaniști să mă caute ? Mam uitat la șoferul meu. Se pare că nui văzusem fața la nici una din întrunirile Maniste. Nu se putea totuși să nu facă parte din gașcă. Dacă aş fi observat vreo mișcare suspectă, aş fi sărit din mașină la primul semafor roșu. îmi sârea inima de cîte ori radioul taxiului începea să funcționeze. După douăzeci de minute am ajuns cu bine la hotel. Am încuiat bine ușa camerei, miam deșertat buzunarele și am început să fac inventarul. Am început să caut mai îniîi ceea ce se referea la activitățile financiare.

165

Am găsit și jumătatea de jos a hîrtiei și am putut reconstitui încă trei. Bună treabă făcusem. Se aflau acolo numele de împrumut sub care Klanul își deschisese conturi, numărul acestora, numele băncilor, soldul creditor disponibil. Roper făcuse prostia să pună în coș pînă și bilanțul, în care specificase ce sume fuseseră trecute în alte conturi.

Cît despre scrisori, aceeași situație. Erau chiar dactilograme întregi, pe care probabil Roper le redactilografiasse. Apoi zeci de altele, rupte, adresate lui Roper de demnitarii Klanului. Apoi plicuri, cu numele și adresa membrilor careși depuseseră dolarul la casa de pensii. Unele cuprindeau și o notă despre suma totală. După un vechi obicei sudist, specificarea „l dolar” lipită întrun colț al plicului.

Cei de la Finanțe vor putea să pună mîna pe bani buni ai Klanului. Dar cui să încredințez prada ? Perceptorului Allen, din Atlanta, sau direct celor de la Ministerul de Finanțe de la Washington ? Avem norocul de a da o nouă și frumoasă lovitură Klanului. Nu trebuia ratată. Miam rezervat un loc în avionul de după amiază spre Washington, pe numele Lester Harrington. Așteptînd să se facă ora de plecare, am lipit fragmentele de hîrtie. Aveam în mapă o adevărată încărcătură de dinamită. .

La aerodrom, miam spus că ar fi bine să-i telefonez totuși lui Allen. Nu doream să mi-l înstrăinez cu totul și aș fi voit ca la Washington să fi putut spune că nu l-am ocolit. Ani format numărul numai după primul apel pentru zborul de Washington.

Domnul Allen ?... Aici Stetson Kennedy... Vă amintiți că în ultimii ani am luat mereu legătura cu dumneavoastră, pentru a afla un motiv serios de confiscare a bunurilor Klanului ?

Desigur, îmi amintesc foarte bine. Ce doriți să-mi spuneți ?

Despre același lucru. Tocmai am pus mîna pe niște documente foarte interesante, din coșul de hîrtii al Marelui Magician Roper.

Pauză. Doi oameni șopteau lîngă aparat. Am recunoscut și vocea lui Roper.

166

Ce "întîmplare... Nui cumva domnul Roper cel de lîngă dumneavoastră ? " ,

Ei bine... da... er \$te... Tocmai vorbeam despre impozitele datorate de i\$îan. Doriți să-mi aduceți acele documente ?^{h 3.}

Din întîmplare, tr%b\iie să plec urgent în Nord. Am să mă opresc la Wjashington, la Direcția generală a impozitelor. Vă vor trimite o copie.

Desigur. Voi fi blicuros să o primesc, Mulțumesc că mați prevenit.

A doua zi dimineată, am depus toate actele pe biroul lui George J. Schoeneman, directorul general al impozitelor, spunîndui :

Cred că avantajul este acum de partea noastră. Nu mai pot susține că sînt inactivi și insolvabili, după aceste releveuri de cont și scrisori !

Schoeneman îi chemă la el pe cîțiva dintre adjuncții săi, care începură să studieze documentele.

Directorul secției de urmărire criminală se arată cel mai interesat :

Sînt documente de cea mai mare importanță ! Nu ni le dați ?

Miam amintit cum dispăreau ca de la sine documentele care priveau Klanul...

Aș prefera să păstrez originalele, dar vă permit să faceți fotocopii.

Perfect. Vom face două rînduri de copii : unul pentru noi, un altul pentru perceptorul din Atlanta.

Treceam din nou printruna din acele perioade de așteptare, în răstimpul căreia aveam impresia că am declanșat mecanismul unei bombe cu explozie întîrziată. După șapte luni, explozia încă nu se produsese. Nerăbdător, iam scris lui Allen, întrebîndul ce se întîmplă. Mia răspuns :

„...Miau parvenit elementele pe care leați înmînat Direcției generale a impozitelor din Washington. Aceste acte se referă însă la anul financiar în curs. Fiți sigur că, îndată ce acesta se va sfîrși, anul următor vom lua în considerație datele pe care leați furnizat".

Mîntea cînd scria despre „anul în curs". Iam scris din nou, amintindui că releveurile priveau acumulări de-a lungul anilor și că deci puteau fi supuse impozitării, pentru a recupera ceva din vechea datorie a Klanului. Nu

167

mia mai răspuns. Și nici nu a confiscat bunurile Klanului, pentru a recupera datoria, oricare ar fi fost exercițiul financiar. Eforturile mele au avut și o altă urmare. Directorul general al impozitelor, M. Nunan, a fost adus în fața unui comitet de ancheta "al Camerei pentru scandaluri fiscale. I sa cerut să,fixplice de ce patru mari companii, al căror consilier er^chiar el, nu plătiseră o centimă din milioanele de dptari datorate statului. Un alt client al lui Nunan, obținuse o reducere a unui impozit de 812 000 dolari la 4 SwTApoi iau fost restituiți 35 000.....Dacă cei din guvern ar fi mișcat un singur deget pentru recuperarea datoriei Klanului, acesta ar fi fost mort. Dar guvernul nu o voia.

Despărțindumă de frații mei klaniști, constatasem că am adunat împotriva lor mai niște dovezi decât era necesar pentru ai distruge. Dar funcționarii statului au refuzat categoric să se folosească de aceste probe. Încăpățânarea lor dădu Klanului șansa de a supraviețui. Procesul Columbienilor, campania radiofonică a lui Supermân, operațiile bine finalizate ale lui Duke, revelațiile de la numeroase conferințe de presă, disgrația lui Cliff Carter toate acestea erau lovituri extrem de dure. Mulți klaniști șiau pus roba la naftalină. Pentru ani în șir...

Iată însă că revenirea lui Herman Talmage în fotoliul de guvernator, al Georgiei, revenirea asupra revocării regulamentului de funcționare, trăgăneala autorităților fiscale și juridice dădeau încredere Klanului. Așa că scoase capul din nou la lumină. Iar eu eram scos din luptă. Niciodată nu mai puteam pătrunde în vreo klavernă. Chiar dacă aș fi trimis în locul meu alt „șobolan scîrbos”, se bucurau de protecția autorităților.

Klubul „Klavalierilor” își schimbă denumirea : Corsarii Negri, Cercul Alb. Răspîndeau iarăși teroare.

Eram amărît. Totuși lupta mea nu fusese zadarnică. Informațiile oferite de mine forțelor democratice au făcut posibilă limitarea acțiunilor klaniste. Ku Klux Klanul strînsese în jurul lui aproape nouă milioane de membri, în toate statele Americii, după primul război. Acum, nu mai avea decât cîteva sute de mii, în doar douăzeci și opt de state. Dar pentru că oficialitățile rămîneau nemișcate, eram constrîns să continui lupta.

168

MITING LA MACON

Alo, New York ? Aici Atlanta.

Tu ești, Bob ? Ce mai e nou ?

Trecuseră cîteva luni. Mă găseam într-un alt turneu de conferințe, în împrejurimile New Yorkului. Bob era înlocuitorul meu printre klaniști, așa că bănuiam ce însemna telefonul lui. Desigur, „Bob” era un nume de împrumut. La telefon, eu eram „Bill”. Numele Stetson Kennedy nu trebuia auzit de telefoniștii klaniști din Georgia, căci ar fi raportat Dragonului August cele auzite. Bob îmi dădu vești noi :

Vin de la Biserică... Diaconii #u anunțat că luni seara va fi sărbătoare la Macon. Sînt convocați toți cuvioșii din regiune. Va fi o defilare cu mare pompă și o ceremonie în sala de festivități.

„Biserică”, „diaconi” însemnau klaverna și demnitarii. „Cu mare pompă” însemna că vor fi puse glugile și se vor aprinde cruci.

Orașul le-a acordat autorizația ?

Da... Îți amintești cum a fost întemeiată biserica din Macon. În fruntea ei este Bowers, șeful poliției, iar toți funcționarii sînt adepți fervenți... înțelegi ! ? La întrunire se va pune la cale sabotarea măsurilor pe care vor să le ia sindicatele de la textile.

Mai degrabă să punem la cale sabotarea cuvioșilor. Poți scrie un articol despre sărbătoarea de luni ?

Nu cred să pot participa, mie bolnavă soția.

Am să mă duc eu. Voi căuta un ziar care să mă trimită.

,

169»

Te îmbraci cu ...sutana ?

Desigur.

*

Faci rău... Cuvioșii încă te pîndesc. Episcopul ția răspîndit fotografia peste tot. E lată dacă te prind.

Am trecut și prin mai rele. De altfel, merită riscul. Mulțumesc pentru telefon. Anunțămă dacă se schimbă ceva >

Am anunțat despre întrunirea proiectată de klaniști pe adevărații ecleziașici din Macon (Georgia). Cu ajutorul unui ziar din oraș, au făcut un război imens, încît autoritățile au fost constrînse să anuleze parada Klanului. Dar nu și întrunirea din sala de festivități. Fusese iscălit un Contract și toate se puteau termina în justiție.

Am propus ziarului „New York Post” un reportaj despre întrunirea de la Macon, la care voi

lua parte îmbrăcat cu roba și gluga. Propunerea mea a fost acceptată și mi s-au dat bani de drum. M-am trimis roba la curățătorie, dar m-a fost întoarsă, căci patronul era catolic, iar muncitorii erau negri. Ba m-au sfătuit să-mi spăl rufe murdare în familie. A trebuit să fac un drum la curățătorie și să dau explicațiile necesare. M-am curățat pistolul, l-am pus în valiză, cu tocul și cureaua. Luni, la zece, m-am urcat în avionul de Macon, sub numele de Will Jenkins. Ziarul care-mi finanța călătoria scoase, la New York, un articol despre călătoria reporterului său special, Kennedy, care va pleca la Macon cu roba și cagula, pentru a scrie despre întrunirea Klanului. Aterizarea era prevăzută pentru ora patru și un sfert. La trei și jumătate, soția mea a primit un telefon :

E adevărat că Bill s-a urcat în avion pentru a participa la convocarea Klanului din seara aceasta ?

Bob era atât de nervos, că uitase să mai folosească pseudonimele.

Da, este adevărat. Avionul aterizează peste trei sferturi de oră.

Trebuie acționat cât se poate de repede... Un klanist din New York a telefonat la Macon, iar Dragonul

/

170

a și trimis un detașament la aeroport. Klavalerii sînt din Macon și Kennedy n-avea cunoaște. . Soția întrebă cu o voce albă :

Ce pot să fac ?

Dumnezeu știe ce. Știu însă precis că poliția din Macon va fi contra noastră. Și ce idee timpită să anunți Klanul !

Nu .am știut că ziarul va tipări un asemenea articol. Dar cei din sindicate nu pot face nimic ? Nu cunoaștem pe nimeni la Macon ?

Ba da !... Pe Starnes. Dă-mi un telefon.

Mulțumesc ție.

Nu închide încă. Soția sa însăși, așa că voi putea să, mă .duc și eu la Macon. Nu voi ajunge înaintea avionului, dar voi fi de folos, sper.

În regulă. La revedere.

Neștiind pericolul care mă .pîndea, zburam liniștit și sigur de mine. La aterizare, am văzut un grup de cinci persoane, a căror expresie nu prea îmi dădea pace. În timp ce mă îndreptam către aerogara, simțeam privirile lor sfredelindu-mi ceafa, împreună cu mine coborîse doar o femeie. Era așteptată de familie. Nici o mașină nu se vedea împrejur. L-am întrebat pe un funcționar :

Cum ajung în oraș ?

Naș putea să vă spun...

Cei cinci se așezaseră în celălalt capăt al clădirii și nu mă slăbeau din ochi, șoptind între ei. M-am zis că trebuie să mă pregătesc pentru orice eventualitate, așa că am intrat într-o cabină telefonică și m-am încins cu revolverul. Eram acum mai stăpîn pe mine, deși nu vedeam lucrurile în roz. Am ieșit din aerogara. Cei cinci m-au urmat. Unul s-a urcat la volanul unei mașini. Nu m-am apropiat. Ceilalți continuau să discute între ei. Apoi unul mi se adresă pe un ton aproape poruncitor :

Nu mergeți în oraș ?

Nu, mulțumesc. Vin să mă ia niște prieteni.

Cum puteau să cadă din cer niște prieteni nici eu nu prea știam.

Poate li s-a defectat mașina ? Oricum; mergem în oraș și vă putem ajuta.

171

Mulțumesc de mii de ori. Ai mei vin dintr-o clipă în alta.

Îi anunță funcționarul că ați plecat cu noi. Altfel, riscați să rămîneți aici pînă la avionul de noapte, căci numai atunci vine un taxi.

Sau apropiat cu toții. În jur, țipenie. Miam strecurat mîna sub haină, ca și cum aș fi căutat țigări. Mă întrebam cum să procedez dacă Frații klanishti mar fi amenințat cu un revolver, silindumă să mă urc în mașina lor. Miam zis că în aer liber aveam mai multe șanse de a le scăpa. Trebuia să trec la acțiune. Nu mai aveam nici o îndoială despre identitatea acestor haimanale.

Ei, ce spuneți ?

Doi își țineau mîinile în buzunare. Cînd au văzut că miam băgat mîna sub haină, își scoaseră mîinile din buzunare. Șansa era de acum a celui care va trage primul. Totuși, chiar dacă norocul era de partea mea, nu doream să fac uz de revolver. Dar tipii păreau ferm deciziși să mă umfle. Dacă sar fi lăsat cu o încăierare, ar fi declarat apoi că am încercat săi ameninț cu arma, în scopul de ai jefui;

Deodată, am auzit zgomotul unei mașini... Un nor de praf... Aha ! miam zis, ,a doua trupă de klanisti... Sa zis ! Lîngă mine opri p camionetă și din ea săriră trei oameni, care se năpustiră spre mine. O scatoalcă pe spate și apoi vocea prietenoasă a lui Starnes :

Ce te aduce pe aici, bandit bătrîn ? Mia telefonat nevastăta. Am ajuns cît am putut de repede... Urcă !

Klavalerii urcară și ei în mașina lor și începură să se țină de noi.

Ia te uită cît de aproape îndrăznesc tipii ! I^am recunoscut pe doi. Sînt spărgători de grevă. Dar nai grijă, rămîn ei cu buzele umflate.

Unui din prietenii lui Starnes i se adresează :

încetinește puțin. Am chef să mă încaier cu ei.

Starnes încetini. Klayalerii la fel. Nu păreau defel

bucuroși de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Am spus :

Probabil ne urmăresc să vadă unde voi coborî, pentru a veni să mă umfle mai tîrziu.

172

Săi lăsăm pe drum. Țineți-vă bine ! Sînt campion al Georgiei în treburi de acestea.

Am luat un viraj pe două roți și am început să rulăm pe un drum de țară. În urma noastră, un nor de praf greu și sufocant. Klavalerii nu se depărtau de noi. Atinsesem 140 pe oră. Nu mă putui stăpîni :

Nu cumva aș mai fi în siguranță în mașina ailaltă ?

încăpățînați tipii ăștia. Dar le vin eu de hac ! Cu un scrîșnet impresionant, am intrat pe o alee cu pietriș, dreaptă și acoperită toată cu criblură. Starnes privi în retrovizor și calculează distanța față de mașina urmăritorilor, încetini. Cînd acul vitezometrului ajunsese la 80, întoarse brusc volanul la stingă. Neam răsucit și Starnes apăsă acceleratorul pînă la fund. Veneam ca fulgerul drept spre mașina klavalerilor. Dintro clipă în alta urma să ne ciocnim de ei. În ultima secundă, au tras pe dreapta și au intrat între copaci. Am auzit crengile frîngînduse. Camioneta se îndreaptă spre Macon. Miam șters frutea :

Cam dur!

v

.. Starnes exulta :

îmi închipuiam eu că șnapanii ăștia nu vor rezista. Nu o fac pe durii decît atunci cînd se simt în siguranță.

Mă gîndeam să trag la hotel, dar acum nu mai sînt sigur că nu mă vor găsi și acolo

Nuți fă nici o grijă. Este plăcerea lui Harduîg, aici de față, să te găzduiască.

îi sînt recunoscător. Și acum, spunemi pentru ce ția telefonat soția ? Nici nu știam că te afli la Macon.

Mi se pare că ziarul tău a publicat un avantreportaj și cineva de la New York a prevenit Klanul de sosirea ta. Băiatul căruia îi spui Bob a mirosit și a prevenito pe soția ta. Nu am stat mult de vorbă, căci era grabă mare.

Niciodată în viață nu am fost atît de bucuros să văd pe cineva venind la întrunirea Klanului.

* Bine. Ceai auzit, despre mascarada asta ?

Orașul mișună de klanişti, de mașini din toate statele Sudului și chiar din altele.

Dacă prietenii tăi vor să dea o mână de ajutor, săși noteze toate numerele de înmatriculare ale mașinilor care vor fi parcate astă seară în jurul sălii de festivități.

Bar cum vom ști care mașini sînt ale lor ?

Supravegheați sosirile. Nu puțini klanişti își pun roba înainte de a coborî. Ceilalți, își duc roba fie într-o mapă, fie învelită în hîrtie.

Am coborît cu Harding și odată intrat în casă, miam scos roba și am agățato în cuier, să se îndrepte. La ora convenită, Starnes sosi și mă depuse în fața sălii de festivități. Pe o alee fără lume, miam pus roba, Apoi, singur, mam îndreptat către intrare, în fața căreia se aflau studenți de la Mercer College, care stăteau de vorbă cu un ofițer de poliție. Am luat prospectul pe care mi l-au întins. Conținea un atac împotriva Klanului și a oricărei forme de violență.

Unul din studenți îi spunea polițistului :

Și pentru care motiv nu le putem distribui ? Ne închipuim că în America există libertatea presei și a cuvîntului.

Ofițerul zîmbi, plin de miere pe buze :

Nu este vorba de libertate. Dar puteți provoca un scandal și provocarea lui într-un loc public este interzisă prin ordonanța numărul 8597.

Am urcat scările. Klaniștii împărțeau manifeste și buletine de înscriere fără să fie împiedicați de polițiști. Ușa era păzită de klavaleri. Alții erau urcați pe acoperiș și supravegheau împrejurimile. Le filfiau robele în bătaia vîntului. Ciudat lucru ! Contribuabilii orașului nu puteau intra în această sală construită cu banii lor, ridicată în timpul lor liber.

Am urcat, înfruntînd liniștit dindărătul măștii privirile scrutătoare ale klavalerilor înăuntru erau mai multe mii de klanişti, bărbați, femei, copii. Toți cu robă, mască și cagulă. Umblam de colocolo, în speranța că

174

Îl voi întîlni pe Bob, care îmi salvase viața. Ulterior, am aflat că Bob încerca să mă salveze a doua oară.

Starnes se așezase pe trotuarul din fața clădirii, pentru ai vedea la față pe Klaniștii care nuși pusese încă masca. Bob îi spuse cu răsuflarea tăiată :

Unde este Kennedy ?

Tocmai a intrat.

Dumnezeule ! Trebuie săl scoatem !

Ge s^a mai întîniplat ?

Dragonul ia întins o cursă. Peste zece minute, klavalerii vor închide ușile și Dragonul va da ordin să se scoată glugile. Cel dintîi klavaler care îl va recunoaște pe Kennedy va da semnalul. Vor da buzna peste el și îi vor face de petrecanie.

Dar cum să dăm peste el în mulțimea asta de mascați ? Caută acul în carul cu fîn !

Știu, dar trebuie să încercăm !

Bob pătrunse în sală. Ceremonia trebuia să înceapă peste cîteva clipe și toți își pusese măștile. Bob șio puse și el, disperat. Așteptam în liniște, cînd am auzit la cîteva metri de mine o voce cunsocută, care șoptea : „Hei, Bill !”. Am pierdut ceva timp pînă l-am zărit pe Bob, care circula printre Spaime și Vampiri, strigînd încetișor, la fiecare doitrei pași : „Hei, Bill !” Am ajuns lîngă el :

Ce este, Bob ?

În sfîrșit ! Nu mias. fi închipuit că atîția pe lumea asta se numesc Bill... Cu sutele !... Ștergeo cît poți de repede !

Pentru ce ?

Dragonul va ordona închiderea ușilor și scoaterea măștilor. Acuși !

Dumnezii ei de afacere !

Pleacă singur și dacă te oprește careva, spune-i că îți este rău !

În ordine !

Mam îndreptat spre una din ieșiri cât am putut de repede, încercînd să nu atrag atenția. Ușa era păzită de doi klavaleri. Am făcut-o pe bețivul. Cei doi încercau
175

sămi distingă trăsăturile prin mască. Sughițam și abia mă mai țineam pe picioare :

Un păhărel...

Se uită unul la altul. Mă clătinam din ce în ce mai tare și mă întrebam dacă nu era cazul să mă prăbușesc pe scări în jos. În sfîrșit, unul din cei doi se îndură de mine :

Îeși, frate klanist!

Mam îndepărtat în noapte, aproape tot atît de bolnav pe cît miam dat osteneala să par. Miam scos roba și am ascuns-o în mașina lui Starnes. Mam gîndit că jiu e prea bine să rămîn prin/preajmă. Nu m^a. lăsat însă inima să nu trec prin fața sălii și sămi notez mental numele de înmatriculare din afara Georgiei. Mereu transmiteam astfel de numere autorităților locale și federale, diverselor asociații pentru apărarea dreptului omului. Prinde bine, cîteodată. Studenții de la Mercer College erau descurajați. Unul din ei tocmai îi spunea altui coleg :

Trebuie totuși să găsim un mijloc de a spune lumii că aproape toată populația din Macon este împotriva Klanului !

Aceste cuvinte îmi dădură o idee. Mam apropiat de băieți și leam explicat cine sînt.

Roba mea de klanist se află în mașină. Să o umplem cu paie și so atîmăm, în chip de emblemă.

Băieții se entuziasmară :

Excelent ! Să atîrnăm și o pancartă : „Nici un klanist la Macon !”

Foarte bine... Locuiesc nu departe de aici și am o funie de-a j uns de lungă.

Eu pot aduce o groază de cîrpe, să umplem roba. Se împrăștiară. Peste douăzeci de minute rieam re

întîlnit pe alee. Tînărul care adusesese frînghia zise rîzînd :

Nu ni sau predat niciodată lecții de făcut nod de spînzurătoare. Să învățăm acum !
În timp ce băieții făceau pregătirile necesare, am decupat cu grijă de pe robă Insigna Mistică de fclanist.

176

Era foarte scumpă. Cine știe dacă nu voi avea nevoie vreodată de ea !

Agățăm momîia de un stîlp ?

Miam aruncat privirea spre klavalerii de pe acoperiș :

Poate reușim să o agățăm și so ștergem înainte de a coborî tipii de colo ! Mai mult încă, după cîte îi cunosc eu pe klaniști, sînt sigur că pe străzile din jur se află cel puțin cîteva în civil.

Ce e de făcut ?

Mă uitai împrejur. Un hotel înalt se afla în fața sălii de festivități. Avea trei etaje.

Să facem un pachet, un fel de bagaj. Voi^cere o cameră în clădire și voi atîrna momîia, la o fereastră. Proprietarii nu vor protesta, sînt sigur.

Mam îndreptat către hotel cu pachetul în mînă.

0 singură cameră era liberă. Am plătit un dolar și iam spus liftierului negru :

Ce maimuțareală mai este și asta din sala de festivități !

Negrul păru surprins în mod plăcut de reflecția mea.

1 se albiră dinții.

Sînt unii albi care se distrează întrun mod ciudat...

Din nefericire, camera nu dădea înspre sala de festivități. Liftierul mia arătat, toaleta. Perfect; fereastră dădea înspre piață. Mam întors în cameră, am luat pachetul și am revenit la toaletă.

Altă neplăcere : nu exista zăvor. Trebuia să acționez repede, nu cumva să vină vreun klanist.

Am trecut momîia dincolo de fereastră și am legat f rînghia de mîner. Din stradă sui un murmur ușor. Am ieșit pe o ușă de serviciu și mam amestecat în mulțime.

Cei doi klavaleri de pe acoperiș zăriseră probabil cei dinții arătarea, începuseră deja să coboare pe scara de incendiu, înjurînd barbar. Reporterii nu mai conteneau să fotografieze. Mașinile începură să se oprească, iar oamenii din ele ieșeau să privească. Cei doi cumătri deliberau.

177

12 Operațiunea antt KUJCLUXKLAN

Unul din ei se urcă pe un ieșind al hotelului și apucă poala spînzuratului. Dar, în clipa următoare, momîia începu să urce lent. Mi sa părut că zăresc p mină neagră îndărătul ferestrei : prietenul de la ascensor ! Nimeni nu mai putea ajunge sperietoarea din stradă. Klaniștii apu.caseră să vadă și ei mîna negrului. Cel care încercase să apuce poala robei urcă, furios,. cîte patru deodată, scările hotelului, începeam să mă neliniștesc de soarta prietenului meu. Klanistul se întoarse și spuse amicului lui:

Nu lam găsit pe ticălos... Ușa toaletei este încuiată cu cheia. Recepționenul nu știa nimic de cei aici.

Tare miar fi plăcut săi vin de hac negrului t

Nu cred căi a dui ideea. Vreun păcătos deal nostru ia vîndut pontul! Roba este una adevărată. Kennedy !... E stilul lui !

Trebuie să dăm jos chestia aia de acolo ! Dacă află Dragonul, o să țipe deo să se audă pînă la Atlanta L Și nici no să ne vină prea bine !...

Urcăte pe spinarea mea.

În huiduielile mulțimii, klavalerul se urcă pe umerii tovarășului său .și ridică mîna cît putu de sus. Momîia îi căzu în cap. De fapt, doar o parte. Se învălmășiră cu toții pe trotuar. Spectorii erau înnebuniți de plăcerea de a admira ceea ce mai rămăsese atîrnat, adică gluga.

Cei doi se ridicară, roșii de batjocura îndurată. Aruncară într-o mașină, ceea ce prinseseră, și plecară în trombă. A doua zi, miam Văzut roba în fotografiile din ziare, pe prima pagină. Ziarele nu se mulțumeau doar cu simple reportaje. Se povestea pe larg despre klanistul spînzurat și se comentau declarațiile antiKlan ale bisericii și ale universității.

Reușisem din nou săi bat pe klaniști.

TEROARE LA MIAMI

Începeam să obosesc. Eram ispitit să mă retrag undeva, într-un colț liniștit din Noua Anglie, departe de raidurile Klanului. Cu toate acestea, mam instalat chiar în inima Imperiului Invizibil. Tatăl meu murise și mia lăsat o fermă la Swietzerland, în Florida, la treizeci de kilometri sud de Jacksonville. Cătunul avea cam 87 de locuitori. Ferma era la margine și avea și un lac. Nici un vecin, la o bătaie de pușcă. Mam mutat aici, cu soția. Am defrișat terenul, neam construit casa și am Tsotezat locul Beluthatch.ee. În indiana, aceasta înseamnă „tărîmul miraculos". Din prudență, am făcut să mi se spună „Bill" Kennedy. Nu doream să mai am de a face cu Klanul. Întro seară de octombrie a anului 1951, ptăteam pe terasă și ascultam radioul, fumîndumi pipa. Muzica se întrerupse brusc și crainicul anunță : „Întrerupem programul pentru un buletin de știri din Miami. O mare încărcătură de dinamită a distrus o clădire de șaisprezece apartamente locuite de negri, 3a Carver Village. Locatarii nu apucaseră încă să se mute, astfel că nu există victime. Poliția afirmă că este cea mai mare explozie care sa produs vreodată la Miami. Pe o rază de trei kilometri, vitrinele sau spart și oamenii au fost azvîrliți din pat. Fiecare încărcătură, din cele două, avea 15 kilograme. Cea de a treia încărcătură nu a făcut explozie. Șeful poliției, Walter Headley, nu crede că K.K.K. ar avea vreun amestec. Nu există nici un indiciu în acest sens. A fost arestat un negru, deoarece sînt bănuți comuniștii".

179

Amanunțato pe soția mea :

Trebuie să fiu acolo !

Știa că nu glumesc. Fără a zice ceva, mia făcut valiza și mia așezat înăuntru și revolverul. În

mașină, încercam să limpezesc lucrurile și să fac planuri de acțiune. Nu aveam de gând să mă întâlnesc cu vreunul din membrii Klanului din Miami, căci erau foarte periculoși. Degeaba maș fi străduit săi trag de limbă. Iar în klaverna lor nu îndrăzneam să pășesc. Miam zis să mă duc pe la barurile pe care le frecventau klaniștii și să. mă dau drept un Frate din Georgia, aflat în vacanță. Poate așa aflu cîte ceva. Dacă va avea loc vreo paradă,.

0 voi urmări. Mergeam cu mașina de-a lungul perdelei de palmieri care mărginește Indian River. Credeai că te afli la mii de kilometri de kluxinguri și de atentate cu bombe. La marginea orașului Miami, am revăzut locul pe care, cu ani în urmă, se afla un panou publicitar :

BINE AȚI VENIT IN MIAMI

Klaverna nr. 5 John B. Gordon

Căsuța poștală 181

Gara Buena Vista

Înlăturarea acestei reclame a fost una din primele mele victorii. Am pierdut ceva timp pînă am aflat cine era. proprietarul terenului. Făcea afaceri cu catolici și evrei.

1 se dădu de înțeles căși va pierde clientela. A înțeles pe loc. Reclama isă degradat vizibil, a căzut și nu a mai fost înlocuită.

Se întîmplase înaintea războiului. Pe atunci, Klaverna 5 a lui John B. Gordon era de părere că programul Klanului este deajuns de debil. Au întemeiat Frontul Alb, pe care. lau dinamizat. Se împăunau în cămăși cenușii, ghete negre, centiroane și curele asortate. Strigau în gura mare lozinci antievreiești, îndemnînd la alungarea evreilor din Miami. Dar Asociația foștilor combatanți evrei sa organizat în escadroane. De fiecare dată cînd era atacat un biet negustor evreu, detașamentele lor coborau în arenă și mai totdeauna ieșeau învingătoare. Descoperisem că broșurile de propagandă ale

180

Frontului Alb erau tipărite în Germania, la Erfurt, de Weltdienst. O dată aflat acest amănunt, prăbușirea Froni tului sa produs rapid.

Klaniștii din klaverna lui Gordon au intrat în Peștera lor, sau adăpostit sub cagule și își reluară expedițiile de noapte. Erau cei mai sângeroși din cîți am cunoscut pe întinsul Klantoanelor Inperiului Invizibil. La întrunirile lor, taxa era de zece dolari. Mai mult, interziceau străinilor să participe la întruniri. O făceau pentru că acolo puneau la cale fel de fel de murdării. Șantajau, spre pildă, oameni de afaceri și politicieni, cu loteria lor. O delegație de klaniști se prezenta la cîte un negustor evreu :

r Venim din partea Klanului.^ Ați observat că, de cîtva timp, nu le mai facem nimic" evreilor. Cîte bilete doriți să cumpărați pentru loteria noastră ?

Batalioane de bătauși profesioniști telefonau cîte unui politician :

Nimeni nusi poate păstra postul fără sprijinul Klanului. Cedați spune de cîteva bilete la loteria noastră ?

...Mam oprit în fața gării, unde miam lăsat valiza. Voiam să mă plimb puțin pe jos, pînă la Biscayne Bay. Miami arăta ca de obicei. Se apropia iarna și se făceau pregătiri pentru sezonul turistic. Telefonai unor prieteni. Mia răspuns Hany :

Salut, Stet! Bănuiam eu că o să vrei săți vîri puțin nasul în povestea cu dinamita. Vino pe la noi. Avem o cameră pentru oaspeți.

Bine. O să^mi povestiți ce s^a întîmplat pînă acum și dacă voi găsi vreun indiciu cît de mic, voi o să mă ajutați să aflu organizațiile care sāl exploateze.

Mam dus acasă la Hany, întrun cartier al orașului. Discuția a început la masă, cînd lam întrebat:

Ei, ce se zvonește ?

Că Klanul reintră în arenă. Dar după cîte îmi amintesc, niciodată Klanul nu a folosit asemenea încărcătură. În război, am văzut case aruncate în aer. Fleacuri pe lîngă ce s^a

întîmplat în Carver.

181

Sînt convins că este mîna Klanului. Am dosare pline cu isprăvi de acest fel, făcute din California, pînă în New Jersey, și din Birmingham pînă în Chicago. Ar dreptate, nu operează decît cu un pumn de dinamită,

La noi, în Miami, mai ușor faci rost de dinamită, decît de apă de băut. Fabrica de dinamită e la marginea orașului. Nu ai nevoie de autorizație pentru a cumpăra fie o încărcătură completă, fie un bastonaș.

Nu se poate face ceva pentru reglementarea vînzării ?

Se poate încerca.

Ce sa petrecut la Carver ? Ce se spune despre acest șantier ?

Foarte multe. Acum două luni, au fost obținute credite pentru construirea a două sute șaisprezece apartamente pentru albi, la Knight Manor. Am obținut ca a parte a fondurilor să fie repartizată pentru cartierul negrilor din Carver. Șantierul din Knight Manor este situat în apropierea cartierului pentru albi. Și albi din Knight Manor au început să mănînce jăratec. Li sau adăugat mulți alții.

Cine, Klanul?

Pe față nu. Cea mai mare gălăgie o făceau reprezentanții unei asociații, Asociația proprietarilor,

Lucru obișnuit pentru Klan. Totdeauna procedează la fel. Teai interesat de asociația asta ?

Nam aflat mare lucru, decît că e înființată de curînd, abia de două săptămîni. Și nu face altceva decît să ceară expulzarea negrilor din Carver Village. Cu ajutorul poliției.

Spuneai că nu locuiește nimeni acolo, încă.

în unele clădiri se locuiește. Singurul lucru bun este că dinamita nu a fost așezată sub acele case. Negrilor le este teamă. Cred că această explozie are scopul de ai" înfricoșa și ai determina să se mute. Dacă nu, Klanul va arunca în aer imobile locuite.

Și vor să plece ?

162

Nu. Sînt hotărîți să rămînă. Au cerut poliției să trimită patrulă de noapte. Au obținut doar ca o mașină să treacă pe aici din cînd în cînd.

Și primăria ?

Mai nimic. Așa de bine a fost îmbrobodit consiliul municipal de asociația proprietarilor, că acesta a ctecretat Carver Village drept un pericol public. A decis să ocupe clădirile cu birouri.

Păi, de ce să dinamizeze Carver Village, dacă fusese interzis negrilor ?!

Intreabăi pe klaniști ! Negrii care sau mutat au citat consiliul în fața judecătorului. Cauza se judecă pe 17 decembrie, dar nu cred să aștepte Klanul pînă atunci. Sau va aduce argumente noi la judecată.

Atentatul aduce modificări procedurii ?

Nu. Însă președintele consiliului municipal, Leslie Quigg, cere evacuarea negrilor înainte de pronunțarea sentinței.

Quigg ai zis ? ! înainte de război era șeful poliției din Miami. Toți polițiștii luau parte la parăzile Klanului ! Doi polițiști au umflat un băiat de bagaje de la hotel, acuzîndul că a aruncat o privire pofticioasă spre o femeie albă. Lau dus în afara orașului și lau castrat.

Nu cunoșteam toate acestea. Sau petrecut înaintea venirii mele aici. Miami golit ceașca de cafea.

Gata pentru seara aceasta. Mîine va fi o zi încărcată. Să ne odihnim. A doua zi, de cu noapte; mam dus la Carver Village. Harry nu exagerase : totul fusese făcut bucățele, pînă și frigiderule. Am început să flecăresc cu un negru care ieșea dintrun imobil locuit.

Nui prea vesel să locuiești aici ! Stați pe un butoi cu pulbere !

Omul se uită atent la mine, să înțeleagă încotro băteam : simpatie sau amenințare, îmi răspunse curajos:

Nu ar fi vesel pentru autorii crimei să se învîrtă pe aici, dacă poliția ar fi fost de acord să trimită o patrulă permanentă.

183

Bine că vați gîndit să vă apărați. Fiecare are dreptul să se apere de criminali.

Nu vă faceți griji ! Ne apărăm noi singuri, păzind din spatele ferestrelor.

Nu vă gîndiți să vă mutați ?

Deloc. Prea mult am locuit în gunoaiele din „cartierul negru”. Aici avem locuințe curate. Și abia le-am obținut !

I-am dat dreptate și i-am lăsat să se uite la ruîn. Mam reîntors în oraș. Am intrat în cel dintîi bar și i-am spus vecinului :

Vă pricepeți să faceți focuri de artificii ! Răspuns oarecum obosit :

încă o clădire care nu va fi a negrilor !

Pare a fi mîna Klanului !

Cine poate ști ! Oricum e ceva pe cînte !

Nu cumva cunoașteți pe un oarecare domn Ayak., aici, în Miami ? Sînt din Georgia și mi-ar face plăcere să-l întîlnesc.

Habar nam !

Îmi dădu răspunsul atît de repede, încît era evident că mințea. Deci, klaniștilor li se interzisese să vorbească străinilor de oraș despre explozie, orice parolă ar fi pro» nunțat aceștia ! Am comandat încă o bere, flecărind de una, de alta. Pe cînd mă ridicam să plec, îmi spuse :

Dacă te interesează atît de mult chestia cu casele dinamitate, de ce să nu vii astă seară la opt, la adunarea Asociației proprietarilor ? ! Se ține colo, după colț.

Mulțumesc, voi veni. La revedere.

Miam petrecut ziua prin barurile pe care le știam frecventate de klaniști. Nimeni n-l cunoștea pe domnul Ayak ! Fusesse dat un consemn, deci. La cină, Harry mi-a comunicat ce afluase și el:

Mam dus la secția 809 a sindicatului și i-am întrebat ce s-ar putea face pentru reglementarea vînzării de dinamită. Cea mai mare parte a membrilor acestui sindicat sînt negri. Au alcătuit o delegație care s-a dus la comandantul pompierilor. Au primit promisiuni încurajatoare. Iată cum se procedează acum : te duci la cazarma de pompieri, declari că intenționezi să faci o groapă, o pis

184

cină, de exemplu, sau orice îți trece prin minte. Ți se dă pe loc o autorizație de cumpărare. Comandantul a declarat că nu poate face altceva decît să recomande consiliului să ia o decizie energetică de reglementare. Dar consiliul se va întruni peste... un an !

Păi, Klanul va arunca în aer întreg Carver Village !

Nu mi-închipuiam să am atîta dreptate.

Seara mam dus la adunarea Asociației Proprietarilor. Dacă nu erau aceleași mutre ca la întrunirile Klanului, era cel puțin același ceremonial, același fel de a vorbi, de a argumenta. Președintele o ținea una și bună : negrii trebuie expulzați din cartier ! Strigă :

Nu dorim să mai aibă loc asemenea accidente, Nam fi dorit să aibă loc niciodată. Dar cred că va curge sîngedacă poliția nu se hotărăște să acționeze !

Afirmă că toate magazinele îi aprovizionau pe albi cu arme. Era o amenințare abia ascunsă. În zilele care urmară, primarul orașului, Chelsie Senerchia, a primit numeroase telefoane de amenințare :

Expulzații pe negri din Carver ori îi aruncăm în aer !

Poliția nu mai făcea rondurile convenite. În acest timp, răscoleam ziarele vechi, cercetînd metodele folosite de Klan contra caselor locuite de negri, îndată după război, Klanul reușise să oprească, un proiect de construire a unor locuințe pentru negri la Pinekood. Vîlvă mare. Nu

era vorba însă decît de incendiu. Klaniștii dăduseră foc la cîteva locuințe și aprinseseră o cruce la marginea șantierului ; concomitent, un klanist vorbea la difuzor :

Doamnelor și domnilor. Noi sîntem, Ku Klux Klanul ! Cînd vă împiedicați de lege, veniți la noi. Noi vă vom scăpa de negri, cum am procedat la Miami Beach.

Miami Beach și Palm Beach erau singurele orașe din Statele Unite în care negrii nu aveau voie nici să se stabilească, nici să circule în timpul nopții. Din ziare reieșea că în acel timp fuseseră create numeroase aso

185

ciații ale proprietarilor : protestau numai contra amplasării locuințelor pentru negri. Era deajuns pentru a lua Klanul la întrebări despre exploziile recente. Extrase din ziare au fost înmîinate șefului poliției, dar acesta refuză săi interogheze pe klaniști. Am început atunci săl pisăm cu numeroase telefoane, întrebîndul de fiecare dată motivul deciziei de a nui interoga pe klaniști. Am fost primul care ia telefonat. Bolborosi în receptor :

De ce aș faceo ? Klanul este o asociație legală.

Mam dus la tribunal, pentru a cerceta în actele regulamentelor acordate corporațiilor. Un regulament de asociație Caritabilă fără impozit fusese acordat societății anonime a KJlanului din Florida, la 7 septembrie 1944. La 31 iulie 1949, guvernatorul Fuller Warren autorizase Societatea anonimă a klanului din Sud săși creeze klaverne în întreaga Floridă. De la arhive mă duceam la bar, unde am aflat multe lucruri. Spre exemplu, am aflat de o sciziune în klaverna John B. Gordon. Majoritatea klaniștilor se afiliaseră klanurilor din Sud, al căror Dragon August era Bill Hendrix, din Tallahassee. Minoritatea sa instalat Peștera nr. 2 și era supusă lui Șam Roper, din Atlanta. Am transmis aceste informații unor asociații pentru apărarea drepturilor civile și acestea au determinat presiuni asupra guvernatorului. La rîndul lui, guvernatorul îl însărcina pe detectivul lui special cu o anchetă. Mă întrebam însăde unde cunoșteam eu fața lui Jefferson J. Elliott, detectivul...

Eram la Miami de două săptămîni și, într-o dimineață, pe cînd îmi sorbeam cafeaua, sună telefonul. Era Harry. Vocea îi cam tremura.

La centrul comunitar israelit sa găsit o încărcătură de dinamită lîngă o ușă.

A aruiicato cineva astă noapte, dar sa lovit de un palmier și detonatorul sa defectat.

Nici un indiciu ?

; Niciunul. Era acolo un paznic, iar mașina poliției face rondul la fiecare douăzeci de minute. Nimeni nu a văzut nimic.

Hm...

186

Acum înțeleg ce trebuie să simtă cei din Carver. Nu prea îți vine să lași copii să se joace pe afară știind că pot fi oricînd omorâți de o explozie.

Nu ați întreprins încă nimic ?

Toți țiipă cît pot că trebuie puse în mișcare autoritățile. Dar din partea lor, promisiuni multe, realizări puține.

Mai trecu o săptămînă. /Avu loc al treilea atentat, de data aceasta împotriva unei școli ebraice. Prost preparată, încărcătura nu a făcut explozie. Au fost arestați doi negri, tăietori de lemne în pădure, asupra căroro, au fost găsite două bețișoare de dinamită, încurajați de inactivitatea poliției, atentatorii se puseră pe lucru. Peste două săptămîni, la Carver Village, explodară din nou încărcături. Alta a fost găsită intactă. Pagubele au fost de douăzeci și două de mii de dolari. Explozia sa produs în fața anumerosi negri. Dintre dărîmături, ieși un negru cu o pușcă de vînătoare în mîini. Poliția sări pe el :

Cei cu pușca asta ?

îmi apăr familia !

Un polițist îi smulse pușca.

Urcă !

Șil împinse cu brutalitate în mașină. Negrii nu prea erau însă dispuși să mai înghită asemenea purtare. Au încercuit mașina, au deschis portiera și l-au scos pe celălalt afară. Omul se ascunse în mulțime, iar polițiștii începură să lanseze apeluri disperate prin radio, începură să urle toate sirenele polițiștilor din Miami, dar nu arestară nici un negri. Nici mașina poliției nu mai patrula prin Carver. În cartier, mai avu loc un alt atentat, într-o duminică dimineața, la patru și jumătate, două explozii au distrus vitraliile unei sinagogi din cartierul evreiesc, producând pagube de mii de dolari. După câteva zile, a fost rîndul bisericilor catolice să fie aruncate în aer. I-am spus lui Harry :

Lumea întreagă știe că numai Ku Klux Klanul îi atacă pe negri, pe evrei și pe catolici. Poate, că se vor hotărî totuși să acționeze.

187

Speranță deșartă. Toate organismele guvernamentale erau ca și paralizate. Pagubele se ridicau la mai mult de două sute cincizeci de mii de dolari. Evreii au organizat un mare miting, pentru a cere protecția poliției. Au înființat și un comitet contra atentatelor cu bombe. Dar cînd s-au dus la poliție, pentru a cere patrulă fixă la punctele în care se bănuia că vor mai avea de atenuat, adjunctul le răspunse :

Nu putem să ne transformăm ofițerii în paznici de noapte !

Asociația foștilor combatanți evrei se aduse la șerif, care le dădu permisiunea de a instala o pază proprie în jurul școlilor și dispensarelor. Au așezat proiectoare pe acoperișurile caselor și au organizat patrulări neîntrerupte. Sau dus și negrii să ceară aceleași drepturi, în dispoziție proastă, șeriful anulă drepturile tuturor la măsuri de autoapărare. Procurorul general al statului Florida ceru trimiterea unor (detașamente din Garda Națională. Dar nu cu scopul protejării clădirilor, ci al „prevenirii mișcărilor rasiale”. Iar F.B.I. nu se amesteca, deoarece nu găsea nici o atingere a drepturilor garantate de legile federale. Deoarece sezonul turistic urma să înceapă azimîine, oamenii de afaceri începu să le fie teamă că terorismul îi va face să piardă o mulțime de bani. Am alimentat această frică și am făcut să circule și mai mult.

De ce să nu punem la bătaie interesele turistice ale statului Florida și autoritățile federale să ia măsuri contra terorismului ? ! Sînt unii cărora nici că le pasă de drepturile civice sau ale minorităților, dar sar ca arși cînd oamenii de afaceri le flutură un bici pe sub nas.

La 7 decembrie, procurorul general al Floridei, constrîns de întrunirile de protest și de intervențiile industriei turistice, ordonă o anchetă a F.B.I.ului, preliminară, „pentru a se constata dacă era cazul unei anchete”. Șeful biroului din Miami al F.B.I. declară :

188

Ca urmare a exploziei, a fost avariata o cutie poștală. Este un motiv să ne implicăm și noi. În ajunul Crăciunului, terorismul a atins paroxismul. Tocmai într-o asemenea noapte șiau găsit atentatorii să așeze o încărcătură de dinamită în casa familiei Harry T. Moore, o familie de negri care locuia la Mims, în nordul orașului Miami. Soțul a fost ucis pe loc, soția a murit după o săptămînă de agonie. În zadar a afirmat femeia că ar putea da indicii în privința ucigașului, nimeni nu o ascultă. Nici poliția locală, nici detectivul special al guvernatorului, nici F.B.I. Moore fusese un fel de apostol al democrației și nu ezita să iasă la bătaie. Șia închinat viața apărării drepturilor oamenilor de culoare. Fusese secretar general al Asociației naționale pentru progresul oamenilor de culoare (A.N.P.O.C.) și conducător al Ligii alegătorilor liberali din Florida. Obținuse ca negrii să fie înscrși pe listele electorale. În 1950, am candidat pentru un post de senator independent, a cărui program principal avea în vedere combaterea segregăției, în politica externă, lozinca mea era „Trăiește și lasăi pe alții să trăiască”, în politica internă „Egalitate pentru toți”. Liga lui Moore mă sprijinea din toate puterile. La Ocala, avu loc o adunare a electorilor din Florida. M-am dus și am luat cuvîntul. , Nici republicanii, nici democrații nu s-au coborît să răspundă invitației negrilor. În timpul discuțiilor, am fost întrebat de unul din adepții lui Moore :

Nu credeți că un astfel de program va atrage etichetarea dumneavoastră drept „roșu” ?

Ia răspuns Moore însuși :

Mereu sîntem beștelii că sîntem negri;.. De ce neam supăra dacă ni se atribuie altă culoare ? !

Acesta a fost adevăratul motiv al asasinatului. Henry Moore îi iritase pe neobosiții partizani ai superiorității albilor, cu atît mai mult, cu cît îi adusesse și pe negri la vot. Uciderea lui ridică tensiunea la a fi ide nesuportat. Faima proastă care se cerea înăuntrul și în afară. țării a determinat luarea unor măsuri împotriva terorismului. Inspectorul Elliott îi asigură pe ziariști :

Statul Florida face tot ce îi stă în putință pentru ai cjescoperi pe vinovați. Sîntem deja pe o pistă bună. .Și am descoperit niște urme.

În timpul unui miting de protest de la Florida, unul din vorbitori luă în derîdere aceste cuvinte :

Urme !... întreaga Floridă e plină de „urme”.. Dacă ar fi fost asasinată o familie de albi, a doua zi ar fi fost arestați cel puțin o sută de negri. O sută de negri aleși la întîmplare.

Am luat și eu cuvîntul, dezvăluind cum fusese acordat regulamentul de funcționare al Klanului și ce trebuia făcut pentru ai fi retrasă autorizarea. Propunerea a fost trimisă avocaților de la A.N.P.O.C. În timpul mitingului, am primit numeroase telefoane prin care eram anunțați că imobilul în care se desfășura întîlnirea va

sări în aer. De fiecare dată, cel care conducea ședința prevenea asistența. Nu plecă nimeni.

Dimpotrivă, veneau din ce în ce mai mulți oameni. Poamna^ Edith Simp

kms, reprezentanta în A.N.P.O.C., afirmă cu acest prilej:

Indivizii care se tot învîrt în jurul nostru agitănd bombe sînt cu adevărat niște mărginiți, își închipuie

că ne vor speria. Reușesc însă să ne unească și mai mult.

În ultima zi, cineva sa strecurat în subsolul clădirii și a dat drumul la gaz fără a aprinde flacăra. Tentativa .a fost descoperită și explozia a fost evitată.

În iacelași timp, o delegație a Congresului pentru apărarea drepturilor civice a fost primită de guvernatorul Warren, cerîndu-i să ia măsuri drastice. Guvernatorul tipări afișe în care se promitea o recompensă celui care va da informații despre atentatori. Delegația a fost invitată la masă. Pentru prima oară în istoria Floridei, albi și negri stăteau la aceeași masă.

ISPRĂVILE ȘERIFULUI MC CALL

Abia mă întorsesem acasă, cînd mia ajuns vestea unei noi ticăloșii a Kianului. De data aceasta în Florida de Sud. Miam făcut iar valiza. La radio, sa difuzat un comunicat enigmatic :

„Noaptea trecută, șeriful Willis Mc Caii, din Lake County, a împușcat doi negri care încercau să evadeze în timp ce erau transportați, la tribunal. Curtea supremă a Statelor Unice dispusese re judecarea procesului intentat acestor doi negri. Samuel Shepherd a murit pe loc. Walter Lee Irvin a fost transportat în. stare gravă la spital”.

Era un lucru banal ca un șerif să împuște un negru sub pretextul tentativei de evadare de sub escortă, în Sud, sînt întîmplări zilnice. Dar cei doi negri nu erau deținuți obișnuiți și nici Mac Caii un șerif banal. Victimele făceau parte din „Cei patru din Groveland”, al căror caz trezise interes în lumea întreagă. Fuseseră acuzați că au violat o femeie albă, la Groveland, în Florida. Curtea Supremă a Statelor Unite fusese redusă la tăcere de pistolul șerifului Mc Caii. Merita să mă ocup puțin de toată treaba. Am luat avionul pentru Orlando. Din aerogara, am cumpărat ziare și mam urcat în autobuzul de Eustis. Drumul șerpuia printre plantații de portocali, întrerupte de lacuri și palmieri. Greu de crezut că un ținut atît de frumos poate adăposti atîta ură.

Am început să citesc ziarele. Versiunea lui Mc Caii era simplă. Mult prea simplă... O pană de cauciuc. Deținuții au profitat încercînd să... Un brav șerif apără totdeauna legea. Așa că Mc Caii a tras, ca un bun șerif ce este. Partea proastă a povestirii despre șeriful cel brav era că deținuții fuseseră legați unul de altul de un lanț și

încătușați. Desigur, nici înarmați nu au fost. Cu toate acestea, șeriful nu a ezitat să tragă un încărcător întreg. Am văzut fotografiile celor doi întinși într-o groapă. Fuseseră făcute de redactorul unui ziar din Eustis, o femeie care trecuse întâmplător pe acolo, avînd și aparatul de fotografiat la ea. Era și un articol sau mai degrabă o reluare a poveștii despre cei patru. Trăisem în Florida, așa că puteam piti printre rînduri. Articolul începea astfel : „Povestea celor patru din Grovelan a început în 1949, cînd un grup de negri a răpit o femeie albă pentru a o viola. În realitate, totul a izbucnit pentru că femeia nu se întorsese acasă în timpul unei nopți. Se afla în mașină împreună cu soțul ei, cînd au avut o pană de cauciuc, în plină cîmpie. Înceau să dreagă pana, cînd lîngă ei sa oprit o mașină în care se aflau patru negri. Iau propus femeii să o conducă pînă la cel mai apropiat autoservice. Dis de dimineață, a doua zi, a fost văzută împreună cu «mul de la pompa de benzină. Soțului ia spus că a fost răpită de negri, dar că nul poate recunoaște pe nici unul. Abia în ziua următoare, a început să spună că a fost violată”. Am citit din nou ziarul : „Comunitatea plantatorilor de lămîi a fost profund emoționată de această crimă. Au fost arestați și inculpați trei tineri negri : Samuel Shepherd, Walter Lee Irvin și Charles Greenlee. Al patrulea, Ernest Thomas, refuzînd să se predea, a fost împușcat”. Adevărul este că în joc intrase de îndată Klanul. Cu surle, trîmbițe și cruci aprinse. Semănase spaima printre negri și, drept urmare, aceștia sau refugiat în oraș. Pentru a liniști hoarda care se pregătea de linșaj, șeriful, procedînd asemenea tuturor colegilor lui din Sud, lea dat voie klaniştilor să participe și ei la urmărire.

Începu vînătoarea. Negrii au fost prinși și azvîrliți în închisoare legați burduf. Soțul respectivei femei luase și el parte la urmărire, dar, lucru curios, nu ia identificat pe atentatori decît după ce aceștia au fost arestați. Thomas, cel de al patrulea, se ascunde la părinți. A fost ciuruit de gloanțe de revolver, puști de vînătoare, carabine. La întrebarea unui ziarist de ce nu a fost prins viu, unul din haită a răspuns laconic : „A vrut so șteargă !”. "Substitutul de șerif însărcinat cu arestarea declarase că în acel moment tocmai se uita în altă parte. După ce

192

șiau potolit setea de sînge, asasinii sau împrăștiați.

Au trecut luni încheiate pînă să se producă inculparea celor trei. Mc Caii declară că obținuse mărturisirea iscălită a celor trei. Era considerat erou. La deschiderea procesului, ziariștii reușiseră să aprindă întrațit spiritele, încît la ușa tribunalului se formase o altă haită de indivizi puși pe linșaj. Strigau în gura mare :

Daținii nouă pe acești feciori de curvă ! De ce ne mai cheltuiți banii pentru o formalitate ?!
În loc să împrăștie banda, șeriful Mc Caii se urcase pe treptele palatului de justiție și spusese cîteva cuvinte bine simțite :

Aveți încredere în noi ! Vor fi executați în mod legal !

Își lega destinul politic de reușita procesului. Foarte semnificativ este că acuzarea nu înfățișă tribunalului mărturisirile cu care se lăudase șeriful. Prizonierii au declarat că au fost torturați și amenințați. Prin urmare, mărturisirile lor au fost obținute numai verbal, apoi au retractat. Haita făcea presiuni la ușa tribunalului mereu, juriul era alcătuit, așa cum se și cade, numai din albi. Verdictul, cel așteptat : „vinovați”. Se cerură totuși circumstanțe atenuante pentru Greenlee, care nu avea decît șaisprezece ani. Sentința judecătorului : scaunul electric pentru Shepherd și Irvin. Închisoare pe viață pentru Greenlee. Mc Caii își ținuse promisiunea, spre satisfacția admiratorilor, își duse prizonierii în triumf pînă la închisoarea din Raidford. Cei doi au fost aruncați în celula condamnaților la moarte.

Am reluat articolul : „...Asociația națională” pentru progresul oamenilor de culoare deschise apel. Curtea supremă din Florida a confirmat sentința. Dar Curtea Supremă a Statelor Unite ceru rejudecarea procesului, deoarece se desfășurase într-o atmosferă de intimidare, iar din juriu negrii fuseseră excluși în mod sistematic. Deținuții au fost împușcați în timp ce se îndreptau spre cel de al doilea proces”.

În ziar nu se mai spune că și Congresul pentru apă rărea drepturilor civile declanșase mari manifestații de protest, atrăgînd asupra celor patru din Groveland aten

ția întregii Americi și chiar a întregii lumi. În Lake County, se spune că „prea sa vorbit despre acești negri”.

De cum am pus piciorul pe trotuarul din Eustis, miam dat seama că orașul se pregătea de linșaj. În aer plutea aceeași tensiune ca la Monroe, oraș în care Klanul executase patru negri. Negri nu prea am văzut. Albi pareau nervoși. Hotelul Fountain Inn, unde miam luat o cameră, era plin de ziaristi și de agenți ai F.B.I. Tînăra de la recepție mi se adresă pe un ton de scuză :
" Mă tem că o să trebuiască să vă duceți singur bagajul în cameră, pe scări. Azi liftierii și băieții de serviciu nu sau prezentat la lucru... Sînt toți negri... Dumneavoastră tot ziarist sînteți ? Mie cam rușine să spun, dar aș dori să avem mai des povești ca aceasta... Vin la noi o groază de tipi .bine L.

După ce miam lăsat bagajele, iam telefonat avocatului Thurgood. Marshall, care mia spus ce sa mai întîmplat. Cel rămas în viață, Irvin, era în afara pericolului. I se făcuseră mai multe transfuzii. Urma chiar să răspundă la cîteva întrebări, azi după amiază. Primul îl va vedea avocatul lui, dar însoțit de un expert al tribunalului, detectiv special al guvernatorului. Era Jefferson Elliott. Depoziția lui Irvin a întors pe dos Statele Unite. Declară următoarele, înainte ca el. și Shephard să iasă din închisoare, li sa dat de înțeles că nu mai aveau mult de trăit și că nu vor mai putea să asiste la rejudecarea procesului. Apoi, în loc să meargă pe, drumul obișnuit în asemenea cazuri, șeriful apucă pe un drumeag pustiu și întortocheat, în urmă, la oarecare distanță, venea mașina ajutorului James Yates. După cîteva kilometri, șeriful își întrebă ajutorul prin radio :

Sper că nu se vede nimeni !

La puțin timp, șeriful spusese că i se pare că are o pană. în față. Sa aplecat la roată, apoi sa urcat în mașină. Peste o sută de metri, roata era dezumflată. A deschis portiera și lea ordonat deținuților să coboare. A început să,, tragă îndată ce au coborît și ,a continuat .după ce ei căzuseră. Irvin a mai apucat săl audă pe șerif chemîndul pe ajutor:

194

Vinp. Am terminat cu ei !

Yates se apropiase de ei și apoi îi spusese lui Mc Caii :

Dămi revolverul. Asta nu e mort. Yates apăsă pe trăgaci, dar glonțul nu a pornit. Sau dus amîndoi în dreptul farurilor și au verificat armele. Yates a tras din nou și Irvin a făcut o pe mortul.

Avocatul Marshall la întrebă pe Irvin :

Lați amenințat vreodată pe șerif sau ați încercat să fugiți ?

Nu am mișcat nici măcar un deget. De ce am fi făcut o ? ! Eram încredințați că după rejudecare, totul va fi bine.

În acest timp, eu îmi puneam întrebările mele la biroul de primiri al spitalului :

Sînt ziarist. Fiți amabilă, la ce oră a fost adus Irvin la spital ?

Infiriera a fost surprinsă de întrebare :

Sînteți primul care se interesează de așa ceva. Așteptați.

Căută în registru : La 1 și 17 minute.

Nici o altă indicație pe fișă ?

Ba da : puls imperceptibil.

Altfel spus, păzitorilor legii leau trebuit două ore și jumătate spre al aduce pe Irvin la spitalul aflat la zece kilometri de locul întîmplării. La sosire, îl credeau mort. Nimeni nu sa sinchisit de acest amănunt esențial.* A doua zi, judecătorul Trumon Futch ai ordonat o anchetă asupra morții lui Shepherd. Juriul numit de Futch sa dus la spital. Irvin își repetă povestea din ajun. Toți albi, membrii juriului lau ascultat pe Irvin fără să pună nici o întrebare. Dădeau din cap, cu scepticism, cu ochii pe jumătate închiși. Au ieșit în tăcere. Sau deplasat la locul unde se întîmplase crima și au răscolit pămîntul în căutare de dovezi, înaintea lor, trecuseră pe acolo

niște elevi, care au găsit cartușe netrase și i le-au înmînat profesorului. Acesta le dădu F.B.I.ului. În cursul după amiezii, juriul ținu o conferință de presă în holul hotelului. Trăind în Sud, am asistat adesea la ședințele juriilor formate pentru a se pronunța în chestiunea omu

195
rării unui negru de către un alb. Noțiunea de justiție e tăvălită rău de tot. Dar acum asistam la cea mai abjectă dintre toate mascaradele. Toți erau de partea șerifului. Martorii nu făceau altceva decît să-i întărească afirmațiile. Judecătorul Futch mesteca nepăsător, agățat de vîrfurile trabucului. Nu puse nici o întrebare care să verifice spusele lui Irvin. La fel făcură și ceilalți din juriu. Caracteristic pentru această „anchetă judiciară” a fost escamotarea unor martori și a unor fapte. De exemplu, a fost audiat operatorul stației de radio a poliției, pentru a confirma că șeriful ceruse o ambulanță pentru al duce pe Irvin la spital. Nici gînd să fie cumva întrebat dacă, în calitatea lui de operator al poliției, auzise la radio cuvintele „Sper că nu se vede nimeni” și „Am terminat cu ei”. De altfel, omul intrase de serviciu după miezul nopții. Cel care fusese de serviciu înaintea lui nici nu a fost chemat. Șeriful Mc Caii avea aerul unui om care a fost silit să-și facă datoria neplăcută de om al legii. Alături, soția, cu înfățișarea sigură că soțul ei va fi absolvit de orice bănuială. Pe bancă, între ei, o valioară cenușie. Au fost audiați mai mulți fermieri.

Ați auzit împușcături ?

Da, domnule judecător. O serie întreagă. Era spre zece jumătate.

Toți au dat același răspuns. Nimeni nu,ia întrebat dacă între focuri au remarcat pauze. Căci Irvin afirmase că existase o pauză între apelul adresat lui Yates și împușcătura acestuia. Un alt martor declară că nu a remarcat ca negrii să fie legați cu lanțuri sau cătușe și că păreau morți. Era o contradicție între ceea ce spunea acest om, primul martor sosit la fața locului, și cele scrise de ziarista care făcuse primele fotografii. Femeia se afla în sală și am întrebat-o pe loc :

Erau sau nu legați unul de altul ?

Femeia spera să-mi vîndă fotografiile, așa că spuse adevărul :

, Sînt~sigură că erau legați. Am fost acolo printre primii. Dar aud că aici se spune altceva;.. Cred că am vorbit prea mult...

196

Mam întors în sală. La bară se afla J. W. Hunter, procurorul statului, care încerca să schițeze scena pe care o văzuse cînd sosise la fața locului. Mc Caii se fălea că descoperise primul că Irvin trăia și că chemase ambulanța. Dar în dimineața crimei, într-un ziar local, pe care apucasem să-l citesc, procurorul declarase că el chemase cel dintîi ambulanța, după ce descoperise că Irving trăiește. Nici el nu se referi la această declarație și nimeni altcineva nu o scoase la lumină.

Se apropia ora cinei și defilarea martorilor sa încheiat. Judecătorul Futch era pe punctul de a trage concluziile, cînd șeriful Mc Caii se ridică, ieși din banca sa și deschise valiza, ca și cum ar fi uitat pînă acum. de lucrul acesta.

Domnule judecător, am aici, ceva care ar putea să vă intereseze pe dumneavoastră și juriul. Am găsit-o azi după amiază.

Meticulos și demonstrativ, scoase din valiză o haină și ridică mînele stîngă :

Am descoperit urme de arsuri pe mînele hainei pe care o purtam în acea seară.

Inspectorul Elliott intră în scenă, așa cum fusese prevăzut :

Foarte interesant !... Foartefoarte interesant ! Judecătorul i se adresă :

. Inspector Elliott, puteți să ne spuneți ce înseamnă .aceasta ?

Da, domnule judecător. Vă răspund în calitate de «expert în balistică.

Veniți la bară.

Elliott începu să examineze cu atenție haina și mînele, „apoi spuse foarte decis :

După mine, ne aflăm în fața probei celei mai convingătoare. Avem dovada că, atunci cînd a tras, cel care

purta această haină, se bătea pe viață și pe moarte cu cineva. Țesătura este arsă plecînd de la cot și arsura se

ridică spre umăr. Această înseamnă că șeriful a trebuit să ridice brațul stîng pentru a-și feri fața și a tras pe Esub brațul stîng, cu riscul de a se răni el însuși.

Opinia produse o adîncă impresie asupra juriului. Fiecare membru al lui își trecu haina din mîină în mîină, o întoarse pe față și pe dos, schițînd gestul sugerat de Elliott. Fiecare se felicita de adîncimea raționamentului, care va grăbi concluziile dezbaterii. Judecătorul Futch aruncă o privire în sală :

"

Mai există martori sau deținători de probe ? Domnii ziariști nu au nimic de zis ? .

Confrații mei erau tot atît de satisfăcuți ca și ceilalți din sală. Eu însă mam uitat în notes și am văzut că îmi însemnasem o serie întreagă de întrebări. Ce operator de radio era de serviciu cînd sau tras focurile ? Ce auzise și ce notase în caietul de ascultări ? Există ștersături sau pagini rupte ? Și gloanțele de revolver ? Locul fusese pieptănat și de F.B.I. Ce constatare : șeriful trăsesese în timp ce se lupta cu negrii sau cînd ei erau căzuți la pămînt ? Ce era cu cartușele găsite de elevi ? Dacă aveau urme de percuție, înseamnă că se confirma versiunea lui Irvin despre revolverul defect, însemna oare că revolverul era gol cînd ajutorul îl îndreptase către Irvin și că, în graba lor de al încărcă, cei doi lăsaseră să cadă cîteva cartușe ? Ampretele de pe revolver erau și ale lui Yates ? Sau numai ale lui Mc Caii ? Revolverul se afla la F.B.I. Dar nimeni nu se prezentă să dea vreun rezultat și nimeni nu întrebă pe nimeni. În sfîrșit, de ce să nu se facă o autopsie ? Se trăgeau concluziile anchetei judiciare fără rezultatul autopsiei, care ar fi confirmat dacă sa tras asupra victimelor cînd acestea se aflau pe pămînt. Erau întrebări care cereau răspunsuri. Dar Shepherd era mort și nimănui nuî mai păsa de el. Puteam să o fac eu oare ? Aveam calificarea necesară ? Eram eu într-o situație favorabilă ? Nu cumva aş fi oferit idei pentru acoperirea urmelor ? De exemplu, dacă în carnetul de ascultări sar fi aflat ștersături, nu voiam să dau ideea retuşării lor.

Erau probleme din categoria acelor care trebuie ridicate în fața unui Mare juriu. Poate chiar a unui Juriu federal. La urma urmei, însuși procurorul Hunter spusese că se va convoca un Mare juriu de stat. Cum în joc erau un ofițer de poliție și victime puse sub jurisdicția

Curții supreme, nu mă îndoiam că va ancheta și un Juriu federal. Am așteptat de aceea o ocazie mai bună. Exista totuși o întrebare pe care o puteam pune fără să risc. Am întregat deci pe un ton nevinovat :

A fost avută în vedere o autopsie ?

Sar fi crezut că judecătorul Futch auzea pentru prima oară în viață acest cuvînt.

Autopsie... Autopsie ? O clipă !

Schimbă cîteva cuvinte cu procurorul, apoi spuse foarte categoric :

: Medicul care a examinat cadavrul nu a fost liber azi !

Bîlciul se încheiase. Membrii juriului erau așteptați deja la cină și nuși mai puteau permite să întîrzie. Verdictul : omucidere motivată. Șeriful Mc Caii trăsesese în timpul serviciului și fusese în legitimă apărare. Toți se năpustiră spre șerif, pentru ai strînge mîna. Mc Caii zîmbi prima oară de la începerea dezbaterilor. Era satisfăcut.

Poate că șeriful Mc Caii și ajutorul Yates erau nevinovați. Dar, dacă așa ar fi stat lucrurile, ei trebuiau să fie primii care să ceară un Mare juriu.

FM SE APUCĂ DE TREABĂ

A doua zi după pronunțarea verdictului (de către un juriu alb, cu martori albi și în fața unui public numai din albi), orașul Eustis nu mai semăna cu acela din ajun. Atmosfera grea se evaporase, albi ieșiseră veseli pe străzi. Negrii însă dispăruseră cu totul. Lam întîlnit pe inspectorul Elliott în holul hotelului Fountain Inn. Cumpăra ziarele din acea zi, în care era lăudat șeriful Mc Caii. Lam întregat dacă îmi poate acorda cîteva minute. Lam însoțit în cameră. Elliott știa doar că șînt ziarist, dar . numi știa numele.

"

Bine că sa terminat și cu problema aceasta ! Mă grăbesc la pescuit, E o vreme minunată pentru undiță.

Era mîndru de isprăvile sale la pescuit și la tir. îmi arată b.distincție de trăgător de .elită. Mam decis sămi joc cartea. Am scos din buzunar legitimația de klanist și iam arătato. Legitimația nu este. înțelegă" decît ,de cei carei cunosc simbolurile. Elliott surîse blînd :

Ia te uită, ia te uită... Văd căl cunoști pe domnul Ayak !

Desigur ! Dar și pe domnul Akai. Elliott era totuși prudent.

La ce ziar spuneai că lucrați ?

La „Southern Outlook” din Birmingham. Dar sediul meu este la Atlanta.

Mă privi cu ceva mai multă încredere : ,

Aha, faceți parte din Statul major !... Sînt membru al klavernei din East Point.

Ce mic este Imperiul Invizibil, li cunosc pe mulți din East Point. v

200

Neam amintit împreună de cîteva nume cunoscute din Atlanta și neam convins reciproc de apartenența la Confrerie. Elliott sa pus pe destăinuri :

Iau garanție legitimația pe care miați arătato / Pot să vă spun că, atunci cînd au fost Taduși la penitenciar, negrii ăștia erau bătuti măr. Gardienii închisorii sau înspăimîntat atît de tare că treaba li se putea pune în seama lor, că au făcut fotografiile și iau pus pe cei doi să jure că nu ei iau[^] bătut. Dracul șia băgat coada și fotografiile au ajuns la F.B.I., mai înainte de a ajunge la guvernator. Abia de am reușit să împiedicăm publicarea lor.

Miam amintit că un Mare juriu federal încercase să verifice afirmațiile deținuților, potrivit cărora fuseseră bătuti la închisoarea din Lake County. Afirmațiile lor nu au putut fi dovedite de nici un document. Acum era clar că polițiștii locali și cei de la nivel federal se uniseră pentru a ascunde dovezile. Elliott urmă :

r ...Și guvernatorul ma trimis personal sa" interoghez creaturile acelea de negri, pentru a salva situația. Fuseseră bătuti zdravăn, zile și nopți în șir.

îmi spunea toate acestea pe tonul cel mai firesc din lume, O bătaie în ușă. Am înghețat : dacă intra cineva care îmi cunoștea numele adevărat ? ! Așa a și fost. A intrat Stephen Trumbull, de la „Miami Herald”.

Ce mai faci, Stet ?

Lam privit pe Elliott. Prenumele riui spusese nimic. Trumbull întrebă : Ce spuneți de verdictul de legitimă apărare ?

Datorită lui, Mc Caii va fi reales pe cel puțin două legislaturi !

Aflasem destule și eram dornic să ies eît mai iute. Dintro clipă în alta, Trumbull putea începe să povestească lui Elljot isprăvile mele împotriva Klanului. Am abătut vorba spre pescuit, apoi am privit ceasul :

Trebuie sămi scriu articolul. La revedere. Camera mea era deasupra, înghițeam scările. Probabil că în acea clipă Elliott îl întreba pe Trumbulî „Cinei tipul”, iar Trumbull îi răspundea „E Kennedy, individul care a aruncat .Klanul în aer”, îmi ardeau călcâiele.

201

Aflasem niște lucruri de clasă ! Trebuia să părăsesc orașul cit mai repede. Aveam în sfîrșit o informație care putea fi utilizată de F.B.I. Căci maltratarea deținuților, este de competența F.B.I., la fel ca și sustragerea probelor în caz de violare a legilor federale. Nu trebuia să uit că înșiși membrii biroului F.B.I. erau complici. Urma să caut un avion direct spre Washington și să mă duc la cartierul general. Și asta foarte repede. Dacă Elliott află cine sînt, va încerca să șteargă urmele, poate chiar să mă facă să, dispar. Voiam ca în plasă să cadă deodată Elliott, șeful și directorul închisorii din Lake. Să iau autobuzul spre Orlando, unde era un aeroport. Nu prea aveam însă bani pentru biletul de avion. Nu mai aveam timp să mă duc pe acasă, la Jacksonville... Bine, o sămi amanetez aparatul de fotografiat. Voi trece totuși prin Jacksonville. De acolo, voi lua bani și avionul spre Washington.

Dar dacă Elliott mă vedea achitînd hotelul, cu bagajele alături, ar intra pe fir mai iute decît mine. Mai bine sămi las valiza în șifonier, ca și hainele. Am luat doar periuța de dinți și aparatul de fotografiat. Pe masă am zărit o sticlă cu Whisky, foarte bun. Dar nu găseam dopul, deși lam căutat. Miam înfundat sticla în buzunar așa cum era, și, de frica lui Elliott, am ieșit valvîrtej din hotel. Ca să adorm bănuielele, am întrebato pe fata de la recepție :

La ce oră se servește prînzul ?

De la unsprezece și patruzeci și cinci.

Mulțumesc.

Am ajuns la autogara :

Următorul autobuz spre Orlando ?

Douăsprezece și un sfert, dacă nu întârzie.

Era abia zece și un sfert și mi voiam să atrag atenția stînd în sala de așteptare. Intro mașină a poliției trecu șeriful Mc Caii. Răspundea fălos admiratorilor, săltînduși pălăria de cowboy cu boruri de doi metri.

Am făcut o mișcare greșită și, deodată, sticla din buzunar se revărsă peste haine și am început să miros ca

202

un butoi. Speram ca mirosul să se evapore înainte de a ajunge la Washington. Și nici haine de schimb nu aveam. In autobuz, aproape că eram amețit de vaporii care ieșeau din haine. Deși în autobuz mă simțeam mai în siguranță, pericolul nu era înlăturat cu totul. Poliția piatea să mă aresteze oprind autobuzul și apoi sămi vină de hac pe un drum de țară. La Orlando, unde am ajuns fără neplăceri, am telefonat la aeroport":

...Avionul spre Jacsonville pleacă peste douăzeci și șapte de minute. Nu cred că mai aveți timp săl prindeți.

Și următorul ?

La zece seara.

Trecețimă pe lista pasagerilor și anunțatio pe stewardesă. Voi ajunge la timp.

Am oprit un taxi, dar avea deja înăuntru un client. Lam întrebat pe șofer :

Unde aş putea găsi un taxi pe aproape ? Mia născut soția și avionul de Jacksonville pleacă peste cîteva minute.

Șoferul îmi răspunse nesigur :

Nu prea cred să găsiți pe aici.

Dar cel dinăuntru era ceva mai plin de căldură. In mîna avea o sticlă pe jumătate goală. Poate a respirat și parfumul pe carel emanau hainele mele. Bîlbîi :

Ce tot spui ?... Un copil ?... Urcă ! Nu mă grăbesc. Spunei să te ducă unde vrei.

Am plecat spre aeroport. Amicul îmi întinse sticla :

Ia o dușcă... în sănătatea copilului.

Nu acum, mulțumesc !

Chiar dacă am fi ajuns la timp, nu aveam bani pentru bilet. Mam adresat șoferului ;

Vestea ma luat pe nepregătite. Nu am zece dolari, pentru bilet. Aparatul de fotografiat face cincizeci. Dacămi dai zece dolari, îți dau q chitanță pentru patruzeci de dolari datorie și aparatul drept garanție, îmi dai numărul mașinii și în două săptămîni ai banii înapoi.

Oferta nu era pe placul șoferului :

Ce să zic ? !... Nu prea am eu zece dolari de dat de Domană !

203

începeam să mă întreb cum voi face rost de bani, cînd amicul iar interveni, scoțînduși portofelul :

Poftim, ține zece dolari și o să am grijă de aparat. Pe șofer îl mai puteam găsi, dar pe amic nuprea

vedeam cum și nu voiam sămi pierd aparatul,..

Mulțumesc, nu vreau să abuzez de încredere... Am ajuns la aeroport. Se vedea avionul pe pistă, cu

motoarele mergînd. Am plătit taxiul, iam mulțumit amicului și am alergat spre casierie. Casierul îmi strigă :

Grăbițivă ! Pilotul vă așteaptă numai pe dumneavoastră !

Ascultațimă o secundă... Mia născut soția la Jacksonville și numi ajung zece dolari pentru bilet. Pot să vă las aparatul de fotografiat garanție pentru zece dolari?

Casierul se uită la colegul lui, la aparat, apoi dădu încet din cap. încă mai miroseam a Whisky.

Pierdusem orice speranță, când se auzi o voce :

Ia zece dolari și păstreazăți aparatul !

Era amicul din taxi. Își dăduse seama că nu pot lăsa aparatul oricui. Puse banii pe biroul casierului. Am făcut sghimb de cărți de vizită, timp în care casierul scria biletul. Am alergat la avion. Stewardesa luă biletul, zîmbi amabilă, dar pe dată se încruntă : o ajunsese mirosul de Whisky, în timp ce mă așezam, pasagerii strîmbau din nas. Numi mai păsa de ei, de vreme ce aveam scaunul meu în avion. Puțin mai târziu, am chemato pe stewardesă și am întrebato când este legătura cu Washingtonul. Mia spus și iar am devenit nervos : douăzeci de minute. Nu mai aveam timp să trec pe acasă. Dacă scăpăm legătura, nu mai aveam un alt avion decît peste șase ore și aș fi ajuns la Washington a doua zi dimineată. Iar eu doream să ajung la F.B.I. imediat, pentru ca cei din Eustis să nu aibă timp să se pregătească. . Unde ne mai oprim pînă la Jacksonville ?

Cinci minute la Daytona Beach, pentru poștă. Eram la ușa avionului, când am aterizat la Daytona. Femeia mă opri :

Nu aveți nici măcar timp să căborîți !

Urgență. Mă întorc !

. Am alergat la telefon.

204

Așteptați cinci minute pînă vi se dă legătura, domnule !

Nu !... Chemare urgentă... Oficială !

Difuzorul anunța plecarea avionului. Stewardesa bătu în cabină :

Plecăm peste o clipă. Auzii vocea soției.

Adumi o valiză și, bani la aeroportul din Jacksonville !

Am ajuns la avion călcînd pe urmele stewardesei. La aterizare, mă aștepta soția cu valiza și Tsanii. Am îmbrățișato în grabă, am luat valiza, mam repezit la vestiar, unde miam schimbat hainele. Multă vreme după aceea, soția mea a fost convinsă că eram beat turtă. Am telefonat apoi la Washington, prezenind F.B.I. de vizita mea, comunicîndule vag despre ce era vorba. Dar abia la ora unu noaptea am ajuns în biroul adjunctului secției pentru drepturi cetățenești. Iam povestit totul, cu excepția complicității agenților din Florida. Va rămîne timp și pentru ei, după ce vom termina cu ceilalți. Iam sugerat adjunctului să aleagă agenți care să nu provină din Sud și încă înainte de zori. ,

Să *TIU* fie din Sud ? Vrei să spui că oamenii noștri din Florida sînt compromiși ?

Mi sa dat de înțeles că ar fi posibil și așa ceva. Dar pentru că nu sînt sigur, nu am spus acest lucru de la început.

Răspunsul nu la încîntat pe adjunct, dar mia mulțumit pentru știri și ma asigurat că va lua măsuri urgente. Am luat o cameră la hotel și am adormit visînd că ziarele de" dimineată vor scrie despre greaua lovitură dată teroriștilor din Florida.

. A doua zi, nici urmă, *în ziare, de așa ceva. Dimpotrivă, telegramele din Eustis înștiințau că Irvin fusese readus în penitenciar, unde Urma să aștepte reluarea judecății. Procurorul Hunter își schimbase părerea. Se declarase satisfăcut de concluziile juriului local, în afacerea Mc Caii, și nu mai intenționa să întrunească un Mare juriu de stat. Cît despre un Mare juriu federal, nici vorbă ! !

205

Eram crunt dezamăgit. F.B.I. nu mai putea fi de nici un ajutor. Așa că am plecat la New York, gîndind că cea mai bună metodă era de a mă adresa direct oamenilor. Editorul, pe la care am trecut, îmi zise de cum mă văzu :

În sfîrșit ! Soția te tot caută. A sunat toată dimineata. Cheamo !

Dămi aparatul... Cred că au vizitato klaniștii ! Soția era supărată :

...Ce dumnezeu tot faci pe acolo? Agenții de la. F.B.I. au năvălit la Beluthatchee... Azi dimineată stăteau doi, în fața cutiei poștale. Nu prea știau bine casa și așteptau pe cineva să leo arate...

Ce voiau ?

Naiba să știe ! Miau spus că leai pus la îndoială cîstea... sau ceva de felul acesta... Doreau

să știe unde ești.

Nu teau întrebat nimic despre cazul Mc Caii ?

Deloc.

Se scrie sau sa spus Ja radio că ar fi avut loc vreo acțiune care să se datorească informațiilor mele ?

Nici un fel de știre.

Bine !... Te descurci tu !

Am să le fac eu vînt întrun fel oarecare..

Frații klanști sau Elliott nu au dat pe acolo ?

Pînă acum nu. Nuți fă griji. Cum ai plecat, a sosit Woodie Guthrie, care face antrenamente la tir în crîngul de alături. Ochește la trei sute de metri. E de spaimă !

Bine ! Rămii pe poziție. Mă întorc cît pot de repede. Vreau să fac să se afle că F.B.I. nu acționează. O să dureze cam zece zile. ^

. Am telefonat unui prieten din. Orlando, rugîndul să transmită la Fountain Inn Hotel că am fost rechemat urgent în Nord și" sămi păstreze bagajele. Am scris la Tâmpa, în Florida, procurorului de district Herbert Phillips, lam adus la cunoștință că deja alertasem F.B.I. și că eram gata să depun în fața unui juriu federal. Răspunsul mia sosit cînd răbdarea mea se sfîrșise. Era ultima picătură, îmi scria că nu avea de gînd să convoace un Mare

206

juriu federal pentru ceea ce „F.B.I. numea cazul Mc Caii".

Am crezut de datoria mea să aduc la cunoștința autorităților, în timpul cel mai scurt, ceea ce aflasem. Am crezut de datoria mea, de asemenea, de a aduce la cunoștința oamenilor ceea ce aflasem. Am dat pe față totul cu prilejul unei mari adunări populare de la New York. Sau făcut din nou presiuni asupra procurorului general al Statelor Unite pentru a determina convocarea unui Mare juriu federal. In același timp, Fuller Warren, guvernatorul Floridei, a fost somat săl concedieze pe „Inspectorul klanist Elliott". Warren era el însuși klanist, așa că a refuzat. Cît despre Elliott, el declară : „Nu *sînt* klanist". Dar nu suflă un cuvînt despre trecut și nici dacă a fost cîndva sau nu prin klaverna din East Point. Nu respinse nici una din acuzațiile pe care i leam adus.

Tot cam în acest timp, am luat cuvîntul la Miami, în fața unui auditor format din negri, evrei, catolici, protestanți și lideri sindicali. Prietenii mei din New York sau neliniștit.

Nu poți să te duci acolo înainte de a se fi potolit un pic lucrurile. Dacă nu te ia Elliott în primire, o va face Klanul.

Totuși mam dus la Miami. Întîlnirea a avut loc în curtea unui hotel pentru negri, „Lord Calvet". Din partea presei locale nu a venit decît Jack Bell, editorialistul de la „Miami Herald", care îmi și reproduce cuvîntarea, deși în ediția de. noapte. Se aprinsese însă flacăra protestelor în toată țara și guvernul era constrîns să acționeze, N "

In octombrie 1950, la un an după atentatul din Carver Village, și cu o lună înaintea alegerilor prezidențiale, Departamentul justiției al Statelor Unite a trimis în Florida doi procurori .pentru a forma un Mare Juriu care să ancheteze asupra cauzelor și autorilor atentatelor. Au fost audiați treizeci și nouă de martori, dintre care doisprezece klanști, cărora li sa ordonat să aducă registrele Klanului din Miami. înainte de a depune, martorii au jurat că vor păstra secretul întrebărilor și al răspunsurilor. Am fost convocat pentru 24 octombrie,

207

Au uitat să mă pună să jur în legătură cu secretul, ceea ce miâ dat dezlegare să pot spune ce am spus și auzit. In fața juriului, am spus tot ce. știam despre afacerea Shepherd Irvin. Am înșirat toate problemele care fuseseră trecute cu vederea la ancheta judiciară. Leam spus cum am aflat că inspectorul Elliott este klanist și despre dispariția fotografiilor. Procurorul general sa arătat foarte interesat de tot ce îl privește pe Elliott, Ghiar a spus :

Avem deja unele indicii că Elliott face multe pentru a încurca lucrurile.

Juriul a aflat de la mine numeroase lucruri despre Klanul din Miami. Am înaintat o listă a

numerelor de înmatriculare, pe care le-am notat la o reuniune a Klanului de la Live Oak, Florida. Cele mai multe erau din Miami. Juriul se arată foarte interesat de cele spuse de mine în legătură cu propulsarea în primul plan a așa ziselor „asociații ale proprietarilor”. Aici, președintele avu o nedumerire :

Domnule Kennedy, ai fost membru al Klanului și îl cunoașteți dinăuntru. Poate ne puteți ajuta într-o anumită privință. Klaniștii pe care i-am auzit ne-au spus că organizația lor a renunțat la ierarhie, la repartizarea rolurilor cu prilejul flagelărilor, dinamitărilor ș.a.m.d. Care este adevărul ? Cineva a pomenit numele Klokhan. Are acesta atribuții punitive ?

Nu, domnule. Klokhanul este un comitet format din cinci membri și răspunde de investigarea candidaților. Secția militară a Klanului este Brigada Ucigașilor sau Klubul Klavaierilor.

Și cine dă ordine acestui Klub ? Asta am dori să știm.

Klubul este sub ordinele statului major, care se numește Șeful Torționarilor. I-am arătat semnele simbolice de pe cartea mea de klanișt.

...De câțiva ani, Klubul Klavalerilor are ordin strict de a nu întreprinde nici o expediție fără aprobarea Ciclopului Semeț al klaverhei lor și a Dragonului August al Statului lor.

208

Exact aceste lucruri doream să le știm. Mulțumim, domnule Kennedy.

Marele Juriu federal a condamnat doisprezece klaniști, printre care și o femeie. Cinci au fost condamnați la pedepse cu închisoarea. Dar în închisoare se afla și Irvin. Chiar în celula condamnaților la moarte. Statul Florida, care nuși găsisese timp să întreprindă o anchetă asupra cazului Mc Caih, era de părere că pedeapsa aplicată Celor patru nu era suficientă. De aceea, reclamă executarea imediată a lui Irvin. Acesta a fost ținut în fața unui tribunal într-un fotoliu de infirm. A fost judecat din nou de un juriu în întregime alb. Printre candidații pentru juriu au fost înscrși de formă și câțiva negri, recuzați apoi. Apărarea la adus pe Herman Bennett, expert criminalist. A studiat mulajele din ipsos luate după amprente lăsate la locul pretinsului viol. Corespundeau încălțărilor lui Irvin, dar Bennett a scris în certificat că urmele fuseseră făcute cu încălțăminte goală. S-a recurs la un contrainterogatoriu, în timpul căreia ajutorul de șerif Yates a recunoscut că a luat amprente *după* arestarea lui Irvin. Juriul a cerut să vadă mulajele, dar li s-a spus membrilor lui că aceste mulaje sau rătăcit, din păcate.

Nici un alt actor al acestei tragedii nu a fost pus în dificultate. Elliott a rămas mai departe inspector însărcinat săși ancheteze „Frații”, Mc Caih a fost ales șerif din nou și chiar numit în fruntea Asociației șerifilor din Florida. Dragonul August Bill Hendrix declară în fața adunării șerifilor :

Moore a fost nu numai un negru, el era și un agitator periculos.

Deoarece doream să supraveghez în continuare Klanul, mam abonat, cu ajutorul unui prieten, la ziarul oficial al K.K.K., intitulat „The Klansman”, care apărea la Jacksonville. De când nu mam mai dus la adunările Imperiului Invizibil, acesta era sfîșiat de schisme teribile. Dr. Green murise și locul îi fusese luat de Șam Roper. Ascensiunea acestuia nu era pe placul multor klaniști din Florida. Astfel, Dragonul August al Floridei, Bill Hendrix, Dragonul August al Carolinelor, Thomas Hamilton, Dragonul August al Alabamei, Lycurgus Spinks și alți

209

I* Operațiunea anti KUKLUXKLAN

demnitari disidenți au inițiat o klonvokare la Jacksonville și, în cursul întrunirii, au declarat ruptura cu Șam Roper și înființarea unui Klan rival, Cavalerii sudiști și nordiști ai Ku Klux Klanului. Cu obrăznicia obișnuită klavalerilor, susținură că la adunare au participat reprezentanți a șase sute cincizeci de mii deklaniști, din trei sute două klaverne împrăștiate în douăsprezece state. Orașului Jacksonville i s-a spus de aici înainte „Noua Cetate Imperială”. A fost ales un misterios Magician, care semna edictele Nathan II (ceea ce însemna că se considera descendent direct din generalul Nathan Forrest, fondatorul Klanului). M-am notat numărul mașinii care mergea totdeauna în frunte și, peste câțiva timp, am aflat că, Nathan II era originar din Jacksonville, avocatul Edgar Waybright Sr.

Tot atunci, Herman Talmage, guvernatorul Georgiei, și James Byrnes, guvernatorul Carolinei de Sud (fost secretar la Externe) au proferat amenințări publice că vor închide școlile dacă statele lor și tribunalele vor declara sfârșitul segregăției. Talmage a mai amenințat că, dacă se va trece la aplicarea decretului, vor curge râuri de sânge. În urma acestor declarații, Dragonul August din Florida a prins curaj. În iulie 1952, a organizat o întrunire la Orlando. Sa afirmat că au asistat reprezentanții klaniștilor din nouăzeci și șapte de klaverne, de pe întinsul a treizeci și unu de state. Aici a fost creat un fel de SS al Klanului, numit „Armata americană confederată a creștinilor de rasă albă”. Dragonul Hendrix a remis o declarație care a fost răspândită cu cinism în toată America : „Acest corp va lua arma în mână, dacă este necesar, pentru apărarea drepturilor noastre constituționale. Dacă segregarea va fi abolită de către Curtea Supremă, aceasta este începutul violării drepturilor noastre constituționale”. Numele Kennedy abundă în Sud. Așa că mam decis, să mă înrolez în noua armată, fără riscul de a fi prea repede demascată. Era de-a j uns să tragi câteva sfericele, să lași ceva bănișori, să pazești câteva parole... Dragonul August Hendrix mia eliberat legitimația de colonel, la 18 iulie, cu pecetea aurie a Klanului.

RĂZBUNAREA KLANULUI

„li aruncăm lui Kennedy provocarea de a apărea, cu sau fără mască, la oricare din ceremoniile noastre rituale !” Acesta era conținutul avizului apărut în „The Klans mân”, ziarul editat la Jacksonville, oraș aflat la treizeci de kilometri de Beluthahatchee, locuința mea. Magicianul mai adăuga, sumbru, că aflate unde locuiesc. Desigur, Klanul nu mai glumea. Miam dat seama de aceasta după câteva amănunte. Prietenii mau sfătuit să mă retrag din joc și sămi văd de sănătate aiurea. Mam născut însă în Florida, o iubesc și nu voiam deloc să dau Klanului plăcerea de a mă face să o părăsesc. Trebuia totuși să mă pregătesc de contraatac. În primul rând, trebuia să am grijă de arhiva mea, foarte bogată. Aveam mai multe documente despre Klan decât avea Klanul însuși despre el. Nu era indicat ca aceste arhive să cadă în mâinile Klanului, care lear fi distrus. Și nici nu aveam intenția să le dau Comitetului pentru cercetarea activităților antiamericane, sau oricărui alt funcționar de stat, căci exista posibilitatea ca și acolo să se afle membri ai Klanului, care să le distrugă. Am reflectat mult și am decis să încredințez arhiva Bibliotecii Publice din New York, pentru celebrul Fond Schomburg. Acest fond cuprinde documente referitoare la istoria negrilor din Statele Unite. Arhiva mea ar fi aici în siguranță și, totodată, accesibilă oricui va dori să se ocupe de istoria Klanului. Am făcut demersurile necesare și nu mam liniștit pînă cînd la New York nu a ajuns ultimul pachet cu documente și microfilme.

211

Apoi, împreună cu soția, am plecat într-un lung tur" neu de conferințe. Neam întors tîrziu, într-o noapte, la Beluthahatchee. Voind să introduc cheia în ușă, am constatat că fusese forțată. Cu toporul. Am apăsât șalterul. Nu exista lumină. Am scăpărat un chibrit și spectacolul pe care lam văzut era dezolant. Nici 6 mobilă nu mai era jntreagă. Cu greu am ajuns în bucătărie. Aici, faianța era smulsă, Neam întors în camera de zi, neam întins pe jos și am așteptat răsăritul soarelui. A doua zi, am constatat că portocalii pe care abia îi pusesem, fuseseră smulși și furați, înfuriați că numi găsiseră arhiva, klaniștii se răzbunaseră. Mam dus pînă la șosea : gardul fusese și el distrus. Pe apa lacului erau împrăștiată toată hîrțogăraia pe care o lăsasem în ordine la plecare. Distrugerile erau mari și nu aveam bani suficienți pentru .reparații Mam uitat la soția mea :

Ei, ce zici ? !... Nuți cer să rămîi...

Nici să numi ceri !

Puse mîna pe o.mătură uitată de Klan și începu munca. Am pescuit hîrțile de pe lac și leam pus la soare să se usuce. La apusul soarelui, iam făcut o vizită șerifului, depunînd o plîngere pentru hoția a cărei victimă fusesem. Nu a avut vreo urmare. Cu greu, neam cumpărat altă mobilă, am pus alți portocali. Dar neam mai cumpărat și altceva : pe lîngă revolverul de 8

mm, am cumpărat un Springfield reglementar, un revolver de calibrul 9,5 mm, două puști de vânătoare, din care una cu două țevi, o carabină de 5,5 mm. Am găsit și un câine ciobănesc german, sălbatic și cu reputația de a rupe pe orice necunoscut. Nu mai părăseam casa în timpul serii, iar dacă o făceam, pentru foarte scurt timp, lăsam lumina și radioul aprinse. Intro seară, a trebuit totuși sămî las soția singură. Eu trebuia să iau cuvîntul la șantierele navale din Jacksonville. Soția voia să se culce, cînd a auzit fluieratul unei rîndunele de noapte. Nu era nimic neobișnuit, toată noaptea se auzeau, în jurul fermei mele de la Beluthahatchee, asemenea fluierături. Dar i se păru că ceva nu este în ordine. Intro .mîna cu, revolverul meu, în alta cu al ei, ieși în ușă, după ce stinse lumina. In

212

întunericul dintre pini zări cărbunele unei țigări. Tot atunci, patru mașini pline cu klanisti au intrat pe alea care ducea spre casă. Descarcă revolverul în direcția țigării, apoi trase de mai multe ori spre mașini. A auzit zgomote de pași între pini, iar mașinile întoarseră și dispărură, îndreptînduse către Jacksonville. .

A doua zi, am pus la cale un plan minuțios de primire pentru Klan. Ne antrenam cu regularitate. Am învățat să ne strecurăm fără zgomot din casă, cu luminile stinse, și să ne așezăm îndărătul copacilor. Prietenilor le dădeam arme și iam învățat. și pe ei să se așeze astfel în ambuscadă. Un .proiector lumina numai împrejurimile, lăsînd casa în întuneric. Trăgeam fugind repede de la un loc la altul, pentru a lăsa impresia că am fi numeroși. Vecinii au înțeles curînd că eram foarte bine pregătiți pentru a primi cum se cuvine musafirii nepoftiți. Cîțiva negri din împrejurimi și cîțiva lideri de sindicat miau promis ajutorul lor în caz că vom* fi atacați de Klan.

Bătrînul meu prieten Woody Guthrie se afla o dată în vizită la mine și dormea afară, întrun hamac, acoperit de o plasă contra țințarilor și cu pușca la îndemîna. Pentru al trezi, într-o dimineață am tras cinci focuri în aer. Woody se rostogoli din hamac, împiedicînduse în plasă, luă pușca și se ascunse în spatele unui copac, în fugă, trecu peste focul pe care îl aprinsesem seara și își cam arse tălpile. Cînd șia dat seama că a fost o alarmă falsă, zise sus și tare că este un imbecil la pătrat.

Dar ~după cîteva nopți, nu mai f uvorba de o alarmă falsă. Pe la trei, am fost trezit de miros acru de fum. Pinii erau în flăcări. Dus de vînt, focul alerga spre casă, ajutat de ierburi uscate. Iam trezit pe toți din casă, inclusiv pe Guthrie, care tot în hamacul lui dormea. Soția a alergat în oraș după ajutor. Se întoarse cu patru cinciprietenii. Toți erau îmbrăcați cum dăduse dumnezeu. Am muiat crengi în lac, neam pus ștergare ude pe față și am început să lovim în flăcări, încercînd să le îndreptăm în altă parte. Era o căldură înăbușitoare, un fum înecăcios. Nu credeam că mă voi putea apropia de flăcări. Pe pâr, ne cădeau mereu ace aprinse de pin și trebuia să ne oprim mereu pentru a le scutura. Am strigat :

213

. Să încercăm acolo unde perdeaua de flăcări este mai îngustă.
în acea clipă, Appleby țipă de durere :

lați de aici afurisitul ăsta de câine... Ma mușcat, dobitocul naibii !

Dobitocul ăsta are sînge de fascist. Precis a lins mîna unui klanist în timp ce puneau focul. Am reușit să pătrundem dincolo de linia focului și săl atacăm din spate. Flăcările ne ajungeau pînă la umeri, dar fumul se rărea din ce în ce, iar aerul se făcea tot mai ușor de respirat. Nea fost frică tot timpul ca nu cumva flăcările să cuprindă și casa. Cum stingeam un focar, cum începea din nou să ardă îndată ce ne întorceam cu spatele. Soția ne aducea mereu găleți, să ne udăm crengile. Focul lam stins la mai puțin de o sută de metri de casă. Pînă dimineață, am înăbușit toate focarele izolate. Nu se mai zăreau decît cîteva crenguțe arzînd potolit. Terminasem treaba ! Neam șters frunțile. Casa era salvată. Dar crîngul de pini, de care eram atît de mîndri, se dusesse. Arborii tineri arseseră, cu totul, iar cei mai bătrîni vor avea nevoie de ani buni pentru a se reface. Mam dus însoțit de prietenii pînă la gard, să văd de unde pornise

focul. Cenușa fierbinte ne încălzea încălțăminte. Primele focare erau dincolo de gard. Dincoace arseese totul. Dincolo nimic. Guthrie scuipă în flăcări :

Au așteptat ca vîntul să bată în direcția bună / Neam întors acasă pe șosea. Sub porțiță, în semiobscuritatea dimineții, am zărit o foaie albă de hîrtie. Era totuși prea întuneric să pot citi, așa că Jones aprinse un chibrit, adăposti flacăra în palmă și eu am apropiat hîrtia de lumină
Am citit tare :

„Din 1866

KuKluxKlanul

A pornit lupta lui și o va duce

Cît va dăinui rasa albă".

Mai aprinde un chibrit. Cred că mai este ceva. 214

Jones aprinse un alt chibrit. Ana distins un scris grosolan, cu creionul : „S.K., ești pierdut.

Abia am început. K.K.K.". Jones interveni :

Bravo !... De data asta au ratat ! Appleby zise tărăgănat :

Da... însă data viitoare pot să arunce cu dinamită. Stetson, stai pe un butoi cu pulbere. Mai bine ai pleca.

Oare Klanul nu a aruncat cu dinamită la adunarea voastră de sindicat, săptămîna trecută ?!

Desigur, au aruncat în aer tribuna.

Și încă mai faceți grevă ?

Și ce grevă ! Pînă obținem ce vrem ! Appleby îi dădu o palmă pe spate :

Bine zis, bătrîne !

.Așa cum voi continuați greva, tot așa voi continua și eu să locuiesc, la Beltuthahatchee.

Poți conta pe noi, îmi zise Tom Appleby. Pușca mea e mereu încărcată și abia aștept să găuresc pielea unui klanist în ușa hambarului !

Ne chema soția :

Veniți să beți un pahar cu bere !

Neam așezat în fața unei rămășițe de foc, aproape de intrarea în casă. Răsărea soarele, oglindinduse în lac. Aerul era curat. Am pus cîteva crenguțe pe foc. Soția ne aduse cîte o sticlă. Appleby toasta ;,

La naiba cu Klanul ! Am ciocnit cu teții.

MARTOR LA O.N.U.

Către sfîrșitul lui 1952, puțin timp după tentativa de incendiere a casei, într-o dimineață splendidă, lucrasem cîteva ore, defrișînd vegetația sălbatică din jurul casei. Mam întors în casă, miam făcut o cafea și mam lăsat în voia ziarelor. Interes miau atras cîteva njiduri: „New York. Națiunile Unite, întrunită de cîteva luni pentru a studia situația din emisfera occidentală, Comisia pentru anchetă asupra muncii Obligatorii anunță că se va dizolva, deoarece nu sa prezentat nici un martor". Sîngele începu să mi se miște mai iute. La mai puțin de doi kilometri de mine, în pădurea de pini, era șantierul unei exploatări de terebentină. Erau folosiți muncitori negri, care trudeau în condiții departe de ale salariatilor liberi. Aproape toată viața miam petrecuto în apropierea unor asemenea șantiere, joagăre, plantații de bumbac. In ajun, vecinul meu, un negru, îmi povestise cît de greu îl răscumpărase pe cumnatul lui, „folosit" de un plantator în Hastings, Florida. Plătise două sute de dolari.

Am trimis o telegramă la Națiunile Unite, pfopunînd o mărturie la New York. Promiteam și martori, de pe șantierele vecine. Apoi am telefonat ziarelor, punîndule la curent cu proiectul meu. După cîteva zile, sosi și răspunsul de la O.N.U. : Comisia regreta nespus că nu mă mai putea primi, deoarece în scurt timp urma săși încheie misiunea. Dar va primi și va citi cu

atenție orice memoriu voi face despre existența vreunui câmp de muncă forțată pe teritoriul Statelor Unite.

216

T

Am lăsat încolo defrișatul, am închiriat un magnetofon portabil și mam urcat în mașină, să vizitez câteva șantiere. Pentru a nu trezi bănuielele conducerii, am spus că mă interesează cântecele negrilor și vreau să le înregistrez. De altfel, era și adevărat. Cum pleca stăpînul, îi întrebam însă pe oameni despre condițiile lor de muncă. Cele mai multe cazuri le știam pe de rost. Născuți în mizerie, erau păcăliți de cîte un antreprenor, care le oferea un mic avans din salariu. Dar salariile erau atît de mici, prețul la cantină atît de mare, la "f el ca și acelea de la magazinul de unde erau obligați să cumpere, încît oamenii nu vedeau niciodată cum arată o bancnotă și *erau tot timpul îndatorați cronic față de patroni. Dacă protestau, poliția și Klanul interveneau pentru ai constrînge să lucreze mai departe, asemenea unor condamnați la muncă obligatorie. Aproape toți pe care iam înregistrat bărbați și femei primiseră cîte o lovitură de bîta sau de cravașa. Acasă, am început pregătirile pentru memoriul pe care urma săl fac pe baza înregistrărilor. Am fost întrerupt de sosirea a doi negri, care, spuneau ei, voiau să cumpere o sticlă de cidru. Unul din ei se hotărî să vorbească :

Nu dumneavoastră ați venit să faceți un reportaj despre cum sînt tratați alde noi pe șantier ? Iram recunoscut : lucrau la șantierul de pe drumul care ducea la Beluthahatchee. Șantierul se afla atît de aproape de mine, că mam decis săl evit, pentru a numi da bătaie de cap. Dar probabil, că vestea sosirii mele se răspîndise de la un șantier la altul. Iam întrebat dacă nu vor avea necazuri venind la mine.

Necazuri ? ! Neau făcut atîtea, că nu le rămîne decît să ne ucidă.

Celălalt adaogă :

Dacă nu plec de acolo imediat, ori omor pe cineva, . ori mă omoară ei.

Intrați. Dacă nu vă este frică să repetați, voi înregistra.

Așa am și făcut. Miam trimis memoriul la Comisia de la O.N.U., solicitînd să fiu convocat la următoarea sesiune a adunării, care urma să se desfășoare la Geneva.

217

Scrisei iar ziarelor. In presa afiliată Klanului urmă un torent de înjurături și amenințări. Am primit însă invitația de a mă prezenta la O.N.U. peste zece zile.

Drumul rm\ _lau plătit niște .sindicate și asociații ale negrilor. O organizație mia dat zece dolari. Atunci, un pastor negru afirmă că zece dolari ca preț al libertății i se pare prea puțin. Organiză deci o chetă m parohia lui.

Înainte de a pleca, am primit câteva telefoane de la prieteni negri care miau spus că vreo cîțiva klanişti erau teribil de amănți că numi veniseră de hac înainte de a fi plecat, dar că, știindumă departe, respirau ușurați. Soția plecă să locuiască în oraș. Cum au sim ~țit aceasta, klaniştii sau pus pe treabă. Pe îndelete. Au distrus mai întîi gardul din jurul celor cinci hectare. Apoi, au venit cu camioanele, au săpat șanțuri adinei în fața casei.

Eu eram însă departe, în acest timp. Europa ma cucerit. Am decis să rărnîn aici, să călătoresc, să văd lumea. Nu uitam însă Klanul, dar nici Klanul nu mă uitase. Gîndeam că, deși la mii de kilometri de klaverne, leaș îi putut servi Fraților, totuși, câteva lovituri bune.

După trei sferturi de secol de la Proclamația lui Lincoln despre sfîrșitul sclaviei în America, negrii încă erau supuși terorii și segregăției. Era necesară o trezire a conștiinței naționale, care să se traducă în texte de lege. Legi care să garanteze respectarea drepturilor cetățenești prin decizii juridice imparțiale. Desigur, în America începuse să aibă loc o campanie puternică "în această direcție. Dar mi se părea că era nevoie de o presiune exercitată de întreaga omenire. Nu numai prin O.N.U. sau alte organizații internaționale. America trebuia hotărîtă să intre decisiv în luptă contra Klanului. Ani publicat o carte în care:comentam toate legile cu caracter segregacionist din Statele Unite. Publicată în franceză și tradusă în șase limbi, cartea a avut rolul ei. Am scris apoi această carte despre experiența mea de agent secret înăuntrul Klanului.

În 1954, Curtea Supremă a Statelor Unite sa decis în sfârșit să declare că segregatia constituie o încălcare a garanțiilor constituționale. Era o victorie care semăna

218

cu o a doua Proclamație de emancipare. Nici decretul lui Lincoln nu a devenit valabil decât după numeroase lupte. Tot așa și prezenta hotărîre a Curții supreme nu va putea să devină realitate" decât după înfrîngerea prejudecăților klaniste și paraklaniste.

Prejudecățile sau arătat însă puternice. Sa creat un Consiliu al cetățenilor albi, specializat în sancțiuni economice împotriva celor ce erau de partea negrilor. Doctrina supremației albilor își avea partizani suspuși. O sută unu membri ai Congresului au semnat un „Manifest Sudist”, preconizînd utilizarea „tuturor mijloacelor legale” pentru revocarea deciziei Curții. Oameni de importanță fostului secretar de stat pentru afaceri externe James Byrnes au atacat public decretul, în Sud, unde trăiesc cei mai mulți dintre cei șaptesprezece milioane de negri americani, multe state au reușit să impună legi care să contracareze decizia Curții Supreme. Congresul american a înființat o comisie pentru cercetarea rezultatelor obținute la Washington în urma. promulgării legii antisegregaționiste. în fruntea ei TIU a fost posibil să fie pus altcineva decât James C. Davies, devotat Klanului, originar din Stone Mountain, inima klanismului. Sinistrul Mc Carthy (Subcomitetul senatorial pentru activități antiamericane) a fost moștenit de senatorul James O. Eastland, din Mississippi, și a început vînătoarea de vrăjitoare împotriva acelor care țineau partea negrilor. „El este acela care a susținut că admiterea elevilor negri în școli va duce la răspîndirea unor boli rușinoase.

Miam amintit de promisiunea făcută de Vulturul de Noapte klavalerilor săi :” „Atîta vreme cît turnătorul ăla se va afla printre noi, vom fi cu mîinile legate. Fiți mereu gata și în curînd vom săruta cerul cu crucile noastre ! Vom fi la datorie în fiecare noapte !”.

Nu au reușit să pună mîna pe mine. Dar eu eram departe și nimeni nu se gîndea săși bage capul într-o glugă, pentru ai supraveghea de aproape. Conflictul segregaționist se adîncea.

Recrutările se țineau lanț și crucile aprinse îmbrățișau cerul.

219

CONSECINȚE

Recitind capitolele anterioare, miam dat seama că, fiind scrise la persoana întîi, pot suscita oarecare îndoieli din partea cititorilor. Ceva asemănător cu întrebările pe care mi le puneau unii ascultători de bună credință în timpul turneelor mele de conferințe : „Bine, bine, tot ce ați spus dumneavoastră este atroce. Tot ceea ce scrieți ne indignează. Dar nu ați sărit peste cal ? Nu cumva generalizați și ați trăit doar în niște regiuni *în* care acolo, și numai acolo, :Klanul este cu adevărat puternic ?”. Tuturor le răspund că experiența mea nU reprezintă un caz izolat și că pe întreg teritoriul Statelor Unite există organizații teroriste fanatice. Șefii acestora nu vor da nici un pas înapoi pentru a face să triumfe ura. Klanul reprezintă încă un pericol extrem de grav pentru Statele Unite deoarece operează pe un teritoriu foarte vast, deoarece are numeroși adepți, deoarece se bucură de atenția administrațiilor locale. Nu vorbesc fără acoperire. Am adunat în cursul ultimilor ani o serie de fapte caracteristice. Vă vor da o idee precisă despre activitatea adevărată a Klanului. Voi dovedi astfel că oamenii îmbrăcați în robă și glugă nu au încetat să semene în jurul lor ura, disperarea și moartea.

1955

14 august. Florence, Carolina de Sud.

În timpul unei demonstrații publice, cu cruci aprinse, klaniștii mascați lau doborît cu lovituri de bîță pe redactorul șef al ziarului „Morning News” din localitate,,

220

pentru că „le punea întrebări”. Poliția era de față și s» refuzat săi aresteze pe făptași”.

19 octombrie, Lake City, Carolina de Sud.

Asupra pastorului negru J. A. DeLaine au fost trase focuri de armă. În săptămîna precedentă, biserica lui fusese incendiată. Pastorul a tras și el. Unul din cei care se afla în mașină, J. L. Moore,

a cerut arestarea pastorului. Guvernatorul Carolinei *de Sud* cere extrădarea pastorului, care sa refugiat la *New York*.

25 octombrie. Atlanta, Georgia.

Statul Georgia a dat aprobare pentru un regulament de funcționare unei confrerii scutite de impozite : Cavalerii KKK. Klanurile Statelor Unite. Cererea a fost făcută de Samuel Green jr., fiul fostului Dragon al Georgiei, în beneficiul lui E. L. Edwards, W. Wesley, Morgan și William A. Daniel Sr., înalți demnitari ai Klanului.

1956

25 februarie. Mount Dora, Florida.

În timpul nopții, casa lui Reese, redactorul șef al ziarului „Topic”, a fost aruncată în aer pentru a doua oară. Redactorul sfătuisese la calm în adoptarea legii antisegregaționiste în școli.

15 iulie, Washington.

În timpul nopții, Klanul a așezat cruci aprinse în fața casei judecătorului Warren, de la Curtea Supremă a Statelor Unite, a judecătorului Felix Frankfurter, de la aceeași Curte, a senatorului Herbert Lehman și a altor personalități care au lăudat legea antisegregaționistă.

9 septembrie, Montgomery, Alabama.

1 200 de klaniști au ars trei cruci, în semn de avertisment pentru negrii care vor îndrăzni să se urce în autobuzele rezervate albilor.

19 septembrie, Mobile, Alabama.

x

100 de klaniști au aprins o cruce în fața locuinței doamnei D. D. Oaponte, de rasă albă, care voia să-și înscrie fiica adoptivă, de rasă neagră, la o școală rezervată albilor. Tot atunci, klaniștii au aprins o cruce, la

221

Sequin, în Texas, în fața școlii unde, în timpul zilei, se înscriaseră șase elevi negri.

30 septembrie, Stone Mountain (Georgia).

A avut loc o adunare a Klanului, cea mai importantă din 1925 încolo. Au participat 3500 de klaniști. Magicianul E. I. Edwards a afirmat că Klanul va da ascultare totdeauna legilor drepte, dar că legea antisegregaționistă este o lege nedreaptă.

7 octombrie, Warrior (Alabama).

Înălții demnitari klaniști A. E. Carter și K. Adams . au luat cuvântul la o adunare klanistă. Cel de al treilea vorbitor a fost John Kasper, care fusese condamnat la închisoare pentru că provocase la Clinton (Tennessee) o mișcare de stradă cu caracter rasist, împotriva căreia fuseseră trimise tancurile..

30 noiembrie, Summerville (Georgia).

Pentru a da satisfacție Klanului, a fost interzis un meci între două echipe de negri, care trebuia să se desfășoare pe un teren al unei școli pentru albi. Încasările urmau a fi folosite la cumpărarea unor instrumente pentru orchestra școlii.

1957

1 ianuarie, Montgomery (Alabama).

Deoarece segregatia a* fost interzisă în ceea ce privește autobuzele, câteva au fost incendiate în cursul nopții. Atacanții voiau săi înspăimînte pe negri și săi determine să se așeze, ca și înainte, în spatele autobuzelor. A fost al treilea atac de acest fel.

2 ianuarie, Tallahassee (Florida).

A fost aruncată în aer casa reverendului C. K. Steele, care se află în fruntea negrilor ce boicotează autobuzele unde segregatia se menține. În aceeași noapte, au fost trase focuri de armă într-un magazin al unui negustor negru, care sprijinise măsura luată de reverend.

3 ianuarie, Atlanta (Georgia).

Șase preoți negri au făcut o experiență. Ei sau așezat în partea din față a unui autobuz, adică acolo unde, înainte de abolirea segregatiei, se așezau numai albi.

222

Primarul orașului a trimis autobuzul în garaj, pentru reparații. Guvernatorul Marvin Griffin

a alertat poliția.. Cei șase preoți au fost arestați și puși în libertate numai după o cauțiune de o mie de dolari fiecare.

În cursul aceleiași nopți, au fost trase focuri de armă asupra diverselor autobuze din oraș.

16 ianuarie, Mobile (Alabama).

În zorii zilei, șase explozii deosebit de puternice au zguduit orașul. Au fost distruse în întregime șase case ale unor pastori, care au luptat pentru abolirea segregăției. Unul din cei șase este singurul pastor alb care se află în fruntea unei parohii *de negri*.

2 martie, Americus (Georgia).

Șia încetat activitatea, la „sugestia” Klanului, Koinonia Farm, singura cooperativă agricolă interracială. din Statele Unite.

2 aprilie, Tallahassee (Florida).

Dragonul August Bill Hendrix a declarat deschise rîndurile Klanului romanocatolicilor.

Conducătorii bisericii catolice iau luat în derîdere pe klanişti.

28 mai, Montgomery (Alabama);

Un juriu alcătuit numai din albi a achitat doi cagularzi acuzați de a fi aruncat în aer sediile a două parohii ale negrilor.

30 iunie, Lakeland (Florida).

A avut loc o adunare care a aniversat a 91 înființare a Klanului. Au participat 3 300 de klanişti. Au defilat după moda lor, cu automobile în şir.

17 august, Jacksonville (Florida).

Intrarea într-un cinematograful a fost blocată de klanişti îmbrăcați în robă și glugă. Rula filmul „Insula în soare”, cu Harry Belafonte. În acest film, cei doi îndrăgostiți sînt de rase diferite.

2 septembrie, Charlott (Carolina de Nord). /Poliția a împrăștiat un grup de klanişti în robe care interziceau accesul la același film.

6 septembrie, Montgomery (Alabama).

În direcția automobilului preotului negru J. W. Bonner au. fost trase focuri de armă.

22\$

3 noiembrie, Birmingham (Alabama).

J. P. Pritchett și B. A. Floyd, doi demnitari klanişti, au fost condamnați la cîte douăzeci de ani de închisoare, pentru că au maltratat și castrat un negru. Acesta fu:ses ale la întîmplare pe stradă spre a fi folosit la o ceremonie a Klanului, în timpul căreia Floyd şia demonstrat măiestria. El susținea un examen pentru a ajunge la un rang mai înalt în ierarhia Klanului.

1958

17 ianuarie, Pembroke (Carolina de Nord).

Întrunirea Klanului a fost întreruptă de 500 de indieni, care au deschis un foc susținut de revolve, carabine și arme de vînătoare. Klaniştii au fugit, părăsinduși microfoanele și difuzoarele. Unul din ei, care se ascunsese într-o groapă, a fost predat poliției.

28 februarie, Graham (Carolina de Nord).

Magicianul Imperial James W. Cole a îndemnat, în cursul unei adunări, la o „cruciadă~evangelică”.

5 martie, Washington.

Deputatul democrat John S. Wood, din Georgia, a fost numit de președintele J. S. Eisenhower drept președinte al Comisiei de control al guvernului asupra activităților subversive. Comisia şia propus să elimine din serviciile publice pe. toți funcționarii care fac parte din organizații subversive. La rîndul lui fiind acuzat, Wood a recunoscut că a iscălit mai de mult un buletin de adeziune la KKK. Numirea lui Wood nu a. fost confirmată de Congres.

6 martie, Bradenton (Florida).

În cartierul negrilor din Manatee County, a avut loc o defilare klanistă, protejată de șeriful Roy F. Baden.

15 martie, Miami (Florida).

Mai mult de 30 000 de dolari pagube au fost produse localurilor sportive depe lîngă o sinagogă.

16 martie, Nashville (Tennessee).

În cartierul eVeiesc, o explozie a produs pagube de 6 000 de dolari.

17 martie, Nashville (Tennessee).

224

Judecătorul federal William E. Miller, care a fost amenințat cu moartea după ce a pronunțat sentința contra segregăției, a trebuit să fie protejat de poliție. Tot în acea zi, negrul H. D. Darby a depus o plîngere, la Jackson (Mississippi), deoarece fusese șters de pe listele de alegători. În 1956, Darby, împreună cu alți 1 300 de negri, fusese, de asemenea, radiat de pe listele de ale gători.

18 martie, Atlanta (Georgia).

O casă cumpărată de curînd de negri, în cartierul alb, a fost pulverizată de o explozie. Noii proprietari încă nu se mutaseră. 21 martie, Charlotte (Carolina de Nord).

O școală care fusese rezervată albilor a acceptat elevi negri și a fost aruncată în aer. Autorii, Ciclopul Semeț Laster Francis, din klaverna 22, precum și doi klanişti de rînd, William Spencer și Francis Caldwell, au fost condamnați la pedepse mergînd de la doi la zece ani închisoare.

15 Operațiunea anti KUKLUXKLAN

. DOI MARI DRAGON! DIN ANGLIA

Mă aflu la Paris cînd, în 1957, mi sa adus la cunoștință că la Londra apăruseră fluturași prin care cetățenii erau chemați să se înscrie în „Regatul britanic al Klanului”. Scopul : apărarea de invazia negrilor proveniți din Antile. Fluturașii aveau ștampila unei cutii poștale din Waco, Texas. Un membru al Camerei Comunelor a cerut deschiderea unei anchete asupra tentativelor Klanului de a se răspîndi și în Anglia. El primi imediat o scrisoare de amenințare. Mi sa cerut sfatul. Michael Allen, unul din suporterii ideii de egalitate din Anglia, îmi scrisese următoarele : „în ultimele zile, derbedei beți au atacat locuința unui negru. Nu dorim extinderea acestor atentate în Anglia. Ajunge că astfel de mișcări rasiste au loc în Statele Unite și în Africa de Sud”. Mai adăuga prietenul meu că serviciul de informații al Statelor Unite din Anglia funcționa excelent, dar că, în privința Klanului erau cu mîinile legate. Scrisoarea ma întristat, îmi era foarte greu să admit că, în credința unor englezi, Statele Unite erau, din punctul de vedere al politicii față de negri, pe picior de egalitate cu Africa de Sud. Este adevărat că, multă vreme, America păru să se orienteze în această direcție, dar decizia Curții Supreme din 1954 a însemnat o adevărată cotitură în ceea ce privește atitudinea față de segregăția rasială. Am trimis în Anglia deciziile unor tribunale din America împotriva portului de mască, decizii care au avut un anume succes. Am scris apoi la adresa din Waco. În scrisoare, afirmam că eram un fost klanist stabilit, pentru motive de afaceri, în Europa. Le propuneam să

226

fac o vizită klaniştilor din Marea Britanie, pentru ai ajuta să se descurce. Cunoșteam cît de sensibili erau klaniştii în ce privește banii. De aceea, am precizat că aş avea posibilitatea jde a transfera în dolari, în Texas, sumele care ar fi cotizate în monede europene. Nu credeam că mi se va răspunde, dar merita să stric un timbru...

Răspunsul veni foarte repede. Semnat „Horace Sherman Miller, Magician Imperial”. Parese că aspiranții la titlurile Imperiale deveniseră tot atît de numeroși, pe cît erau de numeroși klaniştii înșiși. Individul îmi dădea asigurări de „sentimentele sale ariene”. Scrisoarea purta ștampila poștei din Kilburn, Londra.

„Desigur, scria Sherman, klavalerii arieni ai /K.K.K. se răspîndesc pe tot cuprinsul planetei în ritm vertiginos. Am luat rtotă că doriți ^să vă deplasați la Londra, Birmingham și Dublin.

Frații Britanici vă vor da la timp informațiile dorite, astfel încît veți putea intra în legătură cu Dragonul August din Albion”. Sar fi părut că tipul știa ceva mai multe despre „Bill G.

Kennedy”, din Beluthahatchee. În Ipc sămi dea adresa, îmi scria un fel de avertisment :

„Băieții Mari au o mîină foarte grea pentru acei care le trădează încrederea. Sînteți sigur că unul din vecinii dumneavoastră nu este membru al Klanului ?!”. Vecinul meu era un francez de treabă, așa că nu miam bătut capul. Nu am mai primit în zilele care . au urmat nici un fel de

scrisoare, nici din Waco, nici din Londra. Ulterior am aflat că Scotland Yardul dăduse de urma individului, un anume Ian Shaw.

Dar tot în Anglia a mai apărut un Klan. Intre demnitarii celor două Klanuri s-a ivit rivalități. Ian Shaw a fost declarat impostor de către Dragonul August Maurice Woolford. Acesta, la rîndul lui, îl acuza pe Magicianul din Texas, Sherman Miller, că este „un maniac al cagulei”...

SUMAR

Ordin de aprindere a flăcărilor.....	5
Altarul crimei.....	30
În klavernă.....	46
Operațiunea antiKlan.....	64
În bîrlogul asasinilor.....	80
Pășaniile Vulturului de Noapte	89
în umbra lui „Mein Kampf”.....	100
Columbienilor le merg treburile prost	108
Daniel în groapa leilor.....,	118
Dinamita fîntînarului ciung.....	122
Puci la Atlanta.....	133
Doctorul Jekyll devine Domnul Hyde	143
Un Klanist pe colina Capitoliului.....	152
Miting la Macon.....	169
Teroare la Miami	179
Isprăvile șerifului McCall.....	191
F.B.I. se apucă de treabă.....	200
Răzbunarea Klanului.....	211
Martor la O.N.U.,	216
Consecințe.....	220
Doi Mari Dragoni din Anglia	226

Redactor : MIOARA ADINA AVRAft Tehnoredactor : MIHAI BUJDEI

Apărut 1992 ; Format «X»</1» ;

Coli tipă 14,50

Bun de tipă la 13.09.1991

Casa Editorială MOLDOVA,

str. Anastasie Panu, 60 IAȘI

Tiparul executat la S.C. „Dosoftei” S.A., str. Șt. Lazăr 49, sub comanda 159